George Șovu

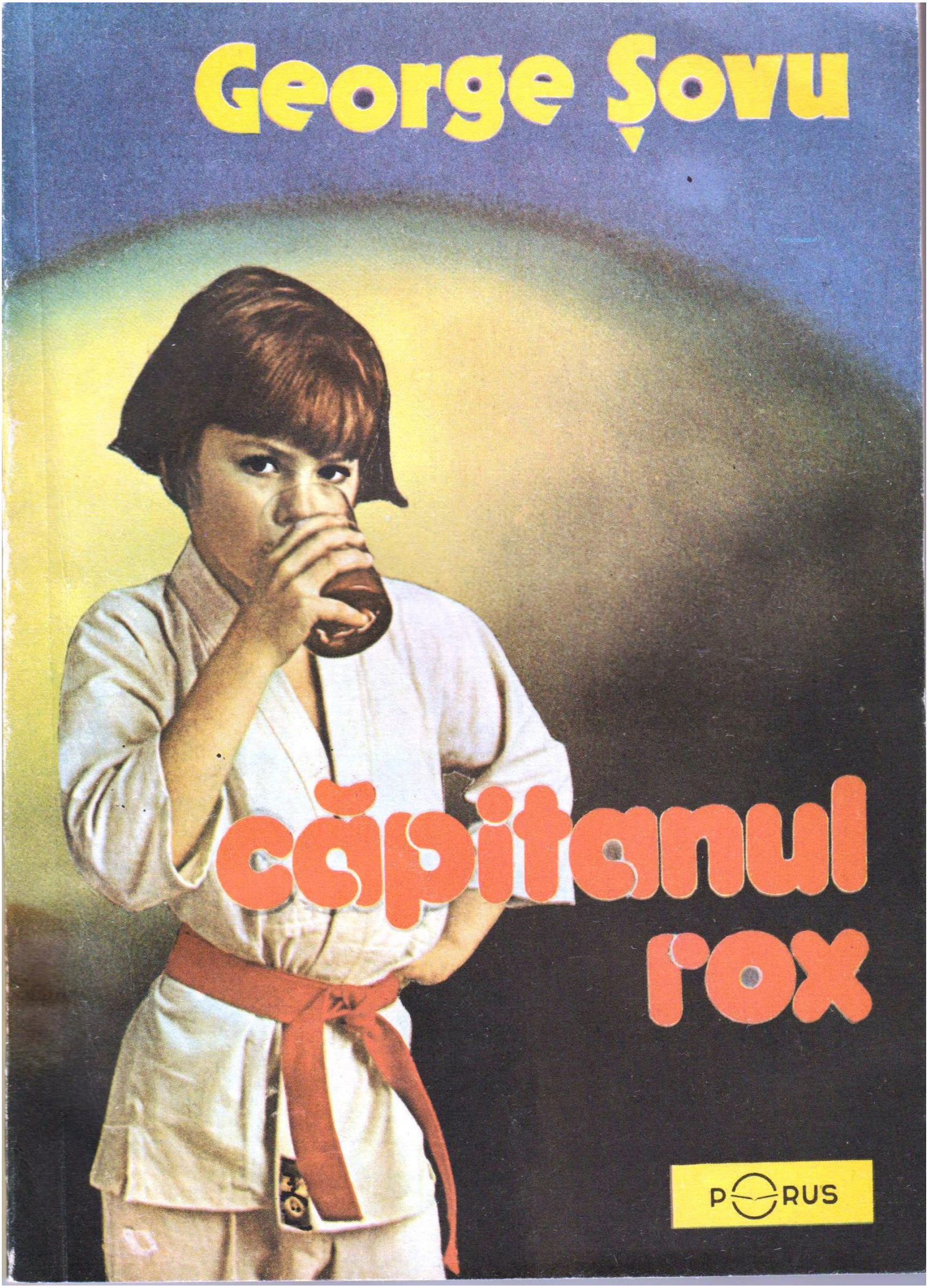

căpitanul rox

PORUS

GEORGE ȘOVU

CĂPITANUL ROX

ediție revăzută a romanului
FURTUNĂ DE MAI

Editura PORUS

București, 1991

1

— Căpitane, *Căpitane Rox,* fii tare ! Căpitaneee !...

Ar fi vrut să întrebe : „Cine mă strigă ? A cui e vocea aceasta ? Ce s-a întîmplat de n-o mai recunosc ? „Ba da, o recunosc, o recunosc, i se zbătu un gînd sub fruntea îmbrobonată de sudoarea suferinței... E a lui, a «cavalerului» meu, «Cavalerul Prințesei». I-am văzut ! Au venit, cu toții au venit. Acum nu-mi mai este frică. Nu mă mai tem de nimic !"...

„Ce bine e să alergi desculță prin iarba moale ! Tată, tăticule, prinde-mă, te rog, prinde-mă ! Hai, aleargă, că doar nu ai o sută de ani ! Nici bunicul nu are atîția ! Uite-l călare pe cal... sare peste șanț... și peste pădurea cea roșie sare, și peste rîu !... Așa ! Acum, acum ! Trage, tare, bunicule ! Curăță-i pe toți. Un rînd, și încă unul ! «Dușmanii pămîntului nostru, și ai sufletului nostru, ai soarelui nostru, nu trebuie cruțați» ! Nu-mi spuneai tu mereu așa ? Tată, tăticule, ține-mă de mînă ! Mi-e frică ! Nu vreau să mă urc în mașina aceea neagră. Țipă prea tare, țipă și hodorogește de se cutremură cerul ! Ține-mă, te rog, ține-mă !"...

Inginerul, un bărbat de nici patruzeci de ani, cu fața umbrită de o suferință a sufletului, revărsată peste margini, cu un păr bogat, ondulat, dar aproape pe jumătate alb, ținea,

într-adevăr, în ambele lui mîini, o mînă mică, subțiată și mai mult și albită de suferință. Așezat pe un scăunel la capătul patului, număra parcă fiecare respirație ce țîșnea, chinuită, din trupușorul acela fragil, ce nu împlinise încă paisprezece ani și care trecuse prin spasme de moarte. „*Trecuse oare ?*“ se întreba tatăl, disperat. Doctorii, care-o operaseră, așa l-au asigurat.

Ocluzia fusese rezolvată cu bine. Acum totul depindea de rezistența organismului. Mai ales că leucemia...

Afară, ploaia lovește, mai departe, în rafale puternice, luminile ferestrelor. Deși e în mijlocul zilei, se întunecă din ce în ce mai mult...

În toată săptămîna aceea, ultima din aprilie, exact cu o lună în urmă, fusese cald și frumos. Cu Roxana, se petrecea însă ceva neobișnuit. La școală, era tăcută și retrasă și nimeni n-o văzuse pînă atunci, vreodată, astfel. Toți cei din *suita* ei erau derutați. Se întreceau întrebînd-o care mai de care „ce s-a întîmplat ?“. Roxana aproape că nu le putea răspunde, nu știa ce să le răspundă. Nu, n-ar fi putut să spună că este bolnavă. N-o durea nimic neapărat, adică nu putea să indice : „Mă doare aici, sau dincoace, ori dincolo !“ Nu mai avea, pur și simplu, chef de viață, fiindcă nici putere nu mai avea. Era sfîrșită, parcă i s-ar fi scurs din trup tot sîngele. Își simțea picioarele moi, de-i venea să se așeze pe stradă, pe marginea trotuarului, să se odihnească. Să se odihnească ? ! Și încă pe marginea trotuarului, ea, care era ca o adevărată furtună, ce-i drept, furtună delicată, dacă se poate spune așa ceva, adică elegantă, distinsă în comportări, civilizată „peste poate“, cum afirmase un coleg cîndva ? ! Cînd trecea ea pe stradă, cu o adevărată *suită* de băieți și de fete în jur, toată lumea știa despre cine este vorba, treceau doar „Căpitanul Rox“ și „plutonul veseliei“...

— Ce *căpitan*, dragă, unde vezi tu *căpitan*, care *căpitan ?* întrebase o vecină pe alta, din pragul porții.

— Cum să nu, uite-l, mai exact uite-o, răspunse cumătra, fetița aceea blondă, cu părul în vînt, firul acela de om, care arde ca o flacără, *ea* e *căpitanul*, așa au numit-o năzdăvanii ce-o însoțesc, colegii ei de-o vîrstă ori mai mici, toți uniți de parcă ar fi unul, *plutonul veseliei*, ce mai !

— „Ei, bată-i să-i bată norocul ! exclamase atunci femeia, cu ochii încălziți de emoție și cu fața luminată de un zîmbet bun, dar cum de nu i-am văzut eu pînă acum ! Hm ! continuă ea, găsind singură răspunsul, întreb și eu... ca să întreb : păi, dacă am fost trei ani la fata mea la Sibiu — ca să-mi cresc nepotul — de unde să mai știu ce s-a petrecut pe-aici ?! Mă bucur că avem acum și o fetiță „căpitan“. Dar a cui e, dragă zvîrluga asta ?

— E strănepoata generalului !

— „Patronul străzii noastre ?!

— Bineînțeles !

— „Ei, așa mai merge, strănepoată și, totodată, nepoată de general, că și bunicu-său doar tot general a fost, cum să nu ajungă și ea măcar căpitan ! Dar m-aș fi așteptat să-l văd în fruntea cetei aceleia pe băiat, pe fratele fetei. El unde e ?

— „Băiatul e altă fire. Și-apoi nu știi că de cînd mamă-sa a plecat de-aici l-a luat cu ea ?

— „Ai dreptate ! Uitasem ! Cu zăpăcita aceea ce mai e ?

— Năravul din fire... Și, din păcate, băiatul vede și înțelege, că are acum aproape șaisprezece ani !

— Bine, dar inginerul stă cu mîinile în sîn ? De ce nu-l ia și pe băiat la el, de ce nu-l vrea ?

— Cum să nu-l vrea ? Ce vorbă e asta ? Inginerul e cu inima sfîșiată din cauza băiatului, dar n-a reușit ! Nu-ți amintești că atunci, cînd s-au despărțit, el a cerut amîndoi copiii, că

s-a zbătut să-i obțină ? Ea însă l-a vrut pe băiat ca să i se repartizeze un apartament cu două camere. Altfel, cu fetița împreună, ar fi obținut doar o garsonieră. Și-apoi, fata seamănă leit cu tatăl, are chipul lui, iar *doamna* n-a vrut să aibă pe cineva în preajmă care să-i trezească amintiri neplăcute. Așa că a făcut ce-a făcut și-a obținut băiatul.

— Bietul copil ! Bieții copii ! Să-i rupi așa unul de celălalt numai pentru că...

— În privința aceasta, este o întreagă poveste. Iartă-mă, mă duc, că-mi dă mîncarea pe foc !...

Așadar, în săptămîna aceea, ultima din aprilie, *Căpitanul Rox* ajunsese de nerecunoscut. Venea de la școală, mînca ceva în fugă, aproape că nu mînca, se retrăgea în cameră, se întindea pe pat și în cîteva minute adormea.

— Roxana, mamă, ce e cu tine ? se văieta bunica, mama tatălui ei, care îngrijea de toată casa aceea, mare cît un palat, cu grădină în față, un adevărat parc.

Era casa rămasă de la străbunicul fetei. El și-o durase aici, la capătul străzii ce-i purta, de mai bine de cincizeci de ani, numele.

— Te rog să mă lași să dorm, bunicuțo ! Mi-e somn, sînt obosită !

— Bine, dar... voia să mai întrebe ceva bătrîna, nedumerită și îngrijorată, în același timp.

Fata adormea însă și nu-i mai putea răspunde, iar cînd se scula, își lua șevaletul, paleta cu culorile și ieșea în lumina blîndă și bună a primăverii, continuînd să picteze buchete mari de liliac, grămezi de frumusețe și miros tulburător ce-o asaltau, parcă, de jur-împrejur. Cînd obosea, ori se plictisea, se retrăgea din nou în camera ei și se așeza în fața planului. Degetele-i subțiri, delicate, începeau să alerge, în dans de mîngîieri tandre, peste clapele albe și negre, în timp ce în încăpere, ca și

dincolo de pereții acesteia, se răspîndeau blînde roiuri de sunete cu lacrimi între gene.

Copiii, tovarășii și colegii ei — de-o vîrstă ori mai mici — cu toții membri ai „plutonului veseliei", tînjeau, dincolo de poarta *palatului*, după căpitanul lor, neștiind ce să creadă despre comportarea acestuia.

Asemenea momente de „cădere", cum o numeau ei, a *Căpitanului* se mai iviseră în anii de cînd se aflau împreună, de cînd învățau împreună, de cînd se jucau și visau laolaltă. În cîte o după-amiază, cînd se întorceau de la școală, Roxana le spunea, pe neașteptate : „Astă-seară fiecare rămîne acasă ! Ori : vă privește, faceți ce vreți, dar fără mine. Eu n-am chef de nimic..." Asta însemna că „Prințesa" — cum îi spusese, la un moment dat, și de-atunci așa îi rămăsese numele, „Mosquitoe", adică „Țîntărelul", băiatul cel mai mic de statură din „pluton" — urma să se închidă în camera ei, unde, timp de cîteva ore, cînta numai melodii triste, răscolitoare, ori scria poezii.

A doua zi însă Prințesa redevenea Căpitanul Rox și viața își relua cursul său obișnuit, cu obstacole — plăcute, interesante — la fiecare pas, peste care ei, cei unsprezece din „pluton", treceau mereu cu fruntea sus.

Acum însă se scursese o săptămînă întreagă și „căderea" Căpitanului continua. Din păcate, nici o schimbare în bine nu intervenise. Ba, dimpotrivă. A doua zi, duminică — era și inginerul acasă, venise de pe șantier — constructor fiind, era aproape tot timpul plecat — a doua zi, deci, duminică, Roxana se trezi cu o amețeală teribilă, cu senzație de vomă, cu febră. Au chemat în sprijin un medic, un prieten, care, după o cercetare sumară, a urcat-o chiar în mașina lui și-a transportat-o de urgență la unul din marile spitale ale Bucureștilor. Bunica fetei, cu șiruri de lacrimi pe față, își frîngea mîinile de disperare.

— Așteaptă-mă, bunicuțo, în cîteva zile mă întorc ! i-a șoptit fata, la plecare. Căpitanul Rox nu se dă bătut cu una, cu două. Se trage doar din os de generali !...

Rezultatul analizelor a indicat o nenorocire : *leucemie* ! Vestea a căzut ca un trăsnet pe inima tatălui și a bunicii, peste aceea a fratelui Roxanei — Matei — și chiar peste a nefericitei mame, peste simțirea celor unsprezece din fostul plutonal veseliei. A aflat și fata diagnosticul și-a înțeles despre ce este vorba. La început s-a cutremurat. Dar apoi și-a spus : „Nu vreau să mor !“

Și-a început lupta, pe viață și pentru viață !

Doctorii se minunau în fiecare zi de îndîrjirea micuțului Căpitan. Slăbise. Rămăseseră din fata de altădată doar ochii, ca seninul cerului de mai — tulburați acum puțin de cumplita suferință — și valurile de aur moale ale părului ce mîngîiau, cu fiecare mișcare a corpului, obrajii cînd înfloriți, împrumutînd parcă ceva din sîngele petalelor de mac, cînd înmuiați în sideful unor obosite raze de lună.

Și cum un rău nu vine niciodată singur — ce tristă înțelepciune ! — din cauza feluritelor tratamente, Roxana a contactat, în întreaga cavitate bucală și pe traiectul digestiv, o micoză îngrozitoare, care a adus-o în imposibilitatea de a se mai hrăni normal. Iar peste toate, s-a trezit și cu ocluzie intestinală...

În aceste condiții, operația era inevitabilă. Atît cît era de slăbită și de bolnavă, fata se putea sfîrși în orice clipă. Medicii nu aveau însă de ales. Tatăl și-a dat consimțămîntul. Dar, în timpul operației, a apărut hemoragia, iar sînge cu grupa „B-3“ nu se găsea decît foarte puțin în spital. Vestea s-a strecurat pe sub uși, cu mare spaimă, a început să alerge pe coridoare. Inginerul și-a oferit brațul. Avea aceeași grupă.

Atunci au aflat și copiii !

— Moare *Căpitanul Rox,* săriți ! striga Mosquitoe din poartă în poartă !

Era tot într-o duminică, ultima duminică a lunii mai. Afară ploua cu găleata. Oglinda cerului se făcuse țăndări, în mii de bucăți, și prin toate crăpăturile se năpusteau deasupra pămîntului izvoare nebune, învîrtejite de pale de vînt ce se propteau în crengile copacilor de pe străzi, mușcîndu-le, sfîșiindu-le ca niște haite de cîini în turbare...

— Moare *Căpitanul Rox !* Mosquitoe striga, mai departe, din poartă în poartă.

În nici cel mult cincisprezece minute, ei, cei unsprezece din plutonul, altădată al veseliei, se aflau la poarta spitalului. Au trecut pe lîngă portar, care n-a putut să-i oprească în nici un chip. S-au năpustit pe coridoare, întrebînd de sala de operație. În fruntea grupului, se afla Vlad, cel mai înalt dintre ei, supranumit „cavalerul prințesei“. Era mulțumit că șiroaiele de apă ce-i curgeau din părul ud leoarcă peste obraji acopereau pîrîiașele fierbinți ale ochilor.

Dintre toți, doar doi aveau aceeași grupă de sînge cu Roxana : el și o fată — Laura — mică grăsuță și bună de pus pe rană (copiii o porecliseră „Gogoșica“, fiindcă le aducea mereu gogoși, pe care i le făcea bunica ei, iar pentru inima-i bună îi spuneau „Haney“). Mai făcuseră și alții analiza de sînge spre a primi buletin de identitate : Mihnea — „matematicianul“, Șerban — „constructorul“, Cezar — naturalistul“ și chiar Geo-„ball“ (Geo-minge), sportivul, dar *grupele* lor erau diferite. Astfel că doar Vlad și Laura îi puteau fi de folos Roxanei. Au fost pregătiți de grabă și introduși într-un laborator unde li s-a recoltat sînge. Era și timpul, fiindcă inginerul, tatăl „prințesei“, se afla la capătul puterilor...

Trecînd pe lîngă ușa sălii de operație, Vlad a început să strige :

— Căpitane *Rox*, fii tare ! Sîntem aici !...

S-a trezit întins pe o canapea, înconjurat de ceilalți copii și cu o doctoriță la cap, care-i dădea îngrijirile necesare. Gogoșica fusese mai *tare*, ea nu leșinase !

Afară, ploaia lovește, mai departe, în rafale puternice, luminile ferestrelor. Deși e în mijlocul zilei, al unei duminici de mai, ultima din această lună a florilor, se întunecă parcă din ce în ce mai mult....

2

S-au scurs cîteva zile de la operație. Roxana se simte mult mai bine. A fost mutată într-o rezervă. Cine ar fi crezut că va scăpa ? Cum, cine ? Toți copiii din *suita* ei, ca și toți colegii ei de la școală. Copiii cred în minuni, și ele, atunci cînd depind de oameni, se împlinesc. Se împlinesc mai ales „minunile“ proiectate de copiii înșiși...

Toți cei unsprezece se află acum în rezerva ei. Fata le zîmbește, făcînd eforturi să-și ascundă emoțiile. *Căpitanul Rox* trebuie să rămînă tare ! Da, dar deocamdată este nevoie să mai rămînă un timp la spital. Așa că rînduiește treburile în „pluton“.

— Locțiitorul meu, ca și pînă acum, va fi Vlad, „cavalerul“, spune „prințesa“, privind țintă spre băiat. Nu vă temeți, eu am să mă întorc în curînd, mai avem multe de făcut împreună. Pînă atunci însă, *ceata noastră* nu trebuie să se destrame. Veți avea deci un *căpitan*-adjunct ! De acord ? Vă rog să-i dați aceeași ascultare pe care mi-ați dat-o și mie. De altfel, eu nu voi lipsi deloc, vă voi fi tot timpul alături...

Copiii au plecat, lăsînd camera încărcată de flori și de mici cadouri...

Razele soarelui de început de iunie pătrund prin fereastră, mîngîind chipul fetei, care-și sprijină capul de pernă...

Deodată Roxana se ridică, deschide ușa cea mare a vilei, pe care o cunoaște de cînd s-a născut și, coborînd cele cîteva trepte de marmură, ajunge în parc. E în costum de plajă. Se îndreaptă spre un șezlong și se așază în fața soarelui. Pe stradă, un grup de băieți joacă fotbal. Matei, fratele Roxanei, mai mare cu doi ani decît ea, iese pe poarta vilei și se avîntă și el în joc. Mingea zboară peste gard, ajungînd pînă în apropierea ei.

— Roxana, arunc-o, arunc-o ! strigă Matei.

Fata se ridică de pe șezlong, se apropie de minge și-i trage un șut, care-o înalță pe deasupra unor ronduri de flori și mai departe, peste vîrful unui tei mai micuț, aducînd-o drept în mijlocul străzii.

— Phii ! Formidabil ! Bravo ! se auziră glasuri de dincolo de gard. Doi băieți se apropie și se zgîiesc, printre formele din fier forjat ale gardului, spre aceea ce trăsese șutul cel formidabil.

— Ooo, e strașnică Prințesa ! exclamă cel mai mic dintre ei, căruia toată strada îi spunea „Mosquitoe“, cuvînt pe care-l auziseră, pentru prima dată, la școală, de la profesoara de limbă engleză, în timpul unei ore, în care Alex — așa se numea băiatul — se agita ca un țînțăr el : „Parcă ar fi un *Mosquitoe !*“ Și de-atunci, toată clasa, toți cunoscuții așa au început să-l strige. După cum, în urma expresiei „E strașnică *prințesa*“, Roxanei așa avea să-i rămînă numele.

Deocamdată, ea se ridică de pe șezlong și făcu o piruetă în fața celor patru ochi căscați, ca la teatru. Părul ei de aur, moale, flutură în jurul gîtului delicat, mîngîindu-i umerii mici, frumos rotunjiți. (În vara aceea, care acum se afla pe sfîrșite, în timp de vreo două luni petrecute de Roxana undeva, într-un sat de munte, satul bunicului dinspre tată, crescuse, încît copiii de pe stradă aproape n-o mai cunoșteau). Îmbrăcă apoi degrabă o rochiță subțire, căută pe undeva, prin grădină, niște tenișI pe care-i încălță în fugă și ieși și ea pe poarta casei.

— Pas, pas ! strigă, de cum se văzu în stradă.

Geo, sportivul — juca deja la o echipă a unui club, cu toate că nu trecuse decît în clasa a VI-a, ca cei mai mulți dintre cei de față, ca și Roxana, de fapt, cu care era chiar coleg, juca fotbal, tenis, handbal — îi pasă într-adevăr, iar Prințesa, primind mingea, o stopă ca un adevărat profesionist, după care, lansîndu-se în cursă, începu să dribleze în stînga, în dreapta, unul și încă unul, apropiindu-se tot mai mult de poartă și trăgînd imparabil !

— Mamăă ! exclamă băieții aproape într-un singur glas, privind admirativ la făptura aceea cu părul fluturînd precum niște raze de soare aflate în hîrjoană și cu ochii de cer curat și înalt.

Roxana repetă pirueta din grădina casei, urmărind, în același timp, mingea ce se întorcea în teritoriul de joc, adică spre mijlocul străzii. Se repezi spre ea, o scoase cu o mișcare rapidă de sub piciorul unui puști și începu să înainteze, de data aceasta către cealaltă poartă. Alte driblinguri, la fel de reușite, alt șut, alt gol !

Geo-ball îi strigă de departe :

— Roxana, te facem căpitan, ești formidabilă ! Unde-ai învățat tu să joci așa de bine ? Ce mai, de-acum tu ești *căpitanul* !

Băieții, toți, în frunte cu Geo, se apropiară de fată. Roxana zîmbea, iar pe fața ei se putea citi o vagă mulțumire. Cînd au făcut cerc în jurul ei, fata deveni, dintr-o dată, de o seriozitate fără cusur, spunînd :

— Vă mulțumesc, băieți !

Apoi, întinzîndu-le mîna, a început să se recomande pe rînd, în fața fiecăruia :

— Căpitanul Rox ! Adică de la Roxana ținu ea să le explice.

Terminînd, sparse cercul și se îndreptă spre fratele ei, Matei, care rămăsese la cîțiva pași, în spate, privind toată *scena* cu încîntare.

— Căpitanul Rox ! se recomandă ea și lui Matei.

— Chiar așa, Roxana, unde ai învățat să joci fotbal ? întrebă cu mirare fratele.

— Pe zăvoiul din satul bunicului, cu băieții din sat ! veni, prompt, răspunsul. Ce crezi că am făcut eu, printre altele, în vara aceasta ?! Cînd tu te plimbai pe litoral ori pe străzile Bucureștilor, că la țară n-ai catadicsit să vii decît în vizită...

— Ei, lasă, lasă ! îi potoli Matei avîntul critic. Puteai să mergi și tu la mare, dar n-ai vrut. Ție-ți place acolo, la zăvoi, în pădure ! Ce să-i faci, fiecare cu preferințele sale !...

Se înserează ! Tatăl Roxanei și al lui Matei se întoarce acasă, venind de pe șantier. A lipsit aproape două săptămîni. Copiii se bucură nespus, îl întîmpină, îl îmbrățișează. Apare și bunica.

— Dar mama voastră unde este ? întreabă inginerul pe cei doi copii.

Nimeni nu răspunde.

— Mda ! exclamă bărbatul, oftînd.

Intră cu toții în casă. Orele trec una după alta. Se apropie miezul nopții. În casa cea mare, de la capătul străzii, nimeni

nu doarme. Inginerul fumează, nervos, țigară după țigară, pe terasa din fața vilei. Roxana și Matei privesc de la una din ferestrele de la etaj. Totul afară este îngălbenit de razele unei luni bolnave parcă de hepatită.

O mașină se apropie de poarta vilei. Oprește. Bărbatul de la volan coboară grăbit, ocolește mașina și deschide portiera din partea dreaptă. Femeia care iese din limuzină îl îmbrățișează, sărutîndu-l prelung. Cei doi copii întorc spatele ferestrei, izbucnind în plîns...

Roxana se trezește cu ochii în lacrimi. Pipăie perna. E umedă. Simte cum în piept parcă o arde ceva, adînc, în suflet. E dorul de Matei. Apasă pe butonul soneriei de la capătul patului. O soră medicală, tînără, apare după nici un minut. Fata o roagă să-i dea telefon fratelui, lui Matei, și să-i spună să vină urgent la spital, că-i este dor de el...

În sala mare și cenușie a tribunalului, Matei plînge, încercînd să se smulgă din mîinile mamei sale. Comisia de judecată, la cererea acesteia, i-l încredințează spre creștere, mai departe. La cîțiva metri de el, Roxana se strînge la pieptul tatălui. Plînge și ea, privind spre băiat, simțind că de-acum viața lor se rupe în două...

Dar Matei aleargă, aleargă pe stradă, iată-l, intră ca o furtună pe poartă, urcă, sărind cîte două scările vilei, pătrunde înăuntru strigînd :

— Roxana, Roxana !

Apare bunica. Băiatul o îmbrățișează afectuos, întrebînd-o, în același timp :

— Prințesa unde este ? Nu e acasă ?

— Ba da, era pe-aici ! răspunde bătrîna.

Matei se îndreaptă spre camera fetei, dar iese după cîteva secunde.

— Nu e ! exclamă și o pornește către ieșire.

Prin ușa întredeschisă, o zărește alergînd prin parc. Roxana îl auzise strigînd. Nu-l observase la intrarea pe poartă. Se întîlnesc pe scări. Se îmbrățișează minute în șir...

— Matei, Matei, șoptește fata, deschizînd ochii. Bine că ai venit. Mi-a fost așa de dor de tine !

— Roxana, cu cine crezi că m-am întîlnit pe scări ? întrebă băiatul.

— Cu cine ?

— Cu dirigintele tău și cu Nenea Mihai ! Sînt afară, pe coridor. Îi putem chema ?

— Domnul diriginte și Nenea Mihai sînt la ușă ? ! Invită-i repede, Matei, ce mai aștepți ? Repede !...

3

— Ce face parcul *nostru*, Nene Mihai ?

— Te așteaptă, Căpitane ! E verde, frumos și plin de flori ! Te așteaptă, așa cum noi toți te așteptăm și-ți ducem dorul.

— Nene Mihai, de ce te cheamă pe dumneata Mogoșescu ? Știi ce însemnează, în limbajul oamenilor din satul bunicului meu, *a mogoși* ?

— Nu știu !

— Păi, a mogoși, a mocoși însemnează *a te mișca cu greutate, a...* Cînd cineva îți spune : „Ce te *mocoșești* atîta acolo ?“, înseamnă că te-a și plasat în categoria leneșilor și a nepricepuților..., Auzi, Mogoșescu ! Dumneata, care ești cel mai harnic om din lume, și cel mai priceput, și cel mai bun..., *cel mai, cel mai...*, din toate punctele de vedere...

Profesorul diriginte plecase și, o dată cu el, și Matei. Fiecare se grăbea să ajungă la ore.

Roxana putuse astfel să stea de vorbă, în tihnă, cu Nenea Mihai, cu omul acela care se apropia de șaptezeci de ani, dar care se mișca precum unul de treizeci-patruzeci. Părul îi măsese negru, aproape în întregime, ochii, de asemenea negri, erau vii și pătrunzători, fața întinsă, proaspătă, brăzdată doar de cîteva cute adînci. Singură mustața — mare, acoperind buza de deasupra și coborînd spre colțurile gurii — înflorise puțin, cu cîteva fire albe, pe care Prințesa se simțea îndemnată să i le smulgă de fiecare dată cînd stătea de vorbă cu bătrînul.

— Dumneata nu mai îmbătrînești, nene ? întrebă, la un moment dat, Căpitanul Rox pe adevăratul căpitan Mihai Mogoșescu, fost militar la viața lui, unul de mare ispravă și care ieșise la pensie de peste cincisprezece ani.

Dar în tot acest timp — cei peste cincisprezece ani din urmă — Mihai Mogoșescu, fostul militar, lucrase mai abitir decît în armată, considerîndu-se într-o permanentă misiune, pe care și-o îndeplinise cu mare și nobilă risipire de suflet și de energie, în fiecare zi, inclusiv în toate duminicile.

— Cum să îmbătrînesc, Prințesă ? N-am voie, înconjurat de atîta proaspătă și frumoasă tinerețe ! a răspuns, luminîndu-și fața cu zîmbetul acela de soare al lui, *Nenea Mihai*, cum îi spuneau toți copiii de pe strada Roxanei, cum îl numeau toți elevii de la școala la care învățau și cei din „plutonul veseliei“, ca și de la alte școli pe la care fostul militar trecuse, la cererea vreunui cadru didactic sau, pur și simplu, fără nici un fel de solicitare, lăsînd în urma lui atîtea dovezi de hărnicie, de bun gust și de frumoasă aducere aminte : un panou, două, trei zeci de suporturi pentru flori, jardiniere sau cine știe ce fel de alte minuni din fier forjat prelucrat de mîinile lui pricepute, un culoar frumos vopsit și împodobit, pereți de clasă proaspăt zugrăviți, cabinete de specialitate, concepute de el și realizate de asemenea, un teren de sport pe care, o dată trasîndu-l, s-a zbătut să-l vadă terminat, un pom, doi, o sută — plantați și îngrijiți — ronduri de flori.

Buchete, buchete de amintiri !...

— Îți aduci aminte, Nene Mihai, cum ai venit dumneata atunci, în duminica aceea, la noi la școală și-ai spus : „Măi, copii, care dintre voi vrea să meargă puțin cu mine, pentru vreo jumătate de oră, nu mai mult, să facem o treabă de folos ?“ „Ce treabă ?“ am întrebat eu. Ne aflam în curtea școlii, ne pregăteam să lucrăm în parcul nostru.

— Venise primăvara și aveam atîtea de făcut. — „Astănoapte a bătut vîntul, după cum știți, și-a împrăștiat o mulțime de hîrtii în jurul policlinicii celei noi, prin față, pe trotuare, pe-o parte și pe alta, în spate, parcă le-ar fi semănat cineva. Hîrtiile vin din lăzile acelea de gunoi, de la blocurile vecine. Nu le-au golit ieri gunoierii, pentru că n-au venit. Gospodarii le-au lăsat descoperite, nici nu le-a păsat de ele, iar vîntul, făcîndu-și de cap, a desăvîrșit această «operă» a neglijenței...“

„Mergem noi, cei de pe strada *generalului*, «plutonul veseliei» ! s-a repezit cu răspunsul Geo-bal“. „Ce zici, Căpitane Rox ?“ m-a mai întrebat el. „Hotărîrea ta e foarte bună, Geo ! i-am răspuns. Rămîne doar să primim învoire de la domnul diriginte !“

— Și ați primit !

— Și am pornit împreună pentru prima dată într-o acțiune comună...

Roxana a adormit. Se simțea obosită după emoțiile revederii cu oameni apropiați : cu Matei, pe care-l iubea atît de mult, cu profesorul diriginte, cu Nenea Mihai...

Ieșind de la spital, fostul militar s-a urcat într-un tramvai, îndreptîndu-se către *PARC*. Era parcul lui, parcul copiilor dintr-unul din marile cartiere ale capitalei, un parc *unic* în București, prin concepție și realizare, prin administrare ireproșabilă. L-au filmat, l-au televizat, s-au realizat în el emisiuni seriale întregi, i s-au închinat melodii ; una, ajunsă aproape celebră, este fredonată de toți copiii cartierului, de foarte mulți copii din tot orașul și chiar de către oameni maturi...

În dimineața aceea, cu „plutonul veseliei", după el, în fruntea acestuia aflîndu-se blondul, diafanul, fragilul, în aparență, „Căpitan Rox", armonioasă-mpletire de spirit și de inimă, legate între ele de zîmbete calde și de porunci grațioase, dar ferme, Mihai Mogoșescu s-a apropiat de „cîmpul de bătălie".

— Iată dușmanii ! a exclamat el. Pe ei, prieteni !

Și nici într-o jumătate de oră, petele acelea murdare au dispărut de pe fața trotuarelor, din jurul policlinicii, al blocurilor vecine...

„Ce minune sînt copiii ! a exclamat Mihai Mogoșescu, pentru sine. Cele mai mari de pe fața pămîntului. Și ce minuni se pot înfăptui printre ei, dacă știi să le pui în față un țel limpede și concret ! Cine blamează copiii, fără să-i cunoască, fără să încerce să afle de ceea ce sînt în stare, dacă ți-i apropii, face o crimă !"

— Nene Mihai, Nene Mihai !

— Ce s-a întîmplat, Căpitane Rox ?

— Ce este aici ? De unde a apărut prăpastia asta mizerabilă, adevărată gură de iad ?

— Este una din gropile mari de gunoi ale orașului, fetițo ! N-ai văzut-o pînă acum ?

— Nu, și nici n-aș fi vrut s-o văd vreodată. Groapă de gunoi, în plin oraș, în centrul unui cartier ca al nostru, lîngă o policlinică și în fața atîtor blocuri noi ! Urît lucru și rău mirositor.

— Groapa nu e de vină cu nimic, Roxana. Ea a fost probabil, dintotdeauna aici. Pentru că aici, nu cu mult timp în urmă, era margine de lume, de oraș. Este adevărat că acum ea nu se mai potrivește. Cu siguranță că zilele îi sînt numărate. Cine știe ce se află figurat în dreptul acestui loc, pe planșetele arhitecților capitalei.

— Știi ce văd eu, nene Mihai, pe acest loc dar, pe *acest* loc, de-adevăratelea, nu pe planșetele arhitecților, ori indiferent de ce se va fi aflînd acolo „figurat", cum ai zis matale, dacă se va fi aflînd ceva ?

— Ce vezi, „naturalistule", ia spune !

— Cezar, Cezar, oprește-te, nu vorbi ! S-a repezit atunci Roxana. Stai să-mi spun mai întîi eu gîndul, fii politicos, așa cum ești tu de obicei. Și-apoi, eu sînt...

— Gata, Prințesă, ai cuvîntul !

— Nene Mihai și stimații mei colegi, începu Roxana, de parcă ar fi oficiat ceva de cea mai mare importanță, închid ochii și văd, — dar pot să nici nu-i închid că văd și cu ei deschiși — și, totuși, parcă e mult mai bine dacă-i închid...

— Deci, închizi ochii... interveni nerăbdător Mihnea, „matematicianul" echipajului lor. Hai, închide-i odată și spune ce vezi ?

— Așadar, reluă Roxana, închizînd ochii — ceea ce și făcu în acele clipe — Nene Mihai și stimații mei colegi, eu văd peste această groapă urîtă crescînd... o mîndrețe de parc !

părul aproape alb, cu ochi albaștri. Privea peste groapă, cîntărind din ochi parcă totul, făcînd calcule în minte.

— Dumneavoastră ? îl întrebă unul dintre pensionari.

— Mă uit și eu ! a răspuns, nepăsător, bărbatul acela.

— La ce ?

— La ce se vede !

— Și ce se vede, după dumneavoastră ?

— O groapă urîtă, iar deasupra ei crescînd un parc.

— Aha ! ați auzit deci.

— Nu știți cum e cu vorbele ? Aleargă, se răspîndesc cît ai clipi...

— Și, ce părere aveți ?

— Păi, știu eu ce să...

— E o porcărie, domnule, vă spun eu, o adevărată porcărie... Ce-mi trebuie mie parc sub fereastră ? Păi, vă dați seama ce-o să fie aici ? O să înnebunim ! Noi sîntem oameni în vîrstă, domnule, pensionari, oameni respectabili, care am muncit la viața noastră, acum avem și noi dreptul la puțină liniște. Așa nu se poate ! Nu putem admite așa ceva ! Reclamăm, să știți, reclamăm !

— Și pe cine vreți să reclamați ? Și cui ?

— Cui ? Primarului Capitalei, bineînțeles ! Îl aranjăm noi, n-aveți grijă, pe unul Trandafir îi spune, un zăpăcit, unul cu capul în nori, care s-a unit cu un pensionar ca și noi — dar care n-are deloc astîmpăr — și cu niște zărghiți de copii, vrînd să facă aici parcul. Să-l facă unde știu, dar nu aici ! Să-și găsească loc în altă parte !

— Nu vă supărați, a întrebat bărbatul acela, dar dumneavoastră nu aveți copii, nepoți ?...

— Ba avem, sigur că avem !

— Și ei, adică nepoții dumneavoastră, unde se joacă ?

— În altă parte, unde, că doar nu în groapa asta ! Se duc mai ales la școala din apropiere, au acolo o curte mare, să țipe cît vor acolo, să alerge...

— Și vecinii, locatarii din blocurile vecine cu școala ce zic ?

— Ce ne pasă nouă ce zic ? Să fie sănătoși !

— Mda ! Curios fel de a gîndi, spuse omul cu părul aproape alb. Deci — continuă el — v-ați hotărît să-l reclamați pe Trandafir !

— Avem aici reclamația, l-am încondeiat bine ! Cred c-o să-i piară pofta de-a mai face parcuri, de-a mai tulbura oameni nevinovați !

— Foarte bine, așa-i trebuie lui Trandafir ăsta !

— Nu vă supărați, cu cine am avut onoarea ? spuse pensionarul cu hîrtia în mînă.

— Trandafir mă cheamă ! „Zăpăcitul", „nebunul", ăla cu parcul, eu sînt !...

— Și ? a întrebat atunci reporterul. Mai departe ce s-a întîmplat ? Au reclamat ? S-au potolit ?

— De reclamat au reclamat, și de potolit nu s-au potolit... Treaba a început însă. Au fost mobilizate forțe serioase, — că nu puteam să facem totul numai cu munca copiilor. Cei de pe strada *generalului* m-au ajutat cel mai mult, ei se aflau în fruntea tuturor inițiativelor.

Coborî din tramvai nu departe de locul atîtor ani de muncă, de încordări și de satisfacții. Se legase teribil de parcul acesta, de copiii cu care l-a construit, de atîția dintre cei care vin să-l îngrijească an de an — elevi ai școlilor din tot cartierul —, de cei ce zilnic poposesc aici să se joace, să se bucure, să se instruiască...

— Nene Mogoșescu, cu ce umplem noi afurisita asta de groapă ! Ia spune, acum să te văd, că aprobare avem s-o astupăm, dar, vorba e, cu ce ?

— Extraordinar ! izbucni Cezar. Extraordinar ! Asta voiam să spun și eu că văd crescînd peste această groapă a gunoaielor... Bravo, Roxana, bravo !

— Uraaa ! a izbucnit, aproape într-un glas, întregul „pluton al veseliei".

— Măi copii, stați, măi copii, stați ! se auzi, deasupra uralelor, acoperindu-le și făcîndu-le să se potolească, glasul lui Mihai Mogoșescu, *parc* ați spus ?

— Parc, nene, parc ! se amestecă și Șerban, „constructorul", și abia aștept să-l construiesc !

— „Parc, nene, parc" ! începe să se fîțîie printre ei Alex-„țîntărelul", ce, n-ai mai văzut ?

— Un parc *al nostru*, nene, un mare parc, în care să încăpem cu toții, să ne jucăm pe săturate, fără să mai fim apostrofați de te miri cine ! interveni și „*Gogoșica*", rotunda și buna Laura...

— Și în care să ne putem plimba pe alei, îmbălsămate de mirosul florilor, ocrotite de umbra copacilor — se auziră vorbele Magdei-„cocheta", gătita și cam leneșa grupului...

— Un parc *numai al nostru* ! reluă Roxana, frumos ca-n povești !

— Măi copii, măi, dar e un gînd minunat ceea ce rostiți voi... Vă dați seama ce propunere nemaipomenită ați făcut ? Peste groapa aceasta să crească un parc...

— Ca-n povești, Nene Mihai !

— Depinde de noi, Roxana, să fie așa cum spui tu ! Ce zicești, ne legăm ?

— Ne legăm ! izbucniră cu toții, întinzînd mîinile spre același punct, ca spre o țintă fierbinte, ca spre o vatră de pe care trebuia neapărat să se înalțe, să prindă viață visarea lor.

— Ne legăm ! spuse și Mihai Mogoșescu, bătrînul, care, acum, nu avea nici el mai mulți ani decît vîrsta acestor copii, ne legăm ! repetă, păstrînd mîna lui mare deasupra buche-

tului de mîini ce vibrau, ca niște lujere tinere, de emoția momentului pe care-l trăiau, de importanța hotărîrii ce-o luau în fața propriei lor conștiințe.

A urmat o adevărată epopee, epopeea celui mai interesant parc pentru copiii din capitală... Mihai Mogoșescu rememorează, de nenumărate ori, cînturi, momente, mai ales pe cele de mare tensiune, din acea grandioasă încordare de suflete și de forțe materiale, în urma căreia el a văzut înfăptuindu-se „minunea", *parcul* și în focul căreia el a văzut, de asemenea, făurindu-se oameni...

Ca să convingă primăria de utilitatea propunerii copiilor nu i-a fost prea greu lui Mihai Mogoșescu. Dimpotrivă — remarca el, cu prilejul unui interviu pe care i-l lua un reporter de gazetă — am găsit sprijin, de la început. Greutăți, multe greutăți ne-au venit din partea altora. Și n-o să credeți, mărturisea el tot atunci, ca și mai tîrziu, în diverse alte împrejurări, cei ce ni s-au așezat de-a curmezișul, din prima clipă, au fost, spre surprinderea mea, a copiilor și a tuturor, cîțiva locatari ai blocurilor vecine cu groapa de gunoi. „Parc, parc pentru copii sub ferestrele noastre ?! au exclamat ei. Niciodată ! Păi ce, vreți să înnebunim ? Vă dați seama ce-ar putea să fie aici ? Ce zgomote, ce chiote, ce urlete ?" La un moment dat au întocmit o scrisoare, pregătindu-se să meargă cu ea la primăria Capitalei, neapărat la primar, vrînd să-l reclame cu deosebire pe un funcționar al acestuia, care îmbrățișase, din toată inima, ideea parcului și care începuse deja să-i sprijine înfăptuirea.

Era într-o dimineață. În fața unui bloc se aflau adunați cîțiva pensionari. Citeau reclamația. S-au declarat mulțumiți de conținut, de formulare. Se pregăteau să plece spre autobuzul care oprea într-o stație din apropiere. Cînd, văd pe cineva la cîțiva pași, un bărbat între două vîrste, înalt, subțire, cu

— Găsim noi, domnule Trandafir ! Nu vă neliniștiți. Se construiesc doar atîtea blocuri. Nu se excavează pămînt ? Nu trebuie degajat locul ? Iată, aici avem un loc foarte bun care să primească ceea ce scot constructorii de la viitoarele fundații...

— Ai dreptate, așa e ! Dau dispoziție ca pămîntul de la toate viitoarele blocuri sau de la orice fel de altă construcție din sector să fie transportat, de urgență, aici.

— Și, pentru aceasta, tot ei sînt datori, că-i scăpăm de necaz. Le scurtăm traseele ; cine știe unde ar fi trebuit să-l transporte !...

— O problemă apare totuși : dacă pămîntul nu este bun, fiind amestecat cu fel de fel de...

— La așa ceva m-am gîndit și eu, dar mi-am zis că nu se poate să nu găsim noi și pămînt bun, cel puțin pentru stratul de deasupra. Iar dacă nu-l vom găsi la blocuri, îl căutăm noi în altă parte, se mai excavează și pentru alte construcții în Bucureștiul acesta...

— De exemplu ?

— Pentru metrou !...

— Ești nemaipomenit, la toate te gîndești !

— Vă mulțumesc, numai că așa se și cuvine : cînd porneșți la treabă, e nevoie să-i examinezi toate posibilele fețe.

— Mai la dreapta, Mihnea, puțin mai la dreapta ! Așa, „matematicianule“, e bine ! Întinde sfoara, întinde-o ! Șerbane, marchează acum, marchează pînă în capăt. Hai, rapid, că ne apucă prînzul. E bine ! Așa ! Acum partea cealaltă, mutați-vă pe partea cealaltă. Lăsați distanță cam doi metri și jumătate. Bine. Acum întindem, din nou, sfoara. Bravo, perfect ! Marcăm ! Hai, hai, fetelor, dați-le o mînă de ajutor. Mai cu inimă,

mai cu inimă !... „Căpitane Rox“, controlează distanțele cu ruleta. Măsoară, măsoară ! E-n regulă ? Da ? Bravo ! De-aici, de sus, se vede foarte bine...

Cu chiu, cu vai, groapa fusese umplută pînă la urmă. Momentele acelea de la sfîrșit fuseseră trăite ca o adevărată victorie. Membrii din „plutonul veseliei“, cu „comandanta“ lor în frunte erau de față. Buldozerele s-au dat, în sfîrșit, de-o parte și-au intrat copiii care au adunat în coșuri și-au scos dincolo de perimetrul viitorului parc toate pietrele ce se mai vedeau pe deasupra. Fața pămîntului era acum netedă și curată. Copiii au izbucnit în urale și-au început să alerge dintr-o parte în alta, de-a lungul și de-a latul pe suprafața aceea de peste 120.000 de metri pătrați.

Muncitorii de pe buldozere, băieți tineri și ei, priveau și rîdeau din toată inima. Bătrînul Mogoșescu avea ochii în lacrimi. Din cîteva balcoane vecine, acei pensionari strepeziți făceau spume la gură de mînie...

Roxana se apropie de Mihai Mogoșescu și-l rugă să-i împrumute puțin pîlnia aceea de metal în care fostul militar vorbea, amplificîndu-și vocea, spre a putea fi auzit de la distanță, de cei ce lucraseră pînă atunci spre a astupa marea groapă a gunoaielor. Se apropie de un tractor, și-i făcu semn băiatului de la volan să-i întindă mîna spre a o sprijini să se urce. Din două mișcări fu sus, lîngă tractorist. Duse pîlnia la gură și începu să vorbească :

— Oameni buni, acesta este parcul nostru ! Veniți să-l vedeți ! Veniți !

Oamenii se adunau și priveau mirați. Unii abia atunci observau că nu mai există imensa groapă de gunoaie...

— Se face, într-adevăr, un parc aici ? întrebă cineva.

— Dumneavoastră nu auziți ce spune fata de-acolo ? răspunse bătrînul Mogoșescu.

— Bine, dar ea e un copil, cine-o crede ?

— Cum, cine ? Mii și mii de copii ! Ea e «comandanta» lor ! Și-au crezut-o deja sute de oameni, care-au lucrat pînă acum aici... și care-or să mai lucreze încă !

În așteptarea specialiștilor, care ar fi urmat să traseze aleile din parc, să proiecteze terenurile de sport, canalul sinusoidal, de circa 1 km, pe care să plutească hidrobiciclete, spațiile de joacă, ce vor fi dotate cu fel de fel de aparate, estrada, podurile, vestiarele, locurile în care vor fi plantați pomi, trandafiri, rondurile cu flori etc., cu alte cuvinte întreaga imagine vie, plină de viață a parcului, bătrînul Mogoșescu, mai sprinten acum decît oricare dintre copiii ce-l înconjurau aproape permanent, a început să se neliniștească. Venise primăvara și fiecare zi, fiecare oră era prețioasă. A hotărît atunci să se urce pe platforma policlinicii... De-acolo se vedea bine totul, ca-n palmă. Și, de-acolo, a început să dirijeze copiii : „Mai la dreapta, puțin mai la stînga, așa ! Trasează acum, trasează ! Bravo, perfect !...“

— E perfect, mergem împreună ! Vreau să văd și eu parcul acesta despre care vorbește atîta lume ! Poate voi scrie ceva despre el, despre acei copii minunați, despre dumneavoastră...

— Îmi pare bine că ne întîlnim după mai mulți ani. Ați fost profesorul fetiței mele și directorul liceului în care a învățat ; am colaborat, pe vremuri, într-o serie de treburi... Mă bucur mult că vom sta de vorbă. Noi ne-am mutat din cartierul acela, locuim aici, aproape de parc. Dumneavoastră ?...

— Eu am fost plecat cîțiva ani la un lectorat în străinătate. M-am întors de curînd, mi-am adus aminte de dumneavoastră și iată că astăzi am pornit să vă caut... Nu vă știu telefonul actual, așa că de aceea mă îndreptam către parc.

M-am gîndit că, așa cum vă cunosc eu, trebuie să fiți aici sau, în orice caz, aici trebuie să dau de urma dumneavoastră. Apropo, ce face fata, Doinița ?

— E mare, e la casa ei !... Iar noi am dobîndit, între timp, un băiat, care acum se află în clasa a VIII-a.

— Cum ? Mai aveți un copil ? Un băiat ?

— Pe vremea cînd ne-am cunoscut noi nu-l aveam. L-am *dobîndit* între timp, cum spuneam, l-am înfiat, adică... Dar asta e o altă poveste. Cine știe, poate va veni vorba și despre ea.

Se întîlniseră la coborîrea lui Mogoșescu din tramvai. Acum se aflau în fața parcului. Au intrat, îndreptîndu-se spre centru, unde se găsește biroul de lucru al administrației.

4

— Mai încet, băiete, unde dai așa buzna ? Unde vrei să mergi ?

— Iertați-mă, am pe cineva aici !

— Pe cine ?

— O colegă... o prietenă...

— O prietenă, hm ! Da cîți ani ai, în ce clasă ești ? Așa, te văd destul de mare, în plus ești și arătos.

— Am paisprezece ani și sînt în clasa a opta.

— Ai doar paisprezece ani ?!

— Da, paisprezece, dar nu văd legătura cu *intrarea* mea aici, la spital.

— Paisprezece ani și ai deja o prietenă ? !

— E cumva interzis ? Prietene am de cînd eram la grădiniță, așa că nu văd de ce acum... Și, în plus, este și bolnavă...

— Păi, dacă e la spital, trebuie să fie bolnavă, că doar n-o fi o chiulangioaică ! Deși, nepotul meu ar fi în stare să interneze și în spital, numai să nu se mai ducă la școală. Nu-i place să învețe, a rămas și repetent. S-a înhăitat cu niște golani și nu mai ascultă de nimeni.

— Îmi pare rău pentru nepotul dumneavoastră, dar, în ceea ce ne privește, nici eu, nici colega mea nu chiulim de la școală, iar ea, din păcate, e bolnavă, foarte bolnavă. Hai, nene, te rog dă-mi drumul mai repede că mă așteaptă.

— Dar nu înțelegi că nu se poate ? Nu e zi de vizită.

— Ea e foarte bolnavă și are un regim special...

— Ia stai, stai ! Nu e fetița aceea care a fost operată acum vreo săptămînă, cînd a venit un grup de copii aici, pe furtună, să-i dea sînge ?! Te pomenești că-i fi unul dintre ei !...

— Da, nene, ea e, iar eu sînt unul dintre ei, Vlad mă cheamă și i-am dat atunci sînge. Dă-mi, te rog, drumul mai repede !

— Măi Vlăduț, măi băiatul tatii ! zise bătrînul portar, dintr-o dată înmuiat. Nu e voie, măi fecior, dar, știu eu, nici atunci n-a fost și voi ați intrat ca un vîrtej și-ați ajuns pînă la sala de operații. Așa că, de data asta, păzește tu puțin intrarea, pînă merg eu alături, să-ți aduc un halat, apoi eu am să mă fac că nu te-am observat cînd ai intrat, mă uitam într-o parte, fumam și eu o țigară, da, „da, domnule director, fumam și eu o țigară și probabil că am suflat fumul într-o parte, așa, din delicatețe, că doar n-o să pufăi în nasul oamenilor și năzdrăvanul ăsta tocmai atunci, țîști ! a intrat pe lîngă mine și dus a fost ! Așa am să-i spun dacă te-o prinde directorul și dacă o să mă întrebe. Da eu cred că o să te descurci tu, vezi, să-l ocolești, e unul mic și gras și cu chelie arătoasă. Și-acum stai aici, ți-aduc halatul mintenaș !...

Cu halatul pe umeri și cu un buchet de unsprezece trandafiri în mînă, Vlad se îndrepta spre rezerva în care se afla Roxana, la etajul II, camera 205. Înfloriseră primii trandafiri în parc, o minune de trandafiri, și Nenea Mihai ținuse să-i trimită Prințesei. „Dacă nu m-aș întîlni cu directorul ! își spuse băiatul în gînd. Va să zică e unul mic, gras și cu chelie «arătoasă». Trebuie, neapărat, să mă feresc de el".

De altfel, dacă-l privea cineva din spate, l-ar fi putut lua oricînd drept unul dintre studenții practicanți. Vlad era înalt de peste un metru și șaptezeci și cinci de centimetri, spătos, cu aliură de sportiv. Privit din față însă se cunoștea că este un copil, totuși : avea obrazul fraged, cu pielea puțin smeadă, acum și bronzată, ochii verzi, cu gene negre, lungi, părul castaniu, bătînd spre negru. Era un băiat frumos și Vlad descoperise aceasta, pentru prima dată, cu ajutorul lui Nenea Mihai...

Auzise despre parc, despre vestitul parc ce fusese construit în cartier, dar nu-l văzuse încă pînă atunci. Era cu trei ani în urmă. Casa de copii în care trăia de mai bine de opt ani se afla în apropiere. Fusese adus aici de la o altă asemenea casă, cînd avea, probabil, în jur de trei ani. Cum ajunsese acolo, aflase mult mai tîrziu. S-a pomenit între copiii aceia care spuneau „mamă" tuturor femeilor ce îngrijeau de ei. „Tată" n-aveau cui să spună.

Mai tîrziu, cînd a mai crescut, a aflat că unii dintre băieții cu care trăia laolaltă — n-au avut niciodată fete printre ei, așa că îl mințise pe portar, spunîndu-i că „prietene avusese de la grădiniță" — aveau părinți, care-i mai căutau din cînd în cînd. Pe el nu-l căutase însă nimeni, niciodată. Îl chinuise o vreme

gîndul părinților ; „Trebuie să fi avut și eu o mamă care să mă fi adus pe lume. Unde o fi ? Cine o fi ? Cum arată oare ?“ Despre tată, nici măcar nu se întreba. De altfel, și cei care mai veneau pe-acolo, adică pe la *Casa* lor, să-i vadă pe unii dintre colegii lui, nu le aduceau aproape nimic, nu-i luau niciodată la casele lor, uneori îi bruscau...

Așadar, auzind, de mai multe ori, despre *parcul copiilor* din cartierul lor, devenit cunoscut în toată capitala, Vlad s-a hotărît să meargă să-l vadă. Și, într-o dimineață, lipsind de la școală, a luat cu el încă paisprezece copii, colegi de clasă și-au plecat. Au întrebat în stînga, în dreapta, pînă ce au ajuns. Stăteau la poartă, nu îndrăzneau să intre. Au început să citească toate inscripțiile de-afară, între care și programul de funcționare a parcului : dimineața — de la 8 la 13, după-amiază — de la 16 pînă la lăsarea serii. Va să zică erau, cum s-ar spune „în program“, puteau deci să intre. Bani au văzut că nu se cer la intrare, așa că, făcîndu-și curaj, au pătruns pe una din porțile principale — cum aveau să afle mai tîrziu — și au luat-o pe o alee. Se țineau grămadă, buluc. Înaintau cu băgare de seamă, căscînd ochii în toate părțile...

— Extraordinar, extraordinar ! exclamau, care mai de care...

Au început să alerge, să se urce în rachete, să-și dea drumul pe topogane, să se balanseze în tot felul de leagăne, să se întreacă în fugă pe alei, să intre chiar pe spații verzi, ignorînd tot felul de inscripții care atrăgeau atenția că este interzisă joaca în asemenea locuri. Copiii ceilalți, aflați la ora aceea în parc, se dădeau de-o parte din calea lor, alergînd către părinții sau bunicii care le strigau să se potolească !...

Atunci a apărut el, Nenea Mihai. S-a apropiat încet de grupul zgomotos, cu ochii mari, mirați, neînțelegînd aproape ce s-a întîmplat. „De unde au apărut acești copii ?!“ se întreba, în timp ce-i privea atent și se apropia de ei.

— Domnule Mogoșescu, domnule, strigau bunicii la omul ce făcuse să se nască acolo parcul acela minunat și care-l îngrijea zilnic, supraveghind totul, de dimineață și pînă noaptea. Cine i-a adus pe copiii aceștia ? Opriți-i, domnule ! Dați-i afară !

Cînd a ajuns în fața lor, le-a făcut doar un singur semn, cu mîna, să se oprească. Un semn, doar atît, și copiii s-au oprit din zburda începută.

— De unde veniți voi, copii ? i-a întrebat apoi blînd. Așa-i că n-ați mai fost niciodată pe aici ?

Copiii au mișcat capul într-o parte și în alta în sens că „da, n-au mai fost niciodată pe acolo !“

— Bineînțeles că n-ați mai fost, a reluat Nenea Mihai, pentru că altfel ați fi știut că în acest parc nu se aleargă pe iarbă și peste flori, că trebuie să păstrăm toate lucrurile pe care le întîlnim în parc, adică leagăne, rachete, topogane, terenuri de sport, căsuțe din povești, castele și cîte altele, să le păstrăm, zic, ca să ne putem bucura de ele cît mai mult timp. Așa-i că n-ați știut toate acestea ? !

Copiii au mișcat, din nou, capul, dintr-o parte în alta, în semn că „nu, n-au știut toate acestea !“.

— Bineînțeles că n-ați știut ! Că altfel v-ați fi purtat ca niște copii cuminți, respectuoși și civilizați, așa cum cred că sînteți și voi, deși nu vă cunosc !

Lumea din parc privea de pe margini ca la teatru, ca la un spectacol.

— De unde, dracu' o fi avînd Moșoșescu ăsta atîta răbdare cu copiii ! E nemaipomenit, găsește vorba și gestul potrivite pentru oricine. I-a potolit doar cu cîteva vorbe, cu nimic altceva...

— Cu niște vorbe, însă din care se vede că cel ce le rostește îi tratează pe copii ca pe niște oameni...

— Vreți să vă plimbați cu mine prin parc ? i-a întrebat Mihai Mogoșescu. V-aș putea arăta eu tot ce este frumos și interesant aici. Fiindcă, în afară de ceea ce ați văzut pînă acum, în fugă, desigur, în parc avem multe comori. Și, la sfîrșit, dacă o să vă placă ceea ce o să vă arăt, vă voi pregăti trei surprize. Ce ziceți, sînteți de acord ?

Copiii au privit cu toții spre Vlad. El era cel mai mare și de el ascultau, de cele mai multe ori, toți ceilalți. Vlad i-a privit pe fiecare în ochi, în cîteva secunde, și întorcîndu-se spre omul acela blajin și delicat, care le vorbise atît de frumos, care le mai promitea și *trei surprize* la sfîrșit, răspunse, bineînțeles, „da !“. Adică erau de acord să se plimbe cu bătrînelul cel simpatic, ca să le arate ceea ce este mai interesant de văzut, și apoi...

— Atunci e-n regulă, să-ncepem prin a face prezentările : numele meu este Mihai Mogoșescu. Toți copiii din parc și cei de pe la școlile vecine care mă cunosc îmi spun Nenea Mihai, ori Nenea Mogoșescu. Așa să-mi spuneți și voi ! Și-acum e rîndul vostru...

— Noi, începu Vlad, în timp ce se uita peste ceilalți, noi sîntem elevi în clasa a șasea D, la o școală din apropiere. Este o școală obișnuită, numai că noi sîntem cu toții de la o *casă de copii* !

— Foarte bine ! spuse bătrînul. Însemnează că stați mai mult timp împreună, că vă cunoașteți foarte bine. Înțeleg însă că acum nu aveți ore, dacă ați putut să veniți la parc. E ultima săptămînă de școală, se încheie situația și voi aveți program după-amiaza, da ?

Copiii au lăsat capetele, privind în pămînt.

— Am înțeles ! a spus Mihai Mogoșescu. De data aceasta vă iert, dar de-acum înainte niciodată să nu mai lipsiți de la școală ca să veniți în parc. De acord ?

Copiii au aprobat cu un gest al capetelor lor plecate.

— Vorbesc, de fapt, a reluat firul Nenea Mihai, privind în perspectivă, pentru că anul acesta școlar se va încheia în curînd, dar vine alt an, apoi altul și altul, iar noi vom rămîne prieteni mult timp, poate pentru totdeauna. Ce ziceți ?

Chipurile celor cincisprezece s-au luminat de o bucurie interioară, aproape necunoscută lor pînă atunci. Din felul în care priveau se vedea că nu sînt obișnuiți cu asemenea stări, cu asemenea „delicatețuri“...

— Și-acum să pornim ! Iată, aici este un *castel* !

— Un castel, un castel adevărat ? întrebă Valentin, curios și, după el, alții cîțiva...

— Da, un castel adevărat care se poate vizita de către oricine, și care, în jocurile ce se organizează în parc, este *apărat* sau *cucerit* de cei ce se angajează în luptă...

— Și noi o să cucerim castelul, așa-i, Nene Mihai ? întrebă careva din grup.

— Sigur că da, dacă o să fiți cuminți, așa cum cred eu că veți fi, veți avea dreptul să cuceriți sau să apărați castelul. Iată, aici avem un teren de fotbal, mai încolo este unul de baschet, altul pentru tenis și altul pentru handbal... Le vom vedea pe rînd. În parc este organizată o asociație sportivă care are patru secții pentru sporturile amintite. Avem deja echipe foarte bune, care au obținut locul întîi pe țară în cadrul unor concursuri, cîțiva ani la rînd.

— Vrem să jucăm și noi !

— O să jucați ! Și eu cred că măcar unii dintre voi vor ajunge mari sportivi, vor face parte din aceste echipe renumite ale noastre. De voi depinde totul !... Acesta este un canal, lung de 1 km, pe care o să ne putem plimba pînă la urmă...

— Cum să ne plimbăm pe canal, fără bărci ? Aveți și bărci ?

— Nu, bărci, n-avem, dar de plimbat ne putem plimba. În acest parc totul se poate, dacă ești cuminte, harnic și bun !

Este cineva dintre voi care declară că nu poate să fie *cuminte, harnic și bun*? Vedeți, nimeni nu spune nimic. Înseamnă că toți puteți fi astfel. Înseamnă deci că, dacă o să vrem, ne vom putea plimba și pe canal...

Fețele copiilor erau toate pline de lumină...

Sosise ora 13. Parcul trebuia închis. Mihai Mogoșescu stătu câteva secunde în cumpănă și apoi hotărî :

— Închideți parcul ! spuse el oamenilor de ordine. Copiii acești rămîn cu mine !

Oamenii s-au uitat lung la bătrîn... Copiii se înghesuiau care mai de care să-l prindă de-o mînă, de-un deget, de-o bucățică de haină, de undeva spre a fi cît mai aproape de el. „Nenea Mihai" clipește des, își simte ochelarii aburiți, dar nu se îndură să-și retragă vreo mînă spre a se folosi de ea. Așa că mergem mai departe...

— Aici sînt personaje din mai multe basme...

— Știm, știm, au strigat copiii : acelea sînt din *Capra cu trei iezi*, acelea din *Punguța cu doi bani*, celelalte, din *Harap-Alb*, acolo-s din *Albă-ca-zăpada și cei șapte pitici*...

— Bravo, copii ! Mă bucur că le recunoașteți pe multe dintre ele. Mai sînt și altele, pe care o să le descoperim împreună, iar pentru aceasta o să recitim poveștile respective...

— Cînd le recitim ? Cînd le recitim ?

— Ușurel, dragii mei, toate la timpul lor !... Și-acum, prima surpriză : iată bazinul acesta, în care nimeni n-are voie să facă baie... Apa e curată și caldă... Ce ziceți dacă eu vă aprob vouă, în mod special, să faceți astăzi o baie în acest bazin ? !

— Uraaa ! au strigat, aproape într-un glas, copiii, sărind de bucurie în jurul bătrînului. Putem să ne dezbrăcăm ? a întrebat Vlad, nerăbdător.

— Puteți să vă dezbrăcați, dar în apă nu intră nimeni, pînă ce nu vin eu. Mă așteptați aici, în cîteva minute mă întorc.

Cînd a sosit, exact după cinci minute, copiii erau, cu toții, dezbrăcați și așteptau pe marginile bazinului. Le-a permis să intre în apă, i-a lăsat să se bălăcească, să înoate, apoi i-a rugat să iasă și să se limpezească la dușuri. Le-a înmînat prosoape spre a se șterge.

Acum, copiilor nu le mai venea să se îmbrace cu hainele lor șifonate și cam prăfuite.

— Găsim noi o soluție și pentru aceasta ! a spus atunci Mihai Mogoșescu. Luați hainele în mîini, după ce le faceți pachet și veniți după mine.

Cînd au ajuns la pavilionul administrației, i-a rugat să se așeze pe niște bănci aflate pe aleea din apropiere. S-a uitat peste toți, cu atenție. S-a apropiat apoi de Vlad, l-a prins de mînă și i-a spus :

— Tu mergi cu mine ! Voi, ceilalți, rămîneți cîteva minute pe loc. Nu se mișcă nimeni de pe bancă. Urmează a doua surpriză... A intrat cu Vlad în magazia de echipament sportiv, unde avea zeci de treninguri, tenișI, maieuri... I-a ales îmbrăminte pe măsură. L-a pus să se îmbrace. L-a chemat apoi aproape, l-a pieptănat și l-a privit, de sus pînă jos, spunîndu-i : „Dar știi că ești băiat frumos ? Chiar foarte frumos ! Ele vor prăpădi fetele după tine ! Și-acum, hai să mergem, să vedem ce spun colegii tăi..."

Cînd l-au văzut, au izbucnit într-un oftat de mirare. Au sărit apoi în jurul lui, pipăindu-i, care mai de care, hainele, tenișii...

— Vă place ? i-a întrebat Mihai Mogoșescu.

— Da ! au răspuns în cor.

— Tu, de-acolo, cum te cheamă ? a întrebat N. Mihai. Era Valentin !

— Îmbracă-te cu hainele tale. Hai, repede ! Așa ! Încheie-te ! Și-acum mergem cu toții doar cîțiva metri în partea dreaptă. Este acolo o alee a oglinzilor.

Au ajuns... Strigăte de mirare, rîsete s-au revărsat peste parcul acum pustiu. Dintre cei cincisprezece, doi erau îmbrăcați, ceilalți în chiloți. Cele mai multe oglinzi erau deformatoare, dar fiecare deformare, purta în ea o intenție educativă, concretizată în cîteva cuvinte înscrise undeva, sus, ori jos, ca de exemplu :

„Dacă sport nu am făcut
Am picioarele de lut !“ (oglinda arăta picioarele groase) ;

sau :

„Unde nu-i cap,
E vai de picioare !“ (oglinda arăta și sus, și jos numai picioarele) ;

sau :

„Merg în brațe, stau în pat,
Hainele nu mă încap !“ (oglinda respectivă arătîndu-l pe cel ce se privea în ea — gras, aproape rotund). Mihai Mogoșescu îi luă însă pe cei doi, pe Vlad și pe Valentin, și-i așeză în fața unei oglinzi normale. Fiecare se uita la celălalt : Valentin admira hainele curate, ordonate ale lui Vlad, chipul lui frumos — abia acum descoperea acest lucru — cu părul bine pieptănat, iar Vlad trăgea cu ochiul la uniforma ponosită a lui Valentin, murdară, pătată, cu nasturii încheiați aiurea (în fugă, ori din obișnuință, Valentin potrivise altfel încheietorile pe nasturi)...

În spatele lor se adunaseră toți ceilalți, privind înmărmuriți. Exemplul era zdrobitor... Valentin se dezbrăcă în grabă de hainele lui și le aruncă cît colo... Avea lacrimi în ochi...

— A, nu le arunca, fiindcă-ți mai trebuie, Valentine ! Și-apoi, nu bietele haine sînt vinovate că au ajuns astfel... Ne întoarcem, cu toții, la magazie ! spuse decis Mihai Mogoșescu.

După ce i-a îmbrăcat pe toți, ca și pe Vlad, le-a spus :

— Hainele care sînt pe voi, rămîn ale voastre !

— Cuum ? ! Ni le dați nouă ? au întrebat copiii... Degeaba, degeaba, ni le dă degeaba ? mai întrebau unii cărora nu le venea să creadă.

— Da, copii, vi le dau vouă ! Le aveam pentru activitatea sportivă din parc. Să sperăm că veți deveni și voi niște sportivi. Și, bineînțeles, că nu vă cer bani pe ele. Un lucru vă cer însă : să le păstrați ca pe ochii din cap, să le îngrijiți, să le periați, să nu le rupeți... Ne-am înțeles ?

Sigur că elevii au fost de acord cu toate sfaturile și s-au angajat să le urmeze întocmai...

— Iar cu hainele voastre veți face la fel : le veți spăla, le veți curăța, peria, le veți coase unii nasturi, așa cum vă pricepeți voi sau cu ajutorul femeilor care vă îngrijesc la *Casa voastră,* iar peste — trei zile, veți veni în parc îmbrăcați cu ele, ca să constat că mi-ați urmat sfaturile. Pe cele pe care le-ați primit acum de la mine le veți mai ocroti, ca să le aveți, frumoase, mai mult timp...

Urmează acum a treia surpriză. Copiii erau cît se poate de curioși...

Nenea Mogoșescu a chemat un om de ordine din parc și l-a spus ceva, încet, confidențial. Acesta a pornit-o înainte pe o alee. După cîteva minute, a pornit și Nenea Mihai cu copiii după el. Tot răsucindu-se, cînd într-o parte, cînd în alta, după aproximativ patru sute de metri au ajuns în fața unei construcții, pe sub care trecea canalul. S-au desfăcut ușile ! Omul cu care vorbise Mihai Mogoșescu a împins afară, pe apă, opt hidrobiciclete, fiecare cu cîte două locuri.

Bucuria copiilor era fără margini... S-au rînduit doi cîte doi și s-au urcat în hidrobiciclete. Vlad s-a urcat în prima, alături de omul acela pe care parcă o zînă bună li-l scosese astăzi

în față. „Hotărît lucru, își spuse băiatul în gînd, acesta este *parcul minunilor* !“

Au început astfel plimbarea... iar după plimbare, cu hainele cele vechi sub braț, au pornit-o spre ieșirea parcului. La poartă, copiii așteptau să-și ia la revedere. Mihai Mogoșescu i-a invitat însă pe toți la cofetăria de peste drum. A comandat șaisprezece prăjituri proaspete și tot atîtea porții de înghețată. Abia după ce au servit și prăjiturile și înghețata, s-au despărțit. S-au înțeles ca, în zilele următoare, să vină, din nou, la parc, dar să-i aducă — i-a rugat Nenea Mogoșescu — pe profesoara lor dirigintă și pe pedagogul lor.

Așa a început prietenia lui Mihai Mogoșescu cu copiii aceia, care s-au transformat începînd chiar din ziua în care s-au întîlnit. Vlad își amintește cum, în dimineața următoare, la ora șapte, erau cu toții în fața parcului.

— M-au așteptat — îi spune Mihai Mogoșescu profesorului cu care stătea de vorbă — pînă la ora opt, ora deschiderii, ca să-mi arate că ei și-au păstrat perfect hainele primite. Unii îmi povesteau cum au șters de praf chiar șireturile de la tenișii...

— Dumneavoastră ? îl întrebă o doctoriță care-i apăru în față.

Vlad se trezi ca dintr-o visare...

— Merg la camera 205.

— La fetița de la 205 ?

— Da !

— Nu se poate !

— Nu vă supărați, de ce ?

— Fiindcă a făcut hepatită !

— Hepatită ? ! exclamă Vlad, cu obrazul, dintr-o dată, ca de var. Dumnezeule! Asta mai trebuia !

— Da, e foarte rău că s-a ivit și asta ! A luat, probabil, din sîngele cu care i s-a făcut transfuzie.

— Bine, dar sînge a primit de la tatăl ei, de la mine și de la încă o colegă.

— Au mai fost folosite și niște flacoane existente aici... În sfîrșit, e rău în orice caz... Oricum, nu mai poate fi vizitată, cel puțin cîteva zile, o săptămînă...

— Și noi ?

— Care „noi“ ?

— Colegii ei, cei de-acasă ! Cum o mai putem vedea ?... Fără noi, vă dați seama, în starea în care se găsește acum ? !... Nu erau de-ajuns boala aceea cumplită, operația și toată suferința ?... Mai trebuia să apară și hepatita...

— Nu mai „trebuia“, dar a apărut. N-avem ce face... Acum realmente trebuie încercat și imposibilul ca s-o scăpăm !

— Vă rog să-i dați dumneavoastră trandafirii și să-i spuneți că am venit... Vlad mă numesc.

— Vai, ce trandafiri superbi ! spuse doctorița, luîndu-i din mîna băiatului și cercetîndu-i cu atenție. De unde i-ai luat ? Au apărut deja ?

— Au apărut. I-am luat din *parcul nostru,* vă rog să-i spuneți și acest lucru...

— „Parcul nostru“ ? Ce fel de parc ? Sînteți romantici prea devreme..., dar, în sfîrșit... acum nu mai contează...

— Înțeleg ce vreți să spuneți, adaugă Vlad, privind-o drept în față, dar nu e vorba despre așa ceva, deși... *Parcul nostru* este o realitate, un parc adevărat și încă cel mai frumos din București. Și este „al nostru“, pentru că l-am făcut noi, copiii cartierului. Iar în fruntea tuturor s-a aflat Roxana. N-ați auzit cum îi spun copiii ? „Căpitanul Rox“ !

— Măi, că grozavi mai sînteți, spuse doctorița, întorcîndu-i spatele și îndreptîndu-se către rezerva fetei. Auzi, bombăni ea mai departe : „Căpitanul Rox“ ! Și intră pe ușa camerei zîmbind.

Vlad mai rămase puțin pe coridor ; apoi începu să coboare scările. „Acum realmente trebuie încercat și imposibilul ca s-o scăpăm... s-o scăpăm !...“. Cuvintele vuiau în ființa lui cu fiecare pas pe care-l făcea, cu fiecare treaptă coborîtă : „S-o scăpăm !“

5

— Ce s-a mai întîmplat apoi cu copiii aceia sînt lucruri obișnuite, cu toate că unii ar putea să spună altfel.

— Vă rog să-mi povestiți ! insistă profesorul.

— Numai dacă nu vă grăbiți, răspunse Mihai Mogoșescu

— Nu mă grăbesc ! Mă interesează foarte mult, orice este în legătură cu copiii mă interesează...

— V-am spus că... sînt lucruri obișnuite. În primul rînd, de-a doua zi, n-a mai lipsit nimeni de la școală, de la nici o oră. Ca să-i primesc în parc, se străduiau să ia note bune, să-și îndrepte situația, pentru că făcusem o convenție, stabilisem un principiu : în parc intră doar copiii care iau note bune, care învață serios, care au o comportare civilizată ș.a.m.d. Adică făcusem din parc — din prezența copiilor în parc și din posibilitatea de a participa la tot felul de activități de-aici — un prilej de recompensă. Povestea aceasta cu notele, comportarea, faptele meritorii se aplicau, bineînțeles, tuturor copiilor... din cartier.

— Foarte interesant !

— V-aș putea relata despre unele întîmplări...

— Vă ascult.

— Păi, copiii erau obligați — și sînt obligați și acum — să arate, la intrare, carnetele de note. Cine lua note slabe, mai ales note sub cinci, n-avea ce căuta la activitățile parcului, era oprit să intre. Vă dați seama ce efecte a avut o măsură atît de simplă în aparență !... Pe de o parte, profesorii și învățătorii erau obligați să scrie, cu regularitate, notele în carnetele de elevi. Pe de altă parte, părinții erau obligați să le verifice, iar copiii să le păstreze, să nu le rupă..., pentru că, la control, totul se putea observa.

Cel mai important lucru l-a constituit îndemnul de a învăța, de a învăța bine, sistematic, serios, îndem care s-a transformat la foarte mulți copii în obișnuință...

— O obișnuință de o valoare inestimabilă.

— Care a avut, în punctul ei de plecare, o inițiativă, o propunere făcută de o fetiță...

— Povestiți-mi, povestiți-mi !

— O fetiță care ne este tuturor celor de pe-aci — celor de pe strada ei, celor de la școala la care învață (cea de vizavi) — foarte dragă, și care ne îndurerează acum inimile fiindcă este foarte bolnavă, se zbate între viață și moarte. În legătură cu ea ar fi multe de spus... poate mai stăm și altă dată de vorbă... Sînt lucruri atît de frumoase, de nostime uneori, cum ar putea să se exprime unii, deși mie acest cuvît nu-mi spune nimic... Cele la care mă gîndesc mi se par tot lucruri *normale*, chiar dacă ele nu de puține ori sînt ieșite din comun. Iată, de pildă, faptul că această fetiță, care, la înfățișare, este ca o zînă — înăltuță, subțire, dar bine proporționată, blondă, cu un păr ca de soare, cu ochi albaștri, delicată — această minune a vieții, care cîntă la pian, la chitară, care are o voce foarte frumoasă, care pictează bine, scrie poezii, care e plină de tristețe, de momente de

meditație matură (fiindcă are o familie scindată : părinții despărțiți, din vina mamei, fratele — are un frate — luat de mamă, iar tatăl, inginer constructor, e mai mult timp plecat), acest exemplar aproape de excepție, la învățătură avînd numai note de zece, de cînd se știe — este, în relațiile cu cei de-o vîrstă (în unele dintre aceste relații) un adevărat *băieței*, un camarad în primul rînd al băieților cu care joacă fotbal, pe stradă și pe terenul de sport, joacă handbal, tenis, volei — orice sport, fiind foarte bună în toate. De-aici pornind, într-o zi, mai exact de la fotbal, copiii de pe stradă — locuiește pe o stradă care poartă numele străbunicului ei, general cu mari merite în primul război mondial ; de altfel și bunicul, din partea tatălui, a fost tot general — au numit-o *căpitanul* echipei lor. Ea, pe loc, încântată, s-a recomandat tuturor : „Căpitanul Rox", de la Roxana, adică ; Roxana e numele ei. Și, de-atunci, „căpitanul Rox" a fost botezată, ca să zic așa, a doua oară. În calitatea ei de „căpitan", de conducător al „plutonului veseliei", cum s-au autointitulat toți copiii-școlari de pe strada aceea a generalului, Roxana a avut nenumărate inițiative. În plus, copiii, ca și noi toți, îi mai zic „Prințesa", pornind în primul rînd de la înfățișarea ei și, în al doilea rînd, de la faptul că locuiește într-o casă care are înfățișare de palat. Nu e cine știe ce de capul ei, e răsă de la străbunicul acela : pe-afară arată bine, e așezată într-o grădină ca un adevărat parc, are niște scări de marmură; înăuntru însă nu este prea mare, și-apoi e foarte veche, friguroasă ; ca să fie refăcută ar necesita o sumă prea mare de bani, așa cum spune inginerul, tatăl fetiței.

Deocamdată, deci „Prințesa" are un „palat" și este prințesă și pentru acest lucru. Zic *și* pentru acest lucru, deoarece numele respectiv i-a fost atribuit cu adevărat într-o altă împrejurare, despre care am să vă vorbesc mai încolo, cu voia dumneavoastră... Voiam să vă spun, însă, mai întîi, că inițiativa aceea — cu notele — i-a aparținut Roxanei. Ea a venit

într-o zi la mine, pe la începutul activității noastre în parc, și mi-a propus așa ceva, adică să nu primim aici decît copii care învață bine și care au o comportare civilizată. Am acceptat, bineînțeles, propunerea cu mare satisfacție.

Echipele de control au fost rînduite chiar de ei, de copiii foarte buni din echipajul Roxanei și vă mărturisesc că mi-a plăcut foarte mult faptul că n-au cedat la nici un fel de presiuni fiindcă au fost și din acestea. Unii elevi au mîrîit, s-au revoltat, unii părinți cu copii mai slab pregătiți, la fel, chiar unele cadre didactice se pare că nu au fost încîntate : „Ia uitați-vă cine s-a găsit să ne-ajute, ăștia cu parcul lor !" ar fi spus, se pare, o profesoară tinerică de la școala vecină.

Pînă la urmă, toată lumea : copii, profesori, părinți — cu toții au fost de acord că inițiativa este valoroasă. Să vedeți ce situații interesante s-au creat datorită măsurii respective... dar s-ar putea să vă plictisesc, așa că....

— Deloc ! Ceea ce-mi spuneți prezintă pentru mine mare interes. Așa că vă rog, vă rog să continuați !

— Păi, într-o zi — îmi spunea Roxana — dirigintele clasei lor, profesor de matematică, un om integru, serios, dar și foarte apropiat de copii, îl ascultă, printre alții, pe Geo-„ball" (unul dintre cei mai buni sportivi ai școlii) și se-ntîmplă că Geo nu prea știe să răspundă, nu prea știe cum să rezolve o problemă... Ce mai, o-ncurcase bietul „minge", profesorul îl zăpăcise cu întrebările, îl „șuta" dintr-o poartă în alta, pardon, dintr-o parte în alta a materiei pe care ar fi trebuit s-o cunoască, s-o stăpînească, iar Geo, ca în fața unei serii de necruțătoare penaltiuri, se arunca numai în contratimp, adică aiurea : lovitura era pe stînga — iar el plonja pe dreapta și invers, în timp ce profesorul, marca și număra : „gol" !, „gol !", băiețică, e cam *gol* capul tău, la matematică ! Îmi pare rău, pentru astăzi ai nota trei, n-am ce să-ți fac !" Și se pregătea să-i pună nota în catalog. „Domnule profesor, a intervenit atunci Roxana, care

era și șefa clasei „știu că nu e bine ce fac...“ „Dacă știi că nu e bine, atunci stai jos, Roxana, ia loc, fetițo !“ „Și, totuși, sînt nevoită să vă rog, adică să vă spun că Geo trebuie să intre neapărat astăzi în parc, iar cu nota aceasta..., dumneavoastră știți, adică știți, vreau să spun, și dumneavoastră că...“ „Și de ce trebuie în intre *neapărat* Geo astăzi în parc ?... Dacă n-a învățat, să nu intre ! O fi el sportiv de valoare, dar, în primul rînd, este elev și prima lui datorie este aceea de a fi un elev bun, iar matematica nu este o disciplină oarecare... La anul veți avea examen serios, intrarea în liceu nu este o glumă, o bagatelă, noi nu ne putem face de rîs...“

Se pornise profesorul, îl supărase intervenția Roxanei, tocmai a ei... De la oricine s-ar fi așteptat, dar nu de la ea. Chiar așa a și spus : „De la oricine m-aș fi așteptat, dar nu de la tine, Roxana ! Și cu aceasta nu vreau să jignesc pe nimeni, cu atît mai mult, cu cît în clasă sînteți, aproape cu toții, elevi buni. Chiar povestea aceasta cu parcul, cu notele pe care le cereți voi acolo, despre care și eu am zîmbit, într-o oarecare măsură, la început, deci chiar povestea aceasta, vă repet, ne-a ajutat ! Pe unii dintre voi, de-aici, ca și din alte colective, i-a stimulat în mod evident, de ce să n-o recunoaștem. Și, tocmai acum să abandonăm *principiul* ?“ „Nu-l abandonăm, pentru că ceea ce vă rog eu, noi toți, de-aici, toată, școala, dacă vreți, este să nu-i puneți notă astăzi, atît, să-l amînați pînă luni, cînd, veți vedea, Geo va ști totul ! Va ști, vă garantez eu ; noi o să învățăm împreună mîine, duminică, dar astăzi avem nevoie de el pe stadion, în parc, înțelegeți ?“ „Nu prea ! Fiindcă ai îngrămădit prea multe lucruri laolaltă, Roxana ; mai întîi, să-mi răspunzi : ce înseamnă «astăzi avem nevoie de el pe stadion, în parc»? Ce este astăzi în parc ?“ „Mă iertați, cu aceasta trebuia să încep : astăzi, pe stadionul din parcul nostru, are loc finala campionatului de fotbal pe municipiu, dintre echipele elevilor de gimnaziu. Școala noastră este una din finaliste, iar Geo este sufletul echipei. Înțelegeți, deci, că avem nevoie de Geo ca de aer, iar cu trei la matematică,

într-adevăr, am încălca principiul, dacă l-am lăsa să pătrundă pe stadion“. „Mda ! Ce să spun ? Îmi oferiți o singură *alternativă* și-mi cereți să aleg ! Frumoasă poveste !“ „Nu «să alegeți», ci «să înțelegeți», vă rugăm, această situație, neplăcută într-adevăr...“ „Bine ! spuse profesorul, în sfîrșit, dar să dea... — mă rog cine vreți voi «să dea» — să nu cîștigați, iar Geo, luni, să nu știe totul, că «v-ați mîncat leftereaua» cu mine, ne-am înțeles ?!“

„'Nțeles, să trăiți !“ răspunse Roxana, strengărește, ducînd palma la frunte, ca și cînd ar fi salutat de pe poziția unui militar. Se răsfăța, fără îndoială, știindu-se apreciată și iubită atît de profesor, cît și de colegi. Și-apoi reușise să obțină „înțelegerea“ dascălului, într-o împrejurare cu mare miză pentru școală.

— Și rezultatul ?

— Rezultatul a fost cel scontat : echipa lui Geo a cîștigat campionatul, în sîmbăta aceea, iar a doua zi, duminică, Mihnea, „matematicianul“ clasei și al școlii, un băiat cu un cap excepțional pentru această disciplină, premiant pe țară la concursul de matematică, a împuiat capul bietului „Minge“, astfel că luni profesorul n-a mai putut să-i bage nici un „gol“. „Ca să fim chit, de data aceasta — a spus dirigintele — amîn eu punerea notei (bună, desigur) ; vreau să mă conving că Geo învață în continuare bine“. Clasa a fost de acord, iar Geo-„ball“ i-a demonstrat profesorului că a fost o întîmplare împrejurarea aceea în care era gata-gata să primească nota trei.

Situații asemănătoare s-au mai petrecut și cu alți copii. La un moment dat, o fată, Magda (căreia colegii îi spun „Cocheta“, pentru că are o preocupare deosebită pentru găteală), face parte tot din echipajul „Căpitanului Rox“, a fost salvată să ia nota trei la fizică. Și ea urma ca peste cîteva zile, tot într-o duminică, să apară pe scena de festivități a parcului nostru într-un spectacol a cărui reușită interesa, de asemenea, întreaga școală. Magda făcea parte din echipa de teatru și avea și un rol impor-

tant. S-au rugat colegii și pentru ea, iar profesorul a înțeles situația și astfel efectele au fost pozitive și în cazul respectiv.

Mulți copii, vă spun, și-au ridicat nivelul la învățătură datorită acestei mize : intrarea în parcul care începuse să însemneze pentru ei o parte din viață.

Iată, de pildă, un băiat, nepotul unuia dintre cei mai îndîrjiți locatari din vecinătate — care, la început, au fost împotriva parcului, crezînd că el va strica liniștea — a ajuns să fie un elev fruntaș tocmai datorită parcului. Pasionat jucător de tenis, nu putea să intre în parc, ca să joace, decît cu note bune. Neavînd altă soluție, pentru că la tenis nu putea renunța, iar terenul nostru, aflat chiar în fața blocului său, îl ispitea prea mult, s-a apucat băiatul de învățătură. Astfel a fost primit în parc !

Nu credeți că m-am pomenit într-o zi, aici în biroul acesta, tocmai cu vajnicul „luptător" împotriva parcului și cu fiul acestuia, judecător, tatăl băiatului amator de tenis — amîndoi veniți să-mi mulțumească, și au făcut-o cu vorbe pline de sinceritate și cu căldură, pentru schimbarea care a avut loc în conduita băiatului — a nepotului și a fiului... Iar după cîteva zile, scena s-a repetat cu tatăl partenerului de joc al feciorului cu pricina, aflat și el într-o situație similară...

De unii însă mi se rupea inima de milă, în unele momente în care îi vedeam alunecînd pe lîngă garduri, dincolo de parc bineînțeles, scurgîndu-li-se ochii la ceea ce vedeau înăuntru, fără ca ei să aibă voie să intre. Notele din carnetele de elev îi separau imediat pe cei ce puteau să se bucure de parc de ceilalți, obligați să rămînă pe dinafară. Și nu numai notele, ci și ținuta în care veneau la școală și în parc, comportarea, în general, la școală, pe stradă, aici, felul exprimării (civilizate, respectuoase), toate acestea erau și sînt luate în seamă.

— După cîte înțeleg, parcul a devenit astfel o adevărată școală, o *plăcută* școală liber-consimțită, dacă se poate spune așa, cu puternice virtuți instructive și educative...

— S-ar părea că da, răspunse cu modestie Mihai Mogoșescu, și ne străduim să-i păstrăm și, dacă se va putea, să-i accentuăm acest caracter...

— Revenind la acei copii fără părinți, cu ei am folosit și alte metode spre a-i stimula. Vă amintiți ceea ce v-am relatat în legătură cu hainele. Ei bine, am continuat, într-un fel, din cînd în cînd, pe aceeași cale. Astfel, pe cei mai harnici la învățătură sau la diversele lucrări din parc, pe cei mai cuminți îi recompensam prin plimbări gratuite cu hidrobicicletele pe canal, le permiteam să folosească, de asemenea, gratuit, jocurile mecanice, acelea pe care le-ați văzut dumneavoastră la una din intrările parcului, jocuri cu mașinuțe, cai și bărci. Am făcut, la un moment dat, numai dintre ei o echipă de fotbal, pe care a antrenat-o foarte bine un profesor și, cînd — și el, și noi — am căpătat curaj, i-am confruntat cu echipe ale altor școli, cu formațiile sportive ale parcului, confruntări în care nu de puține ori au ieșit victorioși, spre marea lor bucurie, ca și spre satisfacția noastră. De mai multe ori i-am televizat, lucrînd în parc, jucîndu-se.... Le-am făcut, din banii mei bineînțeles, mici cadouri de ziua lor de naștere. În felul acesta s-au legat și mai mult între ei, au ajuns să privească altfel viața, s-o înțeleagă, iar noi, în special eu — mărturisesc — am început să-i simt din ce în ce mai aproape de inima mea, încît pe unul dintre ei chiar l-am făcut *al meu*.

— Extraordinar ! N-aș fi crezut ! Este băiatul despre care vorbeați ?

— Da, dar să știți că el este un copil extraordinar !

— Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră... Dar cum s-au petrecut lucrurile ?

Într-o zi, într-o după-amiază, mai exact, am fost chemat pentru o treabă la primărie. Am uitat să dau telefon la parc, să spun unde mă aflu.

Copiii aceia, (vorbesc, cu deosebire, despre clasa a VI-a D cei care au venit primii ; după ei au venit și alții) după ce au terminat orele, au sosit, ca de obicei, la parc. Nu mai era mult pînă la lăsarea serii. Au întrebat de mine. Așa făceau de fiecare dată cînd soseau, întrebau, mă căutau, țineau neapărat să mă salute și să mă întrebe dacă am ceva de lucru pentru ei.

O femeie din parc, din personalul de îngrijire, le-a răspuns că n-am venit în ziua aceea și că, probabil, sînt bolnav. Într-adevăr, nici dimineața nu sosisem, fiindcă mă dusesem după alte treburi, dar la telefonul dat, de dimineață, vorbisem cu altcineva ; femeia respectivă deci nu mă văzuse deloc în ziua aceea și nu știa nimic despre mine. A presupus că sînt bolnav.

— „Bolnav“ ? au rostit copiii, îngrijorați. Și-au întrebat de adresa mea de-acasă... Femeia, care-mi cunoștea adresa, le-a dat-o. Așa se face că, sosind de la primărie — veniserm direct acasă, și abia apucasem să-mi scoat haina de pe mine — mă pomenesc cu ei la ușă. Aveau ochii în lacrimi, unii plîngeau de-a binelea.

Le-a deschis soția. Văzîndu-i, s-a speriat. Au întrebat-o despre mine. Auzindu-i, am venit imediat în întîmpinarea lor. Cînd au aflat cum s-au petrecut lucrurile, lacrimile lor de îngrijorare pentru ființa mea s-au transformat în lacrimi de bucurie... Ce să vă mai spun despre un astfel de moment, despre o asemenea dovadă de suflet ? !...

I-am invitat, bineînțeles, în casă. I-am așezat la masă. Am mîncat împreună ce s-a găsit în gospodăria noastră. Se nimerise ca soția să fi făcut chiar în ziua aceea o plăcintă cu mere. Ne-a servit pe toți ! I-a tratat, pe fiecare, ca pe cei mai de seamă musafiri ai noștri. Copiii au înțeles acest lucru și în sufletele lor recunoștința se năștea ca o realitate firească, binefăcătoare și copleșitoare prin concretizările ei din afară : ochi calzi și limpezi ce ne învăluiau tot timpul, vorbe stîngace, dar sincere, rostite cu sfială, gesturi ale mîinilor care se întindeau, din cînd

în cînd, spre a mîngîia mîinile soției, iar, la sfîrșit, dorința lor și rugămintea lor de a ne îmbrățișa cu toții.

Pentru noi a fost o seară rară și cred că și pentru copii. Le-am pus muzică, au ascultat o serie de casete, i-am pus să vorbească și i-am înregistrat, apoi i-am pus să se-asculte. Vlad, cel mai răsărit dintre ei, a cîntat cîteva melodii populare — cînta foarte frumos — (nu știu cine îl învățase, de unde învățase, mai tîrziu mi-a spus că ascultînd radioul) și l-am înregistrat și pe el...

I-am condus apoi pînă la școală, ca să nu li se întîmple nimic pe drum.

— Și hotărîrea de a-l înfia pe Vlad ?... Cred că despre el este vorba...

— Da, despre el este vorba ! Hotărîrea ?! Poate că a apărut, inconștient, instinctiv, de cînd l-am văzut... M-au izbit, de la început, ochii lui frumoși — v-am spus că are ochi verzi, alungiți, cu gene mari, negre — ochi peste care treceau, parcă, valuri, valuri de tristeți. Trăsăturile regulate ale chipului mi-au plăcut, statura lui — a crescut, între timp, e un adevărat bărbat, deși n-are decît paisprezece ani — m-a impresionat... M-am simțit atras de el din prima clipă... De aceea l-am și ales primul, spre a-l îmbrăca cu hainele acelea.

Hotărîrea-*hotărîre* am luat-o însă mult mai tîrziu, la vreo cîteva luni după vizita aceea acasă la mine...

Sosise iarna, o iarnă uscată, fără zăpadă, dar foarte geroasă. Era, de fapt, cu doi ani în urmă. „Copiii mei“, cum le spuneam eu, și cum le ziceau toți oamenii din parc, strigîndu-mi, de fiecare dată : „Ți-au venit copiii !“, se cunoșteau acum bine cu cei din „plutonul căpitanului Rox“, se jucau împreună, lucrau, de asemena, împreună uneori...

Așa se face că, într-o zi, către sfîrșitul lui decembrie, cînd se aflau cu toții în vacanță, au venit, ca de obicei, la parc. Am

pregătit împreună o serie de lucruri pentru *Orășelul copiilor*, pe care urma să-l inaugurăm în curînd.

Către seară, mi-au cerut voie să se joace și ei puțin. Bineînțeles că le-am permis. Fiindcă munciseră foarte mult în ziua aceea, m-au rugat să-i las în parc și peste program. M-au convins s-o fac, deși n-aș fi vrut : voiam să-i știu pe toți la casele lor, cînd se lasă noaptea. M-am învoit totuși și i-am lăsat. Eu am plecat puțin mai devreme, fiindă nu mă simțeam bine, mă durea mijlocul și mă amenința o criză de rinichi.

— Și munciți, totuși, atîta ! De altfel, după cîte îmi amintesc eu — spuse profesorul — dumneavoastră ați fost pensionat ca bolnav de inimă. Iar în cei peste cincisprezece ani care-au trecut de-atunci, lucrați aproximativ cincisprezece-șaptespre-zece ore din douăzeci și patru ! Cum vine asta ?

— Doctorii zic că nu am nimic la inimă ! Se vede treaba că m-am făcut bine... *muncind*, spuse cu zîmbetul pe buze. Adevărul este — continuă el — că, dacă n-aș fi muncit astfel, dacă n-aș fi avut satisfacțiile pe care le-am avut de pe urma muncii, poate că n-aș mai fi fost !

— Satisfacția de a fi folositor altora ! Frumoasă, nobilă satisfacție !...

— Plecasem, deci, puțin mai devreme. Am sosit acasă, mi-am făcut o baie fierbinte, am înghițit niște „hapuri", cum le zice nevastă-mea, și m-am băgat în pat. Nu peste mult timp am adormit.

Trecuseră cîteva ore, era aproape de nouă, cînd auzim soneria la ușă, însoțită de strigăte, de vorbe repezite, gîfîite „Nene Mihai ! Nene Mihai, veniți că moare Vlad ! Moare Vlad !"

Am sărit din pat, nici nu știu cum am ajuns la ușă. Am deschis. În fața ușii erau doi băieți : Geo-„ball" și Mihnea-„matematicianul". „Ce s-a întîmplat, măi copii ?" i-am întrebat eu îngrijorat. „Nene Mihai, a reluat careva dintrei ei, veniți repede că moare Vlad ! Îngheață în *castel* !" ...

Se întîmplase, de fapt, un lucru foarte grav, pentru care, fără îndoială, mă simțeam și eu vinovat, fiindcă nu trebuia să-i las de capul lor în parc.

Înainte de a pleca îi spusesem celui ce închidea porțile să nu-i lase prea mult, să-i scoată afară pe toți și să încuie. Lucrurile se petrecuseră puțin altfel...

În parc există un *castel*, n-am avut timp să vi-l arăt, un castel din metal înconjurat de o scară în serpentină, cu baricade, cu uși, cu niște camere, cu turnuri de pază și de apărare, în sfîrșit, un castel... pentru joacă. El constituie unul din locurile de mare interes pentru copii. Aici se dau adevărate „lupte", fie pentru cucerirea, fie pentru apărarea lui. În după-amiaza aceea, *castelană*, ca de multe alte ori, „prințesă" (fiecare castel trebuie să aibă și o prințesă) era Roxana.

Cei de pe strada *generalului* s-au constituit în *apărătorii* prințesei, în frunte cu Geo-„ball", cu „matematicianul", cu Șerban — „constructorul", cu „Țîntărelul"-Alex și cu alții. Erau și cîteva fete printre ei.

Atacatorii, cuceritorii erau cei de la *Casa de copii*, în frunte cu Vlad și cu Valentin. Lupta a început, cu înaintări și retrageri... Sorții de izbîndă erau cînd de o parte, cînd de alta. Copiii luptau, rîdeau, iar noaptea se lăsa peste ei. „Prințesa", urcată într-un vîrf de turn, făcea mare haz că nu poate fi cucerită, dirijîndu-și de-acolo apărătorii, ca un adevărat *căpitan* ce era.

La un moment dat, au obosit, și-au dat seama că s-a făcut tîrziu, s-au împăcat și-au plecat. Mai ales că-i zorea și omul de pază, care trebuia să încuie porțile. Înainte de a coborî de pe ultima platformă, Geo și Mihnea l-au surprins pe Vlad, care fusese „dușmanul" principal, căpetenia acestora, l-au înghesuit cu forța într-o încăpere, care era încăperea centrală a *castelului* și-au tras cu forța ușa. În gestul lor, intra, fără îndoială, — asta am înțeles eu, nu mi-au mărturisit ei, — și expresia unei oarecare gelozii, a ciudei că, de la o vreme, Vlad se

afla cam des în preajma Roxanei, spunîndu-i din cînd în cînd, atunci cînd prindea curaj, cîte o vorbă ce-i dezvăluia sufletul. Și, mai ales, erau supărați băieții pentru că Roxana nu numai că nu respingea spusele lui Vlad, dar ea însăși îi căuta tovărășia și, „colac peste pupăză", hotărîse, în calitatea ei de „comandant" să-l numească pe Vlad nici mai mult, nici mai puțin, decît „locțiitor" al ei, pentru momentele în care ar fi lipsit dintr-o acțiune comună.

Așa stînd lucrurile, „sportivul" și „matematicianul" au tras cu sete ușa după ei, lăsîndu-l pe „dușman", în captivitate, să vadă cum se va descurca.

În primele minute, Vlad nu s-a sinchisit. Era învățat cu întunericul, nu-i era frică. Și-apoi n-ar fi vrut nici în ruptul capului să-l observe, cumva, Roxana cum se zbate să iasă de-acolo. A stat liniștit, deși era destul de frig, iar el aproape că transpirase în timpul „bătăliei". Aștepta să se îndepărteze toți, ca să nu-l audă și să nu-l observe nimeni cum iese din „captivitate". Nu voia, de fapt, să știe ai săi, și nici „prințesa" că fusese capturat.

Copiii s-au îndepărtat cu toții de „castel", au ieșit pe poartă, iar paznicul a încuiat în urma lor, după care s-a îndreptat și el către casă.

Cei de pe strada generalului au pornit în grup, iar ceilalți din „tabăra adversă", au luat-o cu toții în altă direcție, către „casa" lor. Erau atît de preocupați de „lupta" pe care-o dezbăturaseră cu cîteva minute în urmă, încît nici unul n-a observat lipsa lui Vlad. Reluau faze ale „bătăliei", povesteau totul cu lux de amănunte, se amuzau...

Cînd să se despartă, Mihnea și Geo și-au adus aminte de „dușmanul" captiv.

— O fi ieșit ăla din castel ? întrebă „sportivul".

Mihnea se opri cutremurat. Așa e, uitase de Vlad. Dacă ușa aceea afurisită nu s-o mai fi deschis, pentru că închizătoarea ei era defectă, și altădată se mai blocase...

— Nu știu ! spuse „matematicianul" cu glasul aproape pierit.

— Îți dai seama că, dacă rămîne acolo, în cîteva ore se termină cu el. Dacă afară vor fi minus douăzeci de grade, acolo, cu fier de jur împrejur...

— Și-atunci ce facem ?

— Trap-săltat înapoi, să ne convingem, că altfel ajungem la altceva, frățioare. Hai, picioarele la spinare, soldat !

— Și-ai noștri ?

— Pînă sosim ne vor da dispăruți, dar bucura-se-vor cînd ne vor vedea.

— N-ar fi bine să le spunem ?

— Dacă intrăm, nu cred că mai ieșim și mă tem că, dacă mai întîrziem, nu mai avem pe cine scoate din castel. Așa că, hai !

Au pornit-o în fugă. Alergau gîfîind, lăsînd în urma lor coloane de aburi. Aproape că li se lipeau nările de frig ce era ! Ajungînd la parc, n-au avut încotro, au sărit peste gard, pentru că poarta era încuiată. Au bîjbîit pe întunericul aleilor pînă ce au ajuns la castel. S-au urcat cu grijă pe serpentina scărilor pînă la prima platformă. În fața ușii cu pricina s-au oprit și-au încercat s-o deschidă. Înfiorați, au constatat că ușa era blocată. Atunci au început să strige :

— Vlad ! Vlad ! Vlad !

Înăuntru, nici o mișcare, nici un răspuns !

— Vlad ! Vlad ! au reluat, strigînd deodată sau pe rînd. Ești înăuntru ? Răspunde !

— Da ! Sînt aici ! s-a auzit atunci un glas stins.

— Ce faci acolo ? Ai încercat să ieși și nu poți ?

— Ușa este blocată ! Nu pot s-o deschid.

Cei doi de-afară au început să se repeadă cu toată forța în ușă, cu umerii, cu picioarele. Dar, nimic! Ușa nu ceda.

— Trebuie să mergem după Nenea Mihai ! a spus Geo. Poate știe dînsul cum să deschidă ușa !

— Vlad, Vlad, mă auzi ? l-a strigat Mihnea. Ne ducem după domnul Mogoșescu. Îl aducem în cîteva minute. Curaj, te scoatem noi de-acolo, nu te teme !

— Fă mișcări, pînă venim noi, mișcă-te mereu, să nu înghețI ! adăugă Geo. Am plecat ; ne întoarcem imediat !...

Am ajuns în aproximativ un sfert de oră. Am luat o rangă din magazie și am început să izbesc cu toată puterea în ușa blocată. Am lovit... de zece, de-o sută de ori ! Nimic ! Nu ceda și pace. M-am gîndit că îngheață copilul acela acolo. Am început să-l strigăm. Nu mai răspundea. „Doamne, mi-am spus, moare copilul ! Ce mă fac ? !“ Cei doi băieți au început să plîngă. Înghețau și ei de frig... Eram într-o situație îngrozitoare și asta, să vedeți, parcă mi-a luat mințile.

M-am urcat pînă în vîrful castelului, cu cei doi copii după mine. Acoperișul era din tablă, iar sub tablă știam că se află scînduri. Am început să desfac cu ranga fîșiile de tablă. În cîteva minute am dislocat o porțiune de cîțiva metri pătrați. Ajungînd la scînduri, am desprins pe prima dintre ele și-am privit înăuntru, la lumina unei lanterne. Băiatul se afla undeva, într-o parte, ghemuit la podea. Cred că leșinase. Disperat, n-am mai știut ce să fac, n-am mai judecat ; m-am strecurat prin gaura aceea făcută prin dislocarea scîndurii și, cu lanterna în mînă, mi-am dat drumul înăuntru, căzînd de la o distanță cam de doi—trei metri. Am zis bogdaproste că nu mi-am rupt picioarele. M-am repezit la băiat ; era, într-adevăr, aproape leșinat de frig. Am scos cojocul cu care eram îmbrăcat, l-am învelit și-am început să-i frecționez mîinile, fața, capul, să-l masez în dreptul inimii, în sfîrșit, după vreo zece minute, Vlad și-a

revenit ! S-a mirat văzîndu-mă lîngă el. Abia atunci a început să tremure, îi clănțăneau dinții de frig. Tremurau și cei de deasupra și plîngeau. Frigul mă cuprinsese și pe mine.

M-am uitat în jur și, în clipa aceea, m-a cuprins cu adevărat spaima. În graba mea de a-l salva pe copil nu m-am gîndit că, aruncîndu-mă înăuntru, nu mai aveam cum să ies de-acolo decît pe ușă. Dar ușa nu cedase la toate încercările făcute. Aș fi vrut să încerc și pe dinăuntru. Mi-ar fi trebuit ranga. Ea rămăsese deasupra. Le-aș fi cerut-o copiilor, să mi-o arunce, dar înainte de a face acest lucru, am început să mă gîndesc. Mi-am spus că dacă ușa nu cedează, ori chem pe cineva în ajutor, ori încercăm să ne urcăm pînă sus, dar, în cazul acesta ne trebuiau mai multe scînduri de sprijin.

Am încercat să-i conving pe băieți să meargă la părinții lor să-i cheme în ajutor. N-am reușit. Le era teamă că vor fi pedepsiți, pentru că întîrziaseră atîta.

I-am rugat atunci să încerce să disloce încă vreo două scînduri cu ranga, așa cum am făcut eu.

S-au apucat de lucru. Încercau pe rînd și nu reușeau, n-aveau destulă forță. I-am sfătuit să prindă ranga împreună și să apese amîndoi, deodată ! După chinuri, care au durat cam o jumătate de oră, au desprins, în sfîrșit, încă două scînduri. Înghețasem : nu-mi mai simțeam aproape picioarele, mîinile îmi amorțiseră, mijlocul mă durea îngrozitor. Băieții de deasupra făcuseră răni la mîini, pielea de pe degete li se lipise pur și simplu de fier. Erau înnebuniți de durere și de spaimă. Le-am spus să se ducă pînă în stradă, să strige pe cineva în ajutor. S-au dus, n-au venit cu nimeni. Mai trecuseră încă zece minute. Le-am cerut scîndurile : mi le-au aruncat una cîte una. Mi-au aruncat și ranga. Am mai încercat, să deschid ușa. A fost imposibil !

Am suspendat lanterna undeva ; în butia aceea de metal, nu știu cum rămăsese un crețișor de la sudare și am agățat-o

de el. Am descoperit apoi că mai sînt asemenea bucăți de fier în relief. Erau numai bune să sprijin de ele scîndurile pe care eu și băieții le scoseserăm.

Am așezat-o pe prima, proptind-o de podea, cu capătul între alte două scînduri ale platformei. L-am împins pe Vlad pe scîndură. Băiatul, care se încălzise între timp în cojocul meu, a reușit să se urce. Cînd a ajuns la capătul scîndurii, i-am întins-o pe a doua, pe care a fixat-o în capătul celei dintîi. M-am urcat și eu, cum am putut pe prima punte, pînă l-am ajuns pe băiat. Am înclinat apoi scîndura a doua, pe care eu o țineam mai mult în brațe, din spatele lui și l-am îndemnat să se urce. A doua punte ajungea aproape pînă sus. Le-am atras atenția celor doi să-l prindă și să-l ajute să iasă, dar mai întîi să-și găsească ei o poziție potrivită, în așa fel încît să nu fie trași înăuntru. Vlad parcă prinsese puteri înzecite. S-a prins de cea de-a doua punte, a făcut cîțiva pași pe ea, s-a întins și-a ajuns cu mîinile la acoperiș. S-a apucat de marginea de fier, s-a balansat o dată, de două ori și a zvîcnit afară. Rămînea acum să mai ies și eu. Mie n-avea însă cine să-mi țină a doua scîndură ca să nu alunece. Am coborît din nou în bazinul de metal. Am luat ranga, m-am urcat pe scîndură, și le-am întins-o celor trei băieți. A primit-o Vlad. I-am spus să caute în buzunarul cojocului cu care era îmbrăcat, să ia de-acolo mănușile și să le pună în mîini. I-am cerut apoi să disloce pe cea mai lungă dintre scînduri, aceea care era la mijloc. Ajutat de ceilalți, Vlad a reușit să facă acest lucru în cîteva minute. Mi-au trimis scîndura înăuntru. Am sprijinit-o, așa cum făcusem cu prima, și-am constatat, cu bucurie, că ajunge aproape pînă sus. M-am cățărat cu grijă pe ea, m-am agățat de marginile de fier ale bazinului și sprijinit de băieți, care acum nu mai plîngeau, am reușit să ies...

— Bravo, copiii mei, acum haideți să mergem repede acasă.

Mi-am privit ceasul de la mînă. Era ora unsprezece noaptea.

Am coborît serpentina scărilor cu grijă și-am pornit în pas alergător către ieșire. Am escaladat, bineînțeles, gardul.

I-am dus pe cei doi băieți acasă și le-am explicat părinților, pe scurt, ce s-a întîmplat. Cu Vlad de braț apoi, m-am îndreptat către casa mea.

Băiatul a rămas în noaptea aceea la noi. Am dat telefon la Casa de copii ca să-i informez. A făcut febră. S-a îmbolnăvit. Și eu am făcut. Am zăcut amîndoi vreo săptămînă. Și ceilalți doi băieți au răcit și-au pătimit-o cam la fel cu noi.

În vremea cît a stat în casa noastră, bolnav, ne-am obișnuit atît de mult cu Vlad, încît, vorbind cu soția mea, am luat acea *hotărîre*. Trebuia să-l întrebăm și pe băiat, ca și pe fata noastră. Aceasta s-a bucurat foarte mult că va avea un frate... „mare, și băiat frumos, și bun, și deștept și“... nu mai conteneа cu laudele. Îl văzuse și ea îndeaproape în săptămîna aceea. Deși se mutase la casa ei, venea zilnic pe la noi, să afle cum ne mai simțim.

Cînd a auzit ceea ce-i propunem, Vlăduț a înmărmurit : s-a făcut palid, încît am crezut că-i este rău, apoi, ditamai băiatul de mare, a izbucnit în plîns. După ce s-a liniștit (în timpul acela nici unul dintre noi n-a fost în stare să facă vreun gest, și cred că n-ar fi suportat nici cea mai mică mîngîiere), și-a șters ochii, ne-a căutat privirile și ne-a spus :

— N-aș vrea să vă fie milă de mine. Așa ceva n-aș putea suporta. N-am cum să vă mulțumesc pentru ceea ce-mi propuneți. Un asemenea lucru nu se poate plăti decît cu viața... V-aș ruga, totuși, să vă mai gîndiți, să încercați să verificați dacă doriți cu adevărat sau dacă nu vi s-a făcut milă de mine, văzîndu-mă atîta timp aici. Eu am să plec, am să mă întorc la Casa de copii și, dacă veți socoti că...

Vocea i s-a înecat și ochii i s-au umplut din nou de lacrimi. Nu l-am mai lăsat să plece. M-ar fi durut sufletul, mi s-ar fi părut că mi se usucă, dacă l-aș fi văzut plecînd. L-am asigurat despre aceasta și eu, și soția mea, și fiica mea. Și astfel, de-atunci, avem și un băiat : Vlad Mogoșescu...

6

Vlad n-a putut să plece de la spital. A început să dea tîrcoale clădirii, încercînd să ajungă în dreptul ferestrei de la rezerva Roxanei. Spre mirarea sa, mai exact spre satisfacția sa, descoperi că fereastra „prințesei" dădea spre un mic parc, făcut parcă anume spre a se înălța din el cele mai duioase și aprinse serenade. Avea cîteva bănci, vreo trei-patru tei, doi brăduți argintii, un rond de trandafiri în mijloc, care se străduiau să îmbobocească, o pajiște de cîțiva metri pătrați cu iarbă verde și frumoasă, în mijlocul căreia se deschidea spre soare, ca un zîmbet multicolor, un strat cu diferite flori.

„Excelent ! exclamă băiatul. Vom fi alături de tine, Roxana ! »Căpitane«, nu te vom lăsa. Bătălia ta, pe viață și... pentru viață, este și a noastră. Vom lupta împreună. Și... vom învinge. Trebuie să învingem !"

Dădu, din nou, ocol spitalului și ajunse iarăși la intrare.

— Ce s-a mai întîmplat ? Ți-a venit altă idee ? îl întrebă, binevoitor, bătrînul portar.

— De intrat în cameră nu se poate intra, fiindcă v-am spus ce nouă nenorocire s-a ivit. Am găsit un loc din care am putea s-o vedem, dacă apare la fereastră, și să ne vadă și ea.

— Aha ! Am înțeles, părculețul din spate ! spuse, bucuros, bătrînelul. E foarte bun !

— Exact ! dar cum să facem s-o înștiințăm ? Și, dacă nu se poate ridica din pat ?

— Măi Vlăduț, parcă așa spuneai că te cheamă, o cale există, cum să nu existe : uite, mă duc eu repede pînă sus..., stai tu de pază în timpul ăsta și am s-o caut pe domnișoara Ileana, o asistentă tînără și amabilă, care lucrează în secția aceea, am s-o caut și am s-o rog să meargă în cameră și să-i spună că, în cîteva minute, tu vei fi în părculeț, în dreptul ferestrei, să deschidă puțin fereastra, s-o vezi...

După vreo zece minute, Vlad, încărcat de emoție, pîndea deschiderea unei ferestre...

— Roxana, Roxana, sînt aici ! exclamă el, în clipa cînd văzu deschizîndu-se fereastra. N-am putut intra la tine, dar sînt aici, nu-ți fie teamă, sînt cu tine, toți sîntem cu tine. Mă duc să-i aduc și pe ceilalți, vom sta aici mereu, mereu !... Nu mai știa ce să spună...

Fata i-a zîmbit, i-a făcut un gest scurt cu mîna (era susținută, din spate, de asistentă, asta însemna că se simte foarte rău...) după care a dispărut...

Vlad ridică și el brațul și-l mișcă într-o parte și în alta, dar mișcarea lui rămase pustie...

— Roxana, Roxana ! spuse el, mai mult pentru sine, sîntem cu tine, să știi... Mă duc să-i aduc și pe ceilalți, îi aduc...

Și în timp ce pașii i se mișcau mecanic, parcă fără vlagă, gîndul lui începu să vorbească, punctînd acordurile unui cîntec ce creștea în ființa-i zbuciumată :

„Roxana, noi sîntm cu tine ;
Te-ncrede în ziua de mîine !
Frumoasă-i ca dorul de viață,
Lumina ei crește în față."

Cînd ajunse *acasă* — la el — potrivi aceste cuvinte simple, fără pretenții de poezie, pe acorduri de chitară :

„Roxana, noi sîntem cu tine..."

7

— Așa cum vă spuneam, cu cîțiva locatari din jur am avut o serie de necazuri. Auziți dumneavoastră, noi plantam ziua pomi, iar ei, noaptea, îi scoteau și-i rupeau. Sau, cînd a răsărit iarba, pe care o semănasem, o călcau în picioare. Am fost atît de mîhnit atunci, ca și mai tîrziu, cu alte prilejuri, cînd am mediat la un fapt foarte simplu, dar plin de semnificații. Îmi spuneam și-mi spun și acum că noi jignim uneori animalele comparîndu-le cu unii oameni.

Știți dumneavoastră cum au cîinii grijă de căței, de mogîldețele acelea mici, pufoase, cărora le-au dat viață ? Să-mi permiteți să vă relatez o mică întîmplare... Dar, mai întîi să vă spun despre felul cum au avut cîinii grijă de parc. Da, nu exagerez, cînd afirm că am salvat, cu ajutorul cîinilor, parcul, de furia și dobitocenia celor cîțiva indivizi, bătrîni în special, — îmi pare rău că e așa, pentru că și eu îmbătrînesc, — bătrîni care, parcă, își pierduseră mințile...

În timp ce începuserăm lucrările, se pripășiseră pe-aici mai mulți cîini, care, goniți de pe la diferite case ce fuseseră dărîmate, alungați de la rostul avut pînă atunci își căutau acum noi stăpîni. Cum pe la blocuri nu puteau fi primiți, se adunau aici, pe maidan, pe lîngă oamenii care lucrau, pe lîngă copii.

Unii erau răi, nu te puteai apropia de ei. Văzîndu-i, mi-am pus în gînd să-i îmblînzesc, să mi-i apropii, să mi-i fac tovarăși de pază.

Mărturisesc ceea ce n-am spus niciodată nimănui : mi-e frică de cîini. Cînd trece pe lîngă mine unul, ori cînd eu îi trec prin apropiere, neavînd încotro, mi se strînge inima de teamă. Spaima aceasta cred că s-a strecurat în mine de cînd eram mic. Am crescut la țară și m-a mușcat, odată, un cîine : s-a repezit la fața mea, noroc că m-am ferit și el m-a prins cu dinții de-aici, de lîngă tîmpla stîngă, unde mi-a și rămas semn.

Și, tocmai pentru că mi-e frică de cîini, țin să mă apropii de ei, să mi-i fac prieteni. Așa am procedat și la începutul lucrărilor parcului. La un moment dat, se adunaseră aici vreo șaptesprezece cîini. Se constituiseră în haită. În fruntea lor era o cățea, pe care copiii o botezaseră *Lady*. Era falnică, galben-fumurie, cu un cap frumos, cu niște ochi inteligenți. Nu știu cum ajunsese ea de-i supusese pe toți ceilalți, fiindcă toți ascultau de ea. Toți cîinii se uitau după *Lady*, unde se ducea ea,

mergeau și ceilalți, ea împărțea porunci, răspîndindu-i încoace, încolo, după te miri ce și la cel mai slab hămăit al ei, toți i se adunau în jur.

Calea de a mă apropia de acești cîini a fost blîndețea. Le-am vorbit blînd, frumos, le-am oferit mîncare. Știți, cîinele cînd e furios, pus pe harță, dacă-i vorbești blînd, ca unui om, ca unui prieten, este descumpănit, stă, se uită la tine, încercînd să înțeleagă ce vrei de fapt. Cînd se convinge că nu-i vrei răul, îți devine prieten, iar prietenia lui este definitivă.

Îmi făcusem, așadar, prieteni din întreaga haită, în frunte cu *Lady*. Dimineața, mă așteptau cu toții ; le aduceam salam, le dădeam să mănînce. Se bucurau și se legau și mai mult de mine.

Încet-încet, i-am învățat să apere parcul. Alergam o dată cu ei, atrăgîndu-le atenția asupra unui punct de la distanță, și strigam : „Prinde-l, măi, prinde-l, măi !“ Astfel, cînd apărea vreun individ nepoftit în perimetrul parcului și eu strigam : „Pe el !“, cîinii erau în stare să-l facă bucățele !

Răuvoitorii noștri au început să se teamă. În orice caz, în timpul zilei nu îndrăzneau să strice nimic. Timpul lor de „acțiune“ era noaptea. Într-o vreme, la început, cînd nu aveam cîini, la sugestia băieților din „echipajul“ fetiței aceleia, Roxana, am stat de pază... În prima seară n-am prins pe nimeni, pentru că era întuneric și noi am stat grămadă într-un loc, iar nenorociții aceia au acționat în alte părți.

În noaptea următoare ne-am împărțit pe grupuri și ne-am instalat în mai multe locuri. Mi-aduc aminte că, împreună cu mine, se afla Șerban, „constructorul“, copiii îi spun astfel fiindcă el afirmă tot timpul că se va face inginer-constructor și e chiar îndemînatic, priceput, are fel de fel de idei ; mai erau : Geo-„sportivul“, Mihnea-„matematicianul“ (de-acum, sper că

l-au devenit cunoștințe bune și ei) și „prințesa“, bineînțeles că n-am scăpat de ea.

Stăteam noi ascunși după niște materiale de construcție, eram pe unde este acum poarta de est a parcului. Se afla acolo un pîlc de pomi, proaspăt plantați. Tentația, pentru răufăcători, era mare. Se întunecase. Așteptam ! Trebuia să apară cineva, mai ales că locul cu pomi se găsea în apropiere de una dintre intrările unui bloc.

După vreo jumătate de oră de așteptare — noi ne cam făceam socoteala că ar trebui să plecăm — numai ce vedem ieșind din bloc o mogîldeață. La lumina becului de la stîlpul electric din apropiere, ne-am dat seama că era un bătrînel. A traversat aleea ce despărțea blocurile de parc și a început să se plimbe cu mîinile la spate pe lîngă pomișorii noștri. Privea cînd într-o parte, cînd în alta, ciulea urechile să audă dacă e cineva prin apropiere. Noi, după grămada aceea de materiale, la vreo cinci-șapte metri de el, nu scoteam nici o vorbă.

Le-am șoptit copiilor să fie gata, în orice secundă, spre a interveni.

Și momentul nu s-a lăsat așteptat. Moșulică cel ticălos părăsește trotuarul, așa, pe neașteptate, și se repede în pomii de-alături. Pune mîinile pe unul și începe să tragă, și trage, și trage, pînă ce reușește să-l smulgă din pămînt. Dar, cînd pomul a ieșit din locul lui, moșul, neatent, a căzut cu el pe spate.

„Acum, copii !“ am strigat.

Cei trei au țîșnit de lîngă mine și, din cîțiva pași, au fost la locul cu pricina și l-au „răstignit“ pe bătrînel la pămînt.

Moșul a început să se zvîrcolească și să strige : „Aoleu, săriți, tîlharii, mă omoară tîlharii !...“

Am apărut și eu atunci.

„Tîlhar ești dumneata, nene, i-am spus, adevărat tîlhar! Păi, cum se poate, dumneata, om bătrîn, care ar trebui să ai minte și înțelepciune, să faci așa ceva ?... Va să zică noi plantăm pomii, ne chinuim cu ei, îi udăm, în speranța că se vor prinde, ca să ai dumneata la fereastră verdeață, aer curat, nu duhoare de groapă cu gunoi, și să aibă și copiii aceștia și alții de după ei de ce să se bucure, și vii dumneata, noaptea, ca un hoț, ca un tîlhar și scoți din pămînt bunătate de pomi... Păi, cum vine asta ?“ „Tîlharii, săriți, mă omoară tîlharii !“ a început să strige și mai tare moșul. „Sstt ! am continuat eu gura ! Să nu mai scoți nici o vorbă. Ar trebui să te ducem la poliție... Dar, uite cum procedăm : dumneata ai scos pomul dumneata îl plantezi la loc, acum, imediat ! Hai, noi te așteptăm !“ „Păi cu ce, n-am cazma să fac groapă ?“ spuse bătrînul speriat.

Groapa se astupase, odată cu smulgerea.

„Te privește, i-am spus, cu mîinile, noi te-așteptăm, nu ne grăbim !“ „Ați înnebunit ?“ „Noi nu ! Hai, repede, treci la treabă — i-am poruncit — și în timpul acesta nu mai scoți o vorbă, nu strigi, nu chemi pe nimeni în ajutor, că altfel, ai încurcat-o...“

— ...Rîdeți, rîdeți ca de o glumă bună, spuse Nenea Mihai, căci profesorul rîdea, într-adevăr, nevenindu-i să creadă că așa s-au petrecut lucrurile. Să știți însă că nu e glumă, a continuat bătrînul Mogoșescu. Moșul a scormonit în fața noastră, pămîntul cu mîinile pînă a făcut o groapă acceptabilă. L-am pus apoi să ia pomul și să-l planteze.

„Acum e-n regulă, am spus eu ! Dar dacă mîine ai să crîcnești o singură vorbă, ori în viitor ai să te mai atingi de ceva din parcul acesta, să știi că te dau pe mîna poliției, că știm unde stai, om fără minte ce ești ! Ne-am înțeles, sper !“

— De-a doua zi, nimeni nu ne-a mai smuls nici un pom. Este adevărat că, în scurt timp, am început să lăsăm, noaptea, cîinii de pază. Nu se apropia de parc nici pasărea cerului.

Vă spuneam că în frunte haitei de cîini se afla *Lady*, căiașa. Pînă la urmă parcul a prins viață, nu mai aveam nevoie de cîini. Mi-a părut rău după ei, a trebuit să-i îndepărtez. Deveniseră periculoși, se repezeau după cei ce mai scăpau, cîteodată, pe spațiul verde, în sfîrșit, mi-ar mai fi fost ei cît de ei folositori, dar puteau să-mi facă oricînd pocinoage, să mă doară capul din cauza lor. Și-apoi, cum să păstrez în parc o „turmă“ de cîini ? V-am spus, se adunaseră vreo șaptesprezece.

Am rămas doar cu *Lady* ; era cea mai inteligentă dintre toți, aprigă, dar și ascultătoare, în același timp, „nu ieșea din cuvîntul meu“, cum ar spune un părinte despre un copil bun ; era curată și frumoasă, îmi plăcea s-o privesc, mă plimbam cu ea pe alei, prin parc, era „aghiotantul“ meu.

La un moment dat, într-o primăvară, acum doi ani parcă, *Lady* a făcut pui, a născut trei cățeluși splendizi : albi-cenușii la culoare, micuți, rotofei, îți era mai mare dragul să-i privești. Le-a făcut culcuș sub scena estradei din parc. Îi ținea acolo, îi hrănea, îi ocrotea. Am privit-o de multe ori pe *Lady* în timp ce-și pregătea puii pentru viață. După ce-i hrănea, îi ocrotea de-acolo și se plimba cu ei prin apropiere, fiind atentă la fiecare mișcare a lor. Cînd unul dintre căței voia să îndepărteze, îl aducea imediat lîngă frații lui, mustrîndu-l cu lătrături scurte, însoțite de anumite gesturi, cel mai adesea lovindu-l cu grijă bineînțeles de cîteva ori cu laba piciorului drept din față. După plimbare, îi băga din nou în culcuș și, uneori, era de-ajuns să se audă un singur „ham !“ și cele trei mogîldețe alergau, pe întrecute, către locul de sub scenă, unde se născuseră și unde trăiau.

Totul părea să fie bine, pînă într-o zi, cînd s-a întîmplat o nenorocire. Era pe la zece-unsprezece, într-o dimineață însorită. *Lady* își scosese, din nou, puii la plimbare. Din păcate, prin apropiere trecea canalul nostru pe care făceam plimbări cu hidrobicicletele. Cea mai mare grijă a *mamei* era ca puii ei să nu cadă, cumva, în canal. De aceea, de fiecare dată, îi ținea cît putea ea mai departe de marginea acestuia.

În dimineața aceea, la un moment dat, un copil a aruncat cățeilor ceva de mîncare. *Lady* s-a repezit să vadă despre ce este vorba. În jurul ei s-au adunat doi pui ; cel de-al treilea s-a îndepărtat însă, alergînd spre canal. Ajungînd pe margine, a început să privească, nedumerit, apa ce se mișca în valuri din cauza plimbărilor cu hidrobiciclete. A alunecat, probabil, și-a căzut în apă. O hidrobicicletă, cu doi copii, tocmai trecea prin locul acela. Copiii n-au observat cățelul, care se zbătea să nu se înece. Au trecut peste el, l-au lovit și bietul animal s-a înecat în cîteva minute.

Lady i-a observat lipsa. A început să-l caute în disperare, să-l „strige" hămăind în toate părțile, alergînd pe marginea canalului. Cățelul apăruseră deasupra apei, mort... *Lady* l-a văzut și s-a aruncat în apă, scheunînd de îndurerare. S-a apropiat de el înotînd și-a început să-l împingă cu botul spre margine, ca să-l scoată. Dar cățelul, mort, aluneca, de fiecare dată, înapoi. Lumea se adunase în jur. Era un „spectacol" dureros, impresionant. Înțelegînd că nu-l poate scoate astfel, cățeaua și-a prins puiul cu dinții și, din cîteva salturi disperate, a fost cu el pe mal. Acolo a început să-l întoarcă pe toate părțile cu botul, să-l miroase, să-l „asculte" parcă. Cei doi frați ai mortului scheunau prin preajmă. Cînd a văzut că cel înecat nu mai dă nici un semn de viață, *Lady* s-a întins pe pămînt, cu botul pe picioarele din față și-a început să urle, de durere. Sosiseră între timp, chemat de cineva, și asistam mut și neputincios

durerea ei. Nu m-am apropiat, gîndindu-mă că poate să fie în stare de cine știe ce reacție.

Lady urla mai departe, plecîndu-și capul cînd pe un picior, cînd pe altul și izbindu-se, din cînd în cînd, cu labele peste „față". Dacă aș fi fost aproape, sînt sigur că i-aș fi văzut lacrimile, șiroaie, curgîndu-i din ochi.

Am sfătuit oamenii, copiii, aflați în jur, să plece. Am rămas singur, observînd mai departe durerea acelei *mame*.

De-atunci, în fiecare zi, timp de aproape o lună, a stat *Lady* ore în șir, împreună cu cei doi căței pe marginea canalului. Ore în șir cele trei ființe stăteau mute și nemișcate, ca un grup statuar al durerii fără de leac. Priveau la apa canalului. Priveau și așteptau. !...

8

— Alo, Mihnea ? „Bătrîne", Vlad, la telefon ! Trebuie să vorbim, neapărat. Roxana... e rău, se simte mai rău... a mai apărut ceva, o hepatită ! Trebuie să intervenim neapărat, înțelegi, e într-o stare...

Mihnea-„matematicianul", un băiat brunețel, cu ochii scînteind de inteligență, tăcut, în general mai mult gîndea decît spunea, rămăsese acum de-a dreptul mut. Cu receptorul la ureche, nu era în stare să articuleze nici un cuvînt.

— „Bătrîne", m-auzi ? Ce faci, dormi cu telefonul în braţe ? reluă Vlad.

— Te-aud, răspunse, stins, „matematicianul", numai că ceea ce îmi spui m-a făcut să-mi pierd graiul. E o adevărată nenorocire... Cînd vrei să ne vedem ?

— În zece minute, în faţa parcului, ca să împărţim drumul! Te rog, pînă atunci gîndeşte-te, poate ai vreo idee...

...De cînd căpătase şi el părinţi, o situaţie familială normală, ce-i conferea o altă identitate decît pînă atunci, Vlad se împrietenise cu întregul echipaj al „căpitanului Rox" şi cu deosebire prieten îi devenise Mihnea-„matematicianul". În ceea ce o priveşte pe Roxana, cu ea nu era numai prieten... Ea devenise, într-un anumit fel, sufletul lui, fiinţa lui. Nu trecea nici o clipă fără să nu se gîndească la ea : în clasă — fiindcă acum se mutase la şcoala Roxanei, şi deveniseră chiar colegi de clasă. Nu stăteau în aceeaşi bancă — Roxana stătea în faţă de tot, pe rîndul din mijloc, avînd colegă tot o fetiţă, iar Vlad fusese aşezat de profesorul diriginte în ultima bancă, pe rîndul dispre fereastră. El era cel mai înalt din tot colectivul. Banca era liberă aşa că el stătea singur. În recreaţii, îi căuta, totdeauna, tovărăşia în acţiunile din parc, de pe strada *generalului*, la bibliotecă, la film, la teatru... peste tot.

Uneori adormea cu gîndul la zîmbetul ei frumos, la ochii aceia albaştri, ce-l învăluiau, din cînd în cînd, cu căldură, vedea şi el bine acest lucru, cu toate că nu înţelegea de ce tocmai atunci îl străbăteau nişte fiori de-l cuprindea aproape frigul ; se trezea din feeria visurilor, cînd, cel mai adesea fusese tot împreună cu Roxana — de obicei alergau, ţinîndu-se de mînă pe pajişte cu flori multe, multe, alergau rîzînd, alergau fără să obosească deloc şi, imediat ce deschidea ochii către lumina zilei, parcă de undeva, de la fereastră, tot chipul ei i se arăta înainte şi, ca de fiecare dată, aştepta să audă rostită întrebarea „Ei, cum ai dormit, «cavalere» ?" Fusese învestit, între timp, înaltul „titlu" de „cavaler" al „prinţesei". „Ea, Roxana, hotărîse acest lucru, şi echipajul, vrînd-nevrînd, fusese de acord. Mai ales lui Mihnea nu-i convenise *investitura* : „Adică de ce ? şi-a spus el, vine ăsta acum, Vlad, un străin, că doar ştim de unde vine, şi dobîndeşte un asemenea «post» !... Ce, altcineva dintre noi nu se găsea ?" Şi se gîndea, bineînţeles, la sine...

Dar „matematicianului" i s-a făcut, pe dată, ruşine de gîndurile lui...

Şi în timpul orelor, cînd privea spre tabla clasei, spre profesorul care se afla, de obicei, în faţa băncilor, Vlad a întîlnea înaintea ochilor tot pe Roxana.

Uneori, privind-o, de-acolo, din spatele clasei, îşi spunea : „Dacă ar rămîne mereu aşa, veselă, sănătoasă şi plină de viaţă, aşa cum este acum, dacă..."

9

Se aşezase pe pat, sprijinită de tînăra asistentă. Ameţea, nu vedea bine, parcă totul se învîrtea. Se simţea sfîrşită, nu mai avea puteri... Întinse mîna stîngă, ca să-i cupleze din nou instalaţia aceea cu perfuzie... Îi „introduceau" în organism, prin vena de la mînă, medicamente şi hrană.

După cîteva minute, orizontul începu să se lumineze. O căldură bună îi străbătu întreaga fiinţă. Da, acum vedea clar... Pe

banca aceea era Vlad, Vlad care-o aștepta pe ea. Se ridică sprintenă și alergă spre el...

— M-aștepți de mult ?

— Nu, abia am sosit !

— Te-a văzut cineva ?

— Nu, cine să mă vadă ? În parc nu mai e nimeni, nici Nenea Mihai, nici paznicii. Au încuiat, după ce au scos pe toată lumea afară și au plecat la masă. Eu m-am strecurat aici, în boschet, fără să mă vadă nimeni. Dar tu ?

— Eu am venit în zbor, pe deasupra gardurilor, a pomilor, a „castelului" și am aterizat aici. Totdeauna cînd zbor sînt invizibilă. Îmi pare așa de bine că nu mă vede nimeni...

— Eu aș vrea să te văd și zburînd.

— Știi ceva, am să te învăț și pe tine să zbori. Nu e greu, nu ! Întinzi brațele, totul e să le întinzi bine, să le simți așa cum cresc din tine peste lume. Și-apoi bătaia, bătaia din picior are foarte mare însemnătate. Cînd vrei să-ți iei avînt, faci o bătaie pe piciorul drept, ori pe stîngul, pe care-ți vine mai bine, așa, ca la săritura în înălțime, ai înțeles ? Și o dată cu bătaia, întinzi brațele, o clipă doar, după care începi balansul, grăbit, grăbit, ca să prinzi aerul sub ele, apoi din ce în ce mai rar, cînd simți că te înalți, că ai trecut de copaci, de case, că plutești, mișcările trebuie să devină line, armonioase... Dar de ce m-ai chemat ?

— Ca să-ți spun că nu am rădăcini !

— Cum „nu ai rădăcini" ? Ce fel de vorbă e asta ?

— Așa, bine ! Fiecare din voi aveți o mamă, un tată, bunici, străbunici, frați surori... În ceea ce te privește, tu ai înaintași celebri, doi generali — bunicul și străbunicul... Am auzit o mulțime de lucruri despre ei. Pe cînd eu ? Nu am absolut pe nimeni. Pe mine, probabil că aceea care mi-a dat viață m-a lăsat în poarta *Casei de copii*, cînd nu aveam decît cîteva zile

cu un bilețel pe piept, pe care scria : „Să-i ziceți Vlad !" Și Vlad mi-au zis ! Drept să-ți spun, aș fi vrut ca mama mea să fie o femeie pe care am cunoscut-o odată, într-o tabără.. Era cu vreo trei ani în urmă, iar eu mă apropiam de vreo zece... Ne duseserăm, noi, cei de la Casa de copii, în vara aceea undeva, la munte, la o cabană... Am stat vreo două săptămîni. A fost foarte frumos, soare, aer curat, mîncare bună... Făceam plimbări, ne urcam pe munți, pe trasee mai ușoare, ne jucam în poienile din fața cabanei...

La masă, ne serveau cîteva femei tinere. Una dintre ele era și bucătăreasă. Toți de pe-acolo o strigau Florica... Avea, să zic eu, vreo treizeci de ani. Țața Florica, așa o strigam noi, copiii, se tot uita, dintre toți, mai ales la mine, mă mîngîia pe cap, mă mai chema uneori în bucătărie și-mi dădea cîte ceva, în plus, de mîncare ; într-o zi mi-a dat și niște bani, să-mi cumpăr ciocolată și bomboane, de la bufetul cabanei...

„Măi, Vlăduț, măi, îmi zice ea într-o seară, cam spre sfîrșitul vacanței noastre, nu vrei tu să fii băiatul meu ?" „Adică" ? am întrebat eu cam nedumerit. „Adică așa, să te faci *băiatul meu*, să rămîi cu mine, să nu mai pleci de-aici. Eu mai am două fete și-un băiat, fetele o țîră mai mari, băiatul cam tot de-o samă cu tine... Aș avea și eu astfel doi băieți și două fete. ...„Apoi, nană Florică, i-am răspuns — îi ziceau te miri cine și „nană" — nici mie nu mi-ar fi rău ceea ce-mi propui matale, ba chiar îți mulțumesc pentru asta, dar ca să rămîn toată viața aici, în vîrf de munte, nu cred că aș putea..."

„Eu zic să încercăm, dragule ! Că tare mi-ai căzut drag, ești băiat fain și bun, să încercăm. M-oi ruga de domnu' profesor să te lase aici o țîră de timp, vro lună, să zicem, ca de-o probă, cum ar veni ! Și-apoi om vedea !..."

— Și ai rămas ?

— Bineînțeles !

— Excelent, excelent !

— Să știi că a fost, într-adevăr, „excelent“, cum spui tu... O lună de zile am păzit oile și vacile pe munții aceia, împreună cu Gheorghiță, băiatul nanei Florica, mai mare, cred, cu cîteva luni decît mine. Ne ajutau doi cîini mari, ciobănești, Lupu și Bălțatu, cum îi strigam noi, care erau în stare să se bată, spre a apăra turma, cu toate jivinile pădurilor. Aveam stînă, unde bărbatul nanei Florica, nenea Grigore, pregătea, împreună cu fetele, Marioara și Lucica, brînza, cașul... Am mîncat lapte și brînză și mămăliguță tăiată cu sfoara, am hălăduit pe munți, prin poieni, am învățat să cînt din fluier și din frunză, am dormit învelit în sarică ciobănească, m-am spălat cu apă de izvor, dar, după o lună, nu știu de ce, mi s-a făcut lehamite de toate... Nu mai puteam suporta mirosul acela de oaie, de brînză, de caș, nici sarica, nimic. Mi se făcuse dor de „frații“ mei de la „casa“ noastră, de Valentin, de Ionuț, de Mihai, de atîția, deși știam că, plecînd de-acolo, spuneam adio la „multe“, cărora aveam să le duc dorul...

Am plecat, totuși ; m-a adus nenea Grigore, cu trenul, pînă la București.

— Aș vrea și eu s-o cunosc pe nana Florica. Ce zici, dăm o fugă pînă acolo ? Nu ți-e dor de ei ? Și de Gheorghiță, și de Marioara, de Lucica, de nenea Grigore ? Așa-i că ți-e dor ?...

— Păi, cum să ajungem noi pînă acolo ?

— Nu ți-am spus ? Zburăm ! Te învăț și pe tine ! E foarte ușor.. Hai pregătește-te ! Ești gata ?

— Gata !

— Atunci, unu, doi trei : bătaia din picior, hai, sus, balans, balans rapid, așa bravo ! Bravooo ! Uite, vezi cum ne înălțăm ?! Sus, mai sus ! Și-acum, încotro o luăm ? Ia-o tu înainte... Să nu zbori prea repede, că obosesc,... de la o vreme, nu știu ce am, obosesc... mă simt așa, dintr-o dată slăbită, slăbită...

Vlad, Vlăduț, dă-mi mîna, repede mîna, că nu mai pot, Vlad, nu mă lăsa..., vai ce nori m-au înconjurat, Vlăduț, unde ești ? Unde ești ?...

S-a trezit, cu fruntea brobonată de sudoare ; asistenta era alături, o supraveghea.

— Unde e Vlad ? a întrebat, nerăbdătoare. L-am pierdut cînd zburam...

— O să vină în curînd, răspunse asistenta, într-o doară, o să vină, liniștește-te. A plecat la școală — a adăugat ea, ca să spună ceva în continuare — doar tu l-ai trimis.

— Așa e, așa e ! spuse Roxana. Ei sînt la școală... Cît e ora ?

— Cinci și jumătate ! răspunse femeia în alb, privindu-și ceasul de la mînă.

— Cinci și jumătate ! Asta înseamnă că acum termină cursurile. Își strîng cărțile, caietele, le așează grăbiți în ghiozdane... și ies, ies pe ușă, pe culoare, în curte... „Uraa ! Uraa ! S-a mai terminat o zi...“

În gînd se derulează o scenă trăită :

— „Căpitane Rox“, ce facem astă-seară“ Care-i porunca ? Era Geo-„ball“, nerăbdător ca întotdeauna să ia parte la toate acțiunile „echipajului“...

— Păi, zise Roxana, gîndindu-se o clipă, luați scările de la „Gogoșica“ și culegeți flori de tei... Depozitarea se face la Șerban, e doar vizavi de cei doi tei — „producătorii“ noștri. Vedeți să nu rupeți crengile ! Cine rupe vreo crenguță, primește cinci nuiele la palmă... Ne-am înțeles ?

— 'Nțeles ! Să trăiți ! răspunseră rîzînd Mihnea, Șerban, Alex, Cezar și Geo.

— Iar dumneavoastră, *domnișoarelor* — se adresă Roxana celorlalți membri ai echipajului, celor cinci fete, treceți pe la

doamna Melania și vedeți ce se mai întîmplă. Cînd aduc mîncarea, pentru că eu sînt de rînd să gătesc astă-seară, să găsesc casa pahar !....

— Un înger ești, maică, un înger ! Uite, ai și chip de îngeraș, cu perișorul de aur, cu ochii ca limpezimile cerului, Domnul te-a trimis, așa-i ? Eu am fost o femeie bună, un om bun, am ajutat pe mulți în viața mea... Păcat că mi-au „murit“ copiii, și bărbatul mi-a murit ! Păcat ! Dar a cui ești dumneata, de unde mă cunoști ?

— Sînt fata inginerului...

— A, băiatul generalului ? Bunicul dumitale, fetițo, a fost om mare, să știi !...

— Dar cine este această „domnă Melania ?“ întrebă asistenta, auzind-o rostindu-i numele.

— O bătrînă de pe strada noastră. O ființă nefericită, părăsită de fiii săi. Așa că ne-am hotărît noi, copiii de pe strada pe care locuiește și ea, s-o îngrijim : măturăm casa, aerisim, iarna îi facem focul, îi aducem de mîncare de pe la noi, ne-am rînduit. Eu trec însă zilnic, s-o văd, adică treceam, pînă să mă îmbolnăvesc ; acum am rugat pe colegii mei să n-o uite. Bătrîna ne iubește ca pe adevărații ei copii, iar pe mine nu mă scoate din „înger“, „un înger ești, maică, îmi spune... Și-apoi mă întreabă, de fiecare dată, ca la început : „Dar a cui ești dumneata ? De unde mă cunoști ?“.

Într-o seară, să vedeți ce s-a întîmplat. Era cu puțin timp înainte de a mă îmbolnăvi eu. Fusesem în ziua aceea pe la doamna Melania, îi făcusem, ca de obicei, curățenie, îl dusesem mîncare. Tot, ca de obicei, ea mă făcuse „înger“, apoi venise vorba despre bunicul... În sfîrșit, încheiaserăm treaba, eu și cu „Gogoșica“ — o colegă mai grăsuță, amîndouă fuseserăm și plecaserăm pe la casele noastre.

Peste vreo jumătate de oră, mă trezesc cu un telefon. Mă sună Mihnea, un alt coleg, care mă chema de urgență la casa doamnei Melania. Le telefonase și celorlalți băieți ! Ne-am întîlnit cu toții în apropiere, la un loc stabilit. Era întuneric beznă.

Mihnea văzuse, întîmplător, cum cu vreo zece minute în urmă, la poarta bătrînei opriseră trei mașini. El este vecin cu doamna Melania, stă peste drum. Din fiecare mașină a coborît cîte un bărbat. S-au adunat toți trei în poarta casei, au vorbit ceva și apoi au intrat. S-au aprins luminile.

Mihnea a ieșit în grabă, s-a apropiat, tiptil, de o fereastră și a privit înăuntru. Cei trei stăteau de vorbă cu bătrîna. Colegul nostru a reușit să deslușească cîteva vorbe, din care rezulta că feciorii bătrînei — fiindcă despre ei era vorba — voiau s-o scoată din casă și s-o ducă undeva, probabil la vreun azil. Încercau acum s-o convingă. Atunci el s-a repezit la telefon, și ne-a anunțat și...

Priveam și noi acum de la ferestre. Într-adevăr, „drăguții“ de băieți ai doamnei Melania îi strîngeau bagajul : îngrămădeau, de fapt, într-o valiză veche, cîteva lucruri de îmbrăcat ale femeii, răscolindu-i prin dulapuri.

— Geo, am spus atunci, șoptindu-i colegului de lîngă mine — alergi acasă să-ți aduci „fluierul de poliței“.

— Care fluier, „căpitane“ ? m-a întrebat el.

— Al fratelui tău mai mic. — Și tu, Șerbane, faci același lucru ! i-am spus altui băiat. Repede, executarea !

Băieții au plecat ca din pușcă.

— Iar noi, cei rămași executăm operația de dezumflare a roților. Fiecare la cîte o mașină. Scoateți capacele și apoi ventilele. Le lăsați lîngă roți. Imediat !...

Pînă am lăsat noi toate roțile la pămînt, au sosit și băieții cu fluierele.

— Geo și Șerban, vă ascundeți după cîte un copac și fluierați, fluierați ! Dacă ies, vă faceți pieriți, să nu vă dibuiască. În timpul acesta noi, ceilalți, ne apropiam de intrarea din spate a casei. Am cheile !

Fluierele băieților noștri au spintecat dintr-o dată întunericul nopții. Noi priveam de la ferestrele din spate ale casei... Cei dinăuntru au auzit.

— Ce e asta ? a întrebat unul. Ce se-aude ?

Au ieșit, curioși, afară unul cîte unul !

Bătrîna a izbucnit în rîs : „Ha-ha-ha-ha ! Ha-ha-ha-ha !“ Rîdea, ținîndu-se cu mîinile de burtă. Înțelelese, probabil !

În clipa în care l-am văzut pe ultimul ieșind, am descuiat ușa din spate și am pătruns în casă. Cînd m-a văzut, bătrîna s-a oprit din rîs și-a început să strige, întinzînd mîinile către mine : „Îngerul meu, îngerul meu, scapă-mă !“.

Am îmbrăcat-o repede cu ceea ce am găsit la îndemînă și le-am cerut băieților s-o scoată prin spatele casei. În timpul acesta, eu am încuiat ușa din față, pe dinăuntru și am blocat-o ! Am stins apoi luminile din fiecare cameră prin care treceam. Am ajuns la ușa din spate, am ieșit și-am încuiat și aici. Le-am făcut semn băieților, care se aflau cu bătrîna într-o curticică, să meargă înainte. Gardul doamnei Melania era vecin cu al nostru. Se afla acolo o portiță, pe care numai eu o știam — îl pusesem pe tata s-a facă tăind gardul, și o foloseam cînd voiam să trec direct din curtea noastră într-a vecinei.

Am ieșit cu toții pe-acolo și-am intrat, în cîteva secunde, în grădina casei mele. Am dus-o pe bătrînă înăuntru și-am rugat-o pe bunica s-o ocrotească, povestindu-i pe scurt întîmplarea. Doamna Melania nu mai contenea : „Un înger, ea e îngerul meu !“ Și întindea brațele spre mine, cu mîini tremurînde de emoție și de bătrînețe, vrînd să mă mîngîie.

Am intrat cu băieții în grădină, să vedem ce se mai întîmplă. Proprietarii mașinilor descoperiseră „prăpădul“. Au

văzut, apoi, cum se sting, pe rînd, luminile în casa mamei lor. S-au repezit să vadă ce se petrece. Unul dintre ei avea cheile din față, cu care și intraseră, de altfel, ceva mai devreme. Dar, degeaba. Ușa era acum blocată pe dinăuntru, ferestrele închise, nimic nu mai era de făcut !...

Au început să strige : „Mamă ! Mamă !“

Cineva, de la o fereastră, le-a răspuns : „Nu vă e rușine, mă, neisprăviților ! Rușine'! Să nu vă mai prindem pe-aci !

Erau Șerban și Geo, care își „ieșiseră din pepeni“. Dar, în loc să mă supăr pe ei, am izbucnit în rîs. Băieții rîdeau și ei pe înfundate, satisfăcuți. Ne-am ghemuit cu toții lîngă gard, să nu ne vadă cei de-afară.

Cînd au sfîrșit prietenii noștri, au început ceilalți, proprietarii mașinilor, inimile acelea strîmbe, care veniseră să ducă, prin forță, pe aceea ce-i adusese pe lume la azil și să-i vîndă casa. Bombăneau și înjurau, în timp ce umflau, la lumina unor lanterne, roțile mașinilor. Au plecat, tot așa, bombănind și duși au fost. De-atunci, n-au mai îndrăznit să se întoarcă, cel puțin așa știu eu ; am să-i întreb, cu prima ocazie, pe colegii mei, să-mi spună ce s-a mai întîmplat cu doamna Melania ?!

10

Ora șaptesprezece și treizeci de minute. S-a sunat de ieșire. A fost ultima oră pe ziua de azi. Elevii clasei a VIII-a A nu se grăbesc să iasă din sală.

Vlad și Mihnea se apropie de catedră.

— Dragi colegi, începe Mihnea, Vlad o să întoneze, la chitară, o frîntură de melodie, pe care i-a închinat-o bravului nostru „căpitan Rox", aflat acum în suferință. Vă rog s-o ascultați și să încercați să-l urmați...

Autobuzul, în care se aflau toți cei treizeci și doi, colegi ai Roxanei, din clasa a VIII-a A, s-a oprit în stație.

— Aici coborîm ! a anunțat Mihnea. Încet, cu grijă, a adăugat el. Spitalul e vizavi. Traversăm bulevardul !

Pe tot traseul, de la școală și pînă aici, copiii nu scoseseră o vorbă. Pasagerii se uitau mirați la ei, neștiind ce să creadă. De obicei, cînd se urcă cinci-șase copii într-un mijloc de transport în comun, nimeni nu mai poate să șoptească măcar un cuvînt. Numai ei se aud. Vorbesc, comentează, nu se sfiesc să strige, să se împingă unul în altul...

De data aceasta copiii, erau, toți, gînditori, triști. „Probabil că li s-a întîmplat ceva neplăcut !" a șoptit o femeie de pe o bancă spre vecina ei. Dar nimeni n-a îndrăznit să-i întrebe. Cînd i-au văzut traversînd strada, spre spital, au început să le bănuiască necazul.

— Vlăduț, ai venit ? îl luă portarul în primire pe Vlad, de îndată ce l-a zărit. Dar ce s-a întîmplat, ce e cu atîția copii ?

— Sînt colegii mei, nene, toți colegii mei și ai fetiței de la rezerva 205.

— Și ce faceți cu toții aici ? Doar nu vreți să.. Ai văzut că nici tu n-ai putut să intri. E bolnavă rău, mititica și-acum trebuie să rămînă și izolată ; e „infecțioasă", n-ai auzit ?

— Tocmai — spuse Vlad — am venit ca să nu rămînă *izolată*.

— A, înțeleg ! se dumiri bătrînul... Părculețul, fereastra, s-a făcut, s-a făcut ! Își freca palmele bucuros, de parcă ar fi cîștigat cine știe ce. Păi, eu mă duc și-o anunț pe domnișoara Ileana, să fie cu fata acolo, că cine știe, dacă va fi nevoie...

— Te rog, nene ! Stau eu de pază, ca de obicei !

După cîteva minute, cei treizeci și doi se aflau în părculețul din apropierea ferestrei „căpitanului Rox". Emoția îi sugruma, de parcă s-ar fi pregătit să susțină cel mai sever examen.

Au apropiat, una lîngă alta, cîteva bănci din parc. Le-au tras cît mai aproape de fereastră. Era liniște. Soarele se lăsa spre orizont... Învăpăiase cu răsuflarea ființei sale întreaga linie, unde „se unea pămîntul cu cerul". Ca la o comandă copiii se întoarseră cu ochii spre *soare-apune*. Cîteva fete începură să lăcrimeze...

Vlad le admonestă, blînd.

— Țineți minte, le spuse, n-am venit aici să plîngem ca niște babe. Nu de plînsul nostru are nevoie Roxana, ci dimpotrivă, de încurajarea noastră, de o anume convingere că, în aceste ceasuri, în aceste zile, nu este singură... Se înecă... și fu gata să izbucnească el însuși în plîns. Și-atunci, ca să-și mascheze starea, lui chitara de pe bancă, o prinse de gît și începu să cînte. I se alătură, imediat, Manuela, o colegă din „echipaj", cu chitara ei.

După cîteva acorduri, Vlad, secondat de Manuela, începu să rostească acele vorbe, pe care ființa lui le murmurase încă de-acasă :

„Roxana, noi sîntem cu tine...
Te-ncrede în ziua de mîine !
Frumoasă-i ca dorul de viață
Lumina ei crește în față..."

„Roxana, noi sîntem cu tine"... au reluat toți copii, în cor... Ferestrele se deschideau aproape de la toate camerele spitalului, ca și de la blocurile din apropiere. O mulțime de ochi priveau mirați spre pîlcul acela de copii, vorbele se întretăiau, se amestecau..., se încordau întrebări, fulgerate de semne de

mirare : „Cine sînt ?“ „Ce s-a întîmplat ?“ „Pentru cine cîntă?“ „Extraordinar“ ! „Frumos !“ „Foarte frumos !“ „Sînt colegii fetiței aceleia ?“ „Extraordinar !“ „Ce impresionant !“.

Roxana, noi sîntem cu tine...
Te-ncrede în ziua de mîine...“

Fereastra rezervei 205, ațintită de treizeci și două de perechi de ochi, fereastra în jurul căreia flutură, ca niște năframe albe, imaculate, treizeci și două de suflete de copii, se deschide, în sfîrșit, și în cadrul ei apare căpșorul cel blond, pe care înfloresc cele două lumini albastre, încălzite de emoție și de febra suferinței.

— Roxana, Roxana, au izbucnit copiii, sîntem aici, Roxana !

— Sîntem toți, toată clasa ! Se aude glasul lui Vlad. Ți-am promis doar. Am venit cu toții, Roxana ! De-acum stăm cu tine zi și noapte stăm cu tine. Să nu te temi, nu ești singură !

— Florile, fraților, florile ! spune atunci Mihnea.

Ca la comandă, fiecare copil își desfăcu ghiozdanul și scoase de-acolo cîte o garoafă albă. În plus, Vlad avea un trandafir roșu, ca sîngele pulsînd sănătos, fără frică de moarte. Alcătuiră, în grabă, un buchet splendid... Mihnea îl primi și alergă, pe la poartă, să i-l ducă în cameră.

Roxana, susținută, din spate, de două asistente, privea înmărmurită. Lacrimile îi curgeau, șiroaie, pe obraji...

— „Căpitane Rox“, se auzi din nou vocea lui Vlad, te rugăm să fii tare, așa cum ai fost tu totdeauna. Trebuie să învingem ! Vom învinge ! Noi sîntem aici...

Copiii reluară melodia :

„Roxana, noi sîntem cu tine.
Te-ncrede în ziua de mîine...
Frumoasă-i ca dorul de viață...

— Roxana, Roxana, ai grijă de tine ! strigă Laura, buna Laura... Îți ținem pumnii, Roxana !...

La o fereastră vecină apăru un medic :

— Copii, lăsați-o acum, e obosită ! le spuse el, cu blîndețe. Prezența voastră o să-i facă foarte bine, sînt sigur, dar să n-o obosim prea tare. Să-i cruțăm foarțele. Are atîta nevoie de ele !

— Domnule doctor, scapă ? îndrăzni Geo să întrebe, cu glasul aproape sugrumat.

— Sigur că scapă, copii ! Trebuie să scape... Sperăm, adică...

— Am o idee, am o idee ! se repezi Alex-„Mosquitoe“.

— Spune-o ! îl îndemnă cineva.

— Nu v-o spun acum. Trecem pe la mine pe-acasă și v-o spun acolo.

— Și eu am o idee ! se auzi, de data aceasta, glasul lui Mihnea.

— Și a ta e secretă, deocamdată ? îl întrebă Cezar.

— Da, deocamdată. Mîine însă o veți afla cu toții. Să fiți pregătiți s-o aflați și... s-o înfăptuiți...

— Ne-ai făcut curioși, „matematicianule“ !

— Nu mi-ai spus tu, Vlade, astăzi să mă gîndesc la ceva, poate-mi vine vreo idee ? Ei, mi-a venit !

— Pînă una alta, v-aș propune să mai cîntăm cîteva dintre melodiile Roxanei. Cred că se va bucura, auzindu-le și orice clipă de bucurie înseamnă un pas spre viață. O știu asta de la tatăl meu, care a trecut printr-o asemenea situație.

Vorbise Laura, al cărei tată fusese într-adevăr foarte bolnav și pe care, numai voința de a nu muri, îndîrjirea cu care a luptat cu moartea îl salvase...

— Și eu am să vă spun o întîmplare asemănătoare despre bunicul meu, tatăl mamei mele, care a fost procuror, a ieșit de curînd la pensie, spuse „Mosquitoe"...

— Și-acum „ideea", Mosquitoe", rosti careva dintre ei, în timp ce ajunseseră în dreptul porții lui Alex.

— Pentru asta vă invit sus, în camera mea. Poftiți, cîteva minute, nu mai mult !

Ajungînd în cameră, Alex căută în grabă o casetă, o introduse în aparat și apăsă pe buton. Peste atenția încordată a copiilor, peste sufletele lor îngrijorate, se revarsă vocea cristalină a Roxanei...

— Formidabil, „Mosquitoe", izbucni Geo, de unde ai caseta, cine ți-a dat-o ? !.

— Nu mi-a dat-o nimeni ; am imprimat-o pe Roxana fără să-și dea seama, astă-vară, la Portița, în tabără, cînd ne-a cîntat în fiecare zi și mai ales, în fiecare seară. Luasem casetofonul cu mine. Atunci m-am gîndit s-o imprim. Și-am imprimat-o. Voiam să-i fac o surpriză, să-i dau caseta. Dar n-am mai apucat. Am ascultat-o eu, de cîteva ori...

11

Plecarea în tabără se hotărîse după o îndelungată dezbatere. Faptul că nu era o tabără oarecare — mergi, așa, la o cabană, într-o stațiune, totul fiind aranjat, totul să te aș-

tepte — a creat cele mai multe probleme. Nu ! Ei, cei din clasa a VIII-a A, nu voiau o asemenea tabără, ci una specială ; mai exact, doreau să meargă într-un loc, undeva în țara asta, unde să fie numai ei și dirigintele lor.

Bine, dar într-un asemenea loc, care, la urma-urmei, poate fi găsit cu ușurință, unde locuiești, ce mănînci, unde te speli etc., etc. ?

— Cum ? ! a spus Roxana, atunci, n-avem unde locui ? Dar eu am cort, Mihnea are cort, „Mosquitoe", la fel ; poate aveți și dumneavoastă, domnule diriginte...

Da, avea și dirigintele. Roxana știa acest lucru, dar a vrut să-l încerce. Știa, de asemenea, că-i place și dînsului să meargă pe unde nu umblă chiar toată lumea.

— Să zicem că am putea dormi în corturi, deși cu voi mi-e teamă, dacă răciți, dacă vă îmbolnăviți...

— Noi să răcim ? Noi sîntem călîți, domnule diriginte, a sărit cu gura Cezar, „doctorul" echipajului. Și, chiar dacă s-ar întîmpla să răcească vreunul, careva, mă rog, eu nu voi fi acolo ? O să am cu mine o trusă asortată cu medicamente, de-o să vă placă...

— Și de mîncare ?

— Mai luăm cîte ceva cu noi, ceea ce se poate păstra fără să se altereze — interveni Roxana, conserve, de pildă... Dar baza alimentației noastre o vom găsi la fața locului, o vom avea la îndemînă...

— Nu înțeleg, Roxana, la ce te referi...

— Domnule diriginte, eu știu un asemenea loc — am fost, cu cîțiva ani în urmă, cu tata și cu fratele meu acolo — de unde, în fiecare zi, vom avea hrană proaspătă, proaspătă, pe care, desigur, va trebui s-o preparăm, de asemenea, zilnic.

— Ne-ai făcut curioși...

— Ei bine, un asemenea loc se numește *PORTIȚA*, un grind de nisip cu foarte puțină vegetație, lat cam de 1 km și

lung de zeci de km, avînd la est — Marea Neagră, iar la vest un complex lagunar al Razelmului (lacurile Razelm, Sinoe, Golovița). Se află acolo un camping lacustru (căsuțe pe piloni, deasupra apei), dar noi ne vom așeza corturile departe de camping, să fim singuri. Hrana noastră de bază, zilnic proaspătă, va fi peștele, pe care îl vom prinde — se găsește acolo din plin — ori îl vom cumpăra de la bufetul campingului, unde îl aduc oamenii — pescarii de prin părțile locului, — sau putem face acest lucru luînd legătura direct cu pescarii. Eu aș zice însă că va trebui să ne bazăm pe forțele proprii. Luăm cu noi pîine și mălai, ca să facem mămăligă. Eu știu să fac mămăligă foarte bună, am învățat la o mătușă de-a mea, de la țară, soră a tatei. Poate și alte fete mai știu...

— Fac și eu mămăligă bună ! spuse profesorul diriginte.

— Excelent ! aprecie Roxana.

— Iar peștele îmi place nu numai să-l prind, ci să-l și gătesc — și mă pricep să-l fac ciorbă, prăjit, saramură...

— E cum nu se poate mai bine, domnule profesor, se amestecă în vorbă și Geo, iar noi, băieții, vom prinde toată ziua pește...

— Nu e nevoie să prindeți toată ziua pește, Geo, remarcă Roxana, mai sînt și alte lucruri de făcut pe-acolo. Veți vedea, ne vom alcătui un program ; va fi superb, să știți !... Ce ziceți, domnule diriginte ?

— Eu știu ce să zic, Roxana ? ! Felul în care prezinți tu lucrurile pare ispititor și mai ales posibil de realizat, fiindcă la aceasta mă gîndesc eu în primul rînd...

— Totul va fi foarte bine, domnule profesor, haideți, spuneți : „Da“ ! Zău, vă rugăm !

— Voi știți că nu vă pot refuza, așa încît...

— Uraa ! Uraa ! au izbucnit cu toții ; mergem în tabără, mergem în tabără !...

— Mergem, mergem, dar care dintre voi merge ? pentru că nu se poate cu întreaga clasă...

Mda ! Așa era ! Cu clasa întreagă ar fi fost imposibil...

A urmat munca de selecție, de lămurire. Pînă la urmă, s-a hotărît componența grupului de excursioniști : 14 elevi, dintre care cinci fete și nouă băieți, plus profesorul diriginte, deci, în total, cincisprezece...

După pregătirile necesare, a sosit și ziua plecării, întîi iulie. Era o vreme superbă și se anunța, în continuare, mai ales la mare, vreme foarte bună. Aveau deci noroc.

Cu rucsacurile în spate — rînduiseră bagajele în așa fel încît să încapă toate în rucsacuri, mai mari cele ale băieților, mai ușurele cele ale fetelor —, s-au îndreptat spre gară. Aveau bilete, aveau locuri. Au mers pînă într-o localitate — Baia. Au ajuns spre după-amiază. De-aici trenul nu le mai era folositor, nu mai mergea în direcția lor. Ei trebuia să ajungă într-o localitate care acum se numea Unirea. N-au găsit, deocamdată, cu ce... Se tot învîrteau, căutînd o ocazie, o mașină, bineînțeles, dar ea nu apărea.

„Doctorul“-Cezar vede, la un moment dat, pe un cetățean cu o cotigă și un măgar. L-a abordat. S-au învoit și întregul „echipaj“ a fost, pînă la urmă, de acord să încarce bagajele în cotigă și să pornească la drum, în speranța că o să-i prindă din urmă vreo mașină.

Mergeau pe lîngă cotiga trasă de măgar, cîntînd, rîzînd, glumind. Se simțeau bine, erau fericiți ! Dirigintele devenise un simplu camarad, care, în plus, avea răspunderea tuturor. Cînta și el împreună cu copiii. După vreo cinci km, i-a prins din urmă un camion. La volan era un băiat tînăr. I-au făcut semn. A oprit și i-a luat ... Au ajuns astfel, cu bine, în seara aceea, la Unirea. Aici însă, primul vapor urma să plece abia a doua zi, dimineața. Au montat corturile pe malul lacului Razelm și astfel au petrecut prima lor noapte din această

excursie. N-au dormit aproape deloc. Au făcut foc, au stat în jurul lui, au vorbit, au povestit, au cîntat. A fost o noapte de vis. Dimineața însă erau prăpădiți de oboseală.

S-au îmbarcat pe vapor și, nu după mult timp, au fost lăsați în apropiere de locul căutat : *Gura Portiței.*

Și-au ales locul la vreun km și jumătate de campingul lacustru. Au instalat corturile pe malul mării... Nu le venea să creadă că sînt împreună, că sînt singuri, în stînga și în dreapta nimeni, în față apă, în spate, la o distanță de mai bine de un km, iarăși apă... Ei, doar ei, fericiți ! Aveau locuințele lor : patru corturi, dintre care unul mare pentru fete și trei mai mici pentru băieți și profesorul diriginte...

Au mîncat repede ceea ce au avut la îndemînă, mîncare pregătită de-acasă, hrană rece, desigur, au făcut plajă în voie, iar seara, deși mureau de oboseală, — „cădeau din picioare", cum se spune — au stat, totuși, pînă tîrziu, în lumina lunii și în fața mării și-au scos saltelele din corturi, le-au umflat, s-au băgat în sacii de dormit și s-au culcat astfel, mîngîiați de răsuflarea mării, care le îngîna parcă un nesperat și tulburător cîntec de leagăn.

Dimineața au întocmit program de tabără : pescuit, plajă, bucătărie, plimbări, lectură, jocuri, cîntece, povestiri...

Cele paisprezece zile au trecut ca un vis. Băieții mai ales pescuiau. Fetele îi ajutau, ori făceau plajă. Sarcina Roxanei era să cînte. Avea o voce minunată și știa tot felul de melodii : arii din operă și operetă, madrigaluri, melodii de muzică ușoară, cîntece populare. În același timp, crea singură melodii, gen muzică folk, pe versurile unor mari poeți, ori chiar pe versuri proprii. Era o încîntare s-o asculți, și încîntați au rămas, într-adevăr, toți copiii, ca și profesorul diriginte. Cu toții știau că Roxana cîntă, dar nimeni nu bănuia asemenea performanțe. „Căpitanul Rox", era și un... mare liric, dezvăluindu-și astfel încă o față a personalității sale.

Pe lîngă plajă, pescuit, băi de mare, punctele de atracție ale programului le constituiau plimbările pe grindul acela de nisip, pe o distanță de aproximativ trei km depărtare de corturile lor, unde exista un mic „colț de rai" al păsărilor de baltă : lebede, pelicani, egrete. Mergeau pînă acolo, aproape zilnic, să le privească și să le urmărească în zborurile lor...

Excepționale li se păreau copiilor jocurile pe care le încingeau sub clar de lună, într-o atmosferă fantastică, de basm. Iar cînd reușeau să se trezească dimineața, puteau vedea, în același timp, cum, într-o parte soarele răsărea din mare și cum, în altă parte, luna se cufunda încet în apele lacului Razelm.

La un moment dat, au inițiat și un concurs de povestiri : cine povestește mai frumos o întîmplare trăită de el însuși ?...

— Știți că mie îmi plac, în general, oamenii dintr-o bucată, cei ce au inițiativă, care reușesc să se descurce în viață — a spus, într-o seară, Roxana. Am fugit totdeauna de scîncheli, de văitături, ca și de „mieuneli".

Toți se uitară spre colega lor Melania, poreclită și „Mieunica", pentru felul ei de a fi.

— Nu te speria, Melania, cu tine m-am obișnuit, cu toții ne-am obișnuit... Tu, dacă nu te sclifosești, însemnează că nu te simți bine...

Am cunoscut într-o zi un copil, o fetiță, despre care aș fi putut să spun cu mîna pe inimă că este un asemenea *om*. N-avea decît opt ani ; era micuță de statură, subțirică precum un fir, cu părul blond și ochi albaștri. Privind-o mai bine, parcă m-aș fi uitat la propria mea fotografie, făcută cu mai mulți ani în urmă. Nu mai mi-amintesc exact ce căutam eu pe la capătul liniei troleibuzului 95. E foarte departe de noi. Dacă mă gîndesc bine, pe-acolo nu ajung decît cînd mă trimite bunica cu cîte ceva la o verișoară de-a dînsei. E tare bătrînă și

cam neajutorată. Cînd e, citeodată, la ananghie, ne dă telefon și-atunci, ia-ți, Roxano, picioarele la spinare, și întinde-o spre capătul Bercenilor. Mă mai duc, de asemenea, însă cu această treabă rar de tot, cînd sînt chemată, insistent, de mama, „să mă vadă". Odată pe an, cam așa ceva, o prinde și pe dînsa dorul de mine și-atunci mă cheamă. Îmi fixează o zi, o oră și, neavînd încotro, mă duc, ce să fac ?

În casa aceea, adică în apartamentul acela, cu mama, stă, după cum știți, și fratele meu, Matei. Dacă ar fi să mă duc pentru el, zilnic aș alerga într-acolo. Se oprește el însă pe la mine, la casa noastră adică, aproape în fiecare zi, cînd se întoarce de la liceu.

Spuneam, deci că nu-mi amintesc precis cu ce ocazie mă aflam eu tocmai pe-acolo. Știu însă precis cu ce prilej era fetița aceea, în același loc, fiindcă acolo am cunoscut-o. Se adunase lume multă. Mașini erau cîteva, dar, cum se mai întîmplă, nici unul dintre șoferi nu se grăbea să plece. Cînd, în sfîrșit, s-a hotărît unul să tragă în stație, lumea s-a îngrămădit, dînd buzna pe ușile ce abia se deschiseseră. S-a nimerit să fiu în fața unei uși. Am urcat fără probleme, reușind să-mi găsesc și loc pe scaun. M-am așezat, gîndindu-mă că aveam mult drum de mers. Atunci observ că, prin lumea bulucită, un ghemotoc de copil — fetița despre care vă vorbeam — își făcea loc, ținînd în brațe un copilaș : o altă fetiță, după cum aveam să mă lămuresc, care n-avea decît trei anișori, tot blondută, însă cu ochi verzi, o frumoasă ! Cea de opt ani, *omul* cel „mare" deci, cu o mînă o ținea pe cealaltă strîns lipită de trupușorul ei, iar cu stînga își căta drum printre oameni, strigînd, cu o voce de înger, dar energică : „Pardon, pardon, faceți loc, că sînt cu un copil, faceți loc, vă rog !"

Din păcate, aproape nimeni n-o băga în seamă. Le vedeam, printre oameni, și aveam senzația că le vor strivi. Cînd mai avea vreo doi metri pînă la mine, m-am ridicat de pe

scaun, pe care mi-am lăsat un pulovăr, rugînd, în același timp, pe un domn, ce se așezase alături, să aibă puțin grijă de loc, să nu-l ocupe cineva, și-am început să dau eu oamenii în lături, strigînd aproape : „Faceți, domnilor, puțin loc, nu vedeți că striviți copiii aceștia ? !"... Și m-am îndesat printre ei, ajungînd s-o prind de mînă pe fetiță. I-am luat copilul din brațe, spunîndu-i : „Dă-mi-o mie, Liana, dă-mi-o mie !" Mi-a dat-o, fiindcă n-a avut încotro, nu mai putea înainta cu ea. Cea mică a ajuns astfel în brațele mele. Am dus-o pe locul păstrat și am așezat-o. I-am întins mîna și celeilalte, ca s-o ajut să înainteze. Dar ea nu mi-a primit-o. Mi-a spus : „Mulțumesc, lasă, mă descurc și singură !"

Cînd a ajuns lîngă mine, mi-a mulțumit pentru locul dat fetiței. Am invitat-o să se așeze și ea. Nu s-a învoit, spunîndu-mi că e locul meu și că-mi mulțumește pentru că i-am primit surioara. M-a întrebat însă mirată :

— De unde știi că mă cheamă Liana ?

— N-are importanță de unde știu, dar așa-i că Liana te numești ?

— Sigur, ți-am spus doar !

— Și pe surioara ta ?

— Ga-bi ! a răspuns cea mititică... ridicînd spre mine doi ochi ca de vis și zîmbindu-mi.

— Liana și Gabi, am zis eu atunci, ce căutați voi pe-aici, singure ? Unde mergeți ?

— Acasă ! mi-a răspuns, firesc, fetița cea mare.

— Și unde e casa voastră ?

— Ehe, departe, a doua stație după ce trecem de Liceul Șincai, adică pe la Piața Unirii.

— Și ce căutați voi tocmai aici ?

— Cum, ce ? Am venit s-o iau pe Gabi de la grădiniță...

Mă pusese în încurcătură și într-o stare de mare mirare. Din întrebare în întrebare am aflat esențialul despre situația

celor doi copii : n-aveau tată, le murise cu un an în urmă. Mama, muncitoare la nu știu care fabrică, lucra în schimburi Le creștea singură. Liana era elevă în clasa a doua. Gabi nu împlinise încă trei ani, mai avea două luni pînă la vîrsta la care copiii sînt primiți la grădiniță. Mamă-sa încercase să găsească o grădiniță prin apropiere, care s-o primească și pe ea, dar nu reușise. Aflase o inimă mai miloasă, la o asemenea instituție, tocmai acolo, la capătul troleibuzului 95. Cum ea nu putea s-o ducă și s-o ia decît din cînd în cînd, din cauza serviciului, toată treaba aceasta o îndeplinea „omul cel de opt ani", Liana. Și o îndeplinea bine, curajos și energic, în ciuda fasonului ei de micuță prințesă. Și asta în timp ce alți copii de treisprezece-paisprezece ani, fete și chiar băieți, au spaimă să traverseze singuri strada. Nu se desprind de mîna părinților ori a bunicilor !

Sosind acasă, m-am gîndit mult timp la Liana. „Teribil mi-ar plăcea ca, atunci cînd voi fi mare, să am o fetiță ca ea !" îmi spuneam și, dacă e să fiu sinceră, îmi mai spun și acum !...

12

Retrăirea momentelor, în care ascultaseră de la Roxana relatarea acestei întîmplări le încălzise sufletele.

— „Căpitanul" e tare, veți vedea, o să învingă ! spuse „Mosquitoe".

Așa s-a întîmplat și cu bunicul meu, tatăl mamei. V-am spus că a fost un om important, procuror. A ieșit de curînd la pensie...

Atunci era însă foarte tînăr. De-abia terminase Școala Normală, ieșise învățător. A venit războiul ! L-au mobilizat și pe el. L-au trimis, mai întîi, într-o scurtă școală de ofițeri, l-au făcut locotenent, iar apoi l-au trimis pe front. A fost rănit de mai multe ori, s-a vindecat, de fiecare dată, și-a continuat lupta.

Cînd s-au întors armele împotriva nemților însă, a fost rănit încă o dată, mortal.

Se afla în Cehoslovacia. Într-o luptă, în timp ce înainta în fruntea companiei, a explodat lîngă el o grenadă, tocmai cînd erau aproape de victorie. Ostașii comandați de el se aflau pe punctul de a cuceri un obiectiv foarte important.

O schijă i-a spintecat stomacul. A căzut în genunchi. A apucat să strige : „Înainte, băieți ! Duceți totul pînă la capăt, fără mine ! Nu vă temeți, înainte !" A încredințat apoi, în grabă, comanda unui sergent, care se afla lîngă el și care voia să-l ajute, să-l scoată de pe cîmpul de luptă. Înainte, aleargă ! i-a ordonat. Mă descurc eu !"

S-au apropiat de el doi soldați. L-au ajutat să strîngă puțin rana îngrămădind acolo niște vată și legîndu-l deasupra cu o fașă de pansament... L-au luat apoi pe brațe și l-au scos din focul bătăliei...

Victoria a fost de partea lor, au cucerit, în sfîrșit, obiectivul pentru care se chinuiau de aproape o săptămînă. Nemții fuseseră respinși.

Sergentul s-a întors și i-a raportat. Locotenentul, adică bunicul, i-a încredințat planul de luptă, mai departe. Starea lui era extrem de gravă... Prin apropiere nu se află nici un sanitar, nici o căruță, nu mai vorbesc despre vreo mașină, nimic ! În condițiile acestea, se sfîrșea cu siguranță...

Cel mai apropiat post de ajutor, un spital — pentru că era nevoie, imediată nevoie, de operație, de o operație foarte grea, — se afla la o distanță de cîțiva kilometri, în urmă. Cine și cum să-l transporte ?

S-au găsit patru soldați, care s-au angajat să-l ducă pe brațe, pe umeri... Norocul lor că bunicul era subțirel, slăbuț... Cu rana pe care o avea se putea muri de o sută de ori. El n-a vrut să moară... Și n-a murit !

Dar, după atîta chin, cînd au sosit, au constatat că șansele de a fi operat, practic, nu existau. Doctorii s-au uitat în fugă la el și-au decretat că orice încercare e zadarnică. Mai întîi că rana era la stomac și că era înfiorătoare — așa s-au exprimat. Se mirau cum de n-a murit pe loc. Cînd au mai auzit că au trecut, de-atunci, o zi și o noapte și că a fost transportat pe brațe cîțiva kilometri, și-au întărit convingerea că nu mai au ce face, că e prea tîrziu și că nu merită să piardă timpul cu el, cînd pot să încerce să salveze pe alții, mai ușor răniți și care au mai multe șanse. L-au lăsat deci de-o parte, să moară ! Bunicul chiar își pierduse cunoștința...

O întîmplare i-a fost salvatoare. L-a observat un sanitar tînăr.

„Andrei, Andrei, ce e cu tine ? Andrei ! i-a strigat. Ce e cu tine, măi băiete ? !“ Erau consăteni, prieteni ! „Constantine, i-a șoptit atunci rănitul, recunoscîndu-l, Constantine, nu vreau să mor ! Roagă tu doctorii să mă opereze !...“ Și iarăși a leșinat. Sanitarul s-a rugat, într-adevăr, de medici, a stăruit... „Moare în timpul operației, măi băiete, i s-a răspuns, tu nu-ți dai seama, vrei chiar să-l omorîm noi ?“ „Dacă tot *moare*...“ „Bine, dar în timpul acesta...“

Prietenul bunicului i-a determinat pe doctori să-l opereze. L-a impresionat repetîndu-le mai ales faptul că omul acesta a fost transportat pe brațe, distanță de mai mulți kilometri, de niște ostași și că de trei zile și trei nopți e rănit și n-a murit încă...

După operație, în timpul căreia — spre mirarea doctorilor — rănitul a rezistat, l-au depus într-o sală — spitalul era instalat în clădirea unei școli —, pe o saltea, fără nici o speranță însă, din partea lor. Au dat dispoziție, totuși, să nu i se dea *nimic* de mîncare și nici apă să nu bea timp de patruzeci și opt de ore. Se făceau, în felul acesta, cinci zile și cinci nopți în care organismul nu primise nici un fel de hrană... În tot acest timp, bunicul s-a încăpățînat să nu moară !

Cînd au văzut doctorii *minunea* — o minune au numit-o — au început să-i schimbe pansamentele, să-i administreze unele medicamente... Situația, în felul acesta, se îmbunătățea vizibil. Astfel, după vreo lună de zile, a fost trimis în țară, unde s-a însănătoșit...

Colega noastră, a încheiat „Mosquitoe“, cred că face parte din același soi de oameni, ca și bunicul. De aceea spun eu că nu trebuie să ne temem atît de mult.

— Și cu *ideea* ta ? a întrebat Geo.

— *Ideea* mea e de față ! a răspuns Alex, arătînd caseta cu înregistrarea Roxanei. În parcul din care abia ne-am întors vom da un adevărat concert pentru sufletul „prințesei“ noastre. Îi vom aduce aminte de clipele în care privea viața cu atîta încredere, de faptul că nu trebuie să se lase învinsă. Și prin cîntecele acestea, ca și prin noi, prin fiecare, Roxana are atîtea legături cu viața. Ele n-au cum să se rupă, nu se poate să se rupă !

Am să-l duc, într-o zi, și pe bunicul s-o vadă. Îmi pare atît de rău că n-am cum să-i povestesc despre el. Dar am să-i scriu. Am să-i povestesc și ei toată acea groaznică întîmplare. Dacă nu poate s-o citească singură, vom ruga, nu-i așa, Vlad, pe sora aceea să i-o citească și ea s-o asculte...

Alex era parcă transfigurat. Credea cu toată ființa sa în tot ceea ce spunea...

13

— Greutăți am avut mai multe la început... continuă Mihai Mogoșescu discuția cu fostul profesor și director al fiicei sale. Îi promisese că va mai veni și într-o altă zi și, iată, revenise. În afară de acei cîțiva oameni, care ni s-au opus, a început să fie împotriva noastră, așa, dintr-o dată, chiar pămîntul, groapa, cu gunoaiele ei.

Să vedeți ce s-a întîmplat, poveste serioasă, care ne adusese pe toți aproape într-o stare de disperare.

Va să zică, reușisem să astupăm groapa, să organizăm parcul, să trasăm aleile, terenurile de sport, viitoarele locuri de joacă ale copiilor, canalul etc. Rezervaserăm, bineînțeles, porțiuni numeroase pentru plantatul pomilor, al florilor — în special trandafiri.

La început, iarba ne încuraja, porțiunile peste care semănaserăm gazon începuseră să se facă verzi la chip, iar firele acelea plăpînde și frumoase, care, realmente, creșteau văzînd cu ochii, ajungeau, din ce în ce mai mult, să unduiască în bătaia vîntului.

Treptat, s-au prins și pomii, și trandafirii, cei mai mulți dintre ei. Începutul era deci bun. Prinseserăm curaj. Așteptarea și strădaniile noastre își dovedeau acum roadele. Priveam cu încredere spre imaginea de mîine a *parcului*.

Cînd, deodată, frunzele pomilor, abia înfiripate, au început să pălească, să se îngălbenească, iar unele să moară... „Ne mor pomii, ni se usucă pomii !“ au țipat copiii.

Ne-am repezit cu toții să-i udăm și mai mult, mai sistematic decît o făcuserăm pînă atunci.

I-am udat, i-am privegheat zile la rînd, dar, degeaba !... Ceva parcă venea din pămînt și-i ardea. Era ca un duh al răului, ca un abur ce se ridica și le seca toată vlaga. Bieții de ei, se uitau spre soare — izvorul vieții — și se rugau parcă de el să-i ajute. Dar nici soarele n-avea putere. *Soarele*, cît e el de soare !...

„Măi, ce să fie ?“ ne-am întrebat. Și întrebarea care a stăruit ca o izbucnire într-o avalanșă a frămîntărilor, rămase, docamdată, fără răspuns. Ne gîndeam la pămînt. „Să fie el de vină ?“ Dar pămîntul, atunci cînd îl puneam și-l rostuiam, nu ni se păruse rău, dimpotrivă !

Mi-am adus atunci aminte de un prieten din copilărie, consătean de-al meu. Amîndoi am plecat în lume, dintr-un sat din fundul Moldovei. Aflasem de mult despre el că ajunsese profesor universitar, la Institutul Agronomic din București.

L-am căutat la institut, m-am dus într-o zi pînă acolo și am avut mare noroc să-l nimeresc. I-am spus necazul, m-am spovedit : așa, așa..., „Ei, ce ziceți, ce poate să fie, domnule profesor universitar ? I-am întrebat. Dumneata trebuie să știi, că ești doar mare specialist !...“ „Măi, Mihai, măi, mi-a spus fostul meu amic din copilărie, tu tot așa ai rămas, măi, dai mereu cu fruntea în soare !“ „Deocamdată dau cu genunchii de pămînt, stimate prietene, și pămîntul se uită dușmănos la mine. Își bate joc de munca mea și a atîtor oameni, a atîtor copii, în primul rînd. Dacă i-ai vedea... Se ofilesc săracii o dată cu pomii lor. Ei, ce crezi că este ?“ „Zici că acolo a fost înainte o groapă de gunoi ?“ „Ți-am spus doar ! Una dintre gropile tradiționale ale urbei !“ „Atunci explicația este clară !“ a subliniat prietenul meu. „Ce vorbești, crezi că ai găsit cauza ?“ am întrebat plin de speranțe. „Cauza, ți-am zis, e clară ; soluția este însă foarte greu de aplicat !“ „Oricît ar fi de greu, vom face orice numai să salvăm parcul ! „Te-ascult !“

am spus, cu inima ticăind de spaimă și de nădejde, totodată. „Gunoaiele depuse în ani, în zeci de ani acolo, intră într-un proces de fermentație, de descompunere și procesul respectiv este însoțit de emanația unor gaze otrăvitoare, periculoase mai exact, pentru vegetație. Acestea pătrund prin pămînt și ies la suprafață. Întîlnind în drumul lor rădăcinile pomilor, bineînțeles că nu le mîngîie, ci le atacă, un atac continuu, lent, dar sigur. Și rezultatul se vede deasupra... Ți-aș explica ce fel de gaze, cum se numesc, dar nu aceste elemente au importanță, ci faptul că există asemenea gaze, că ele distrug vegetația și că trebuie făcut ceva «ca să le închidem gura», cum zice românul, să le facem să doarmă acolo, în pămînt, ori, dacă mai reușesc să ajungă spre aer, să treacă prin ceva, printr-o «sită» care să le purifice oarecum, să nu mai fie atît de nocive.

— Îl ascultam cu sufletul la gură. Faptul că pomenea de acel „ceva“ care, așa și pe dincolo, însemna că se gîndește la o soluție. O așteptam cu înfrigurare.

„Ei, care e *soluția*, acel ceva care «să le închidă gura ?»“ întrebai, nerăbdător. „Laptele de var !“ răspunse profesorul. „Lapte de var ?“ spusei, oarecum mirat. Nimic mai simplu.

El făcu atunci un anumit gest, din care rezulta sugestia pentru expresia aceea : „fruntea în soare“, adică de data aceasta voia să spună că mă grăbeam și simplificam lucrurile. O făceam, săracul de mine, cu gîndul de a salva frumusețe de pomi, de trandafiri, de flori, de muncă.

„Cum trebuie aplicat, hai, spune că, probabil, aici e problema !“ „Sigur că aici e problema !“...

Și începu să-mi explice că trebuia îndepărtat un strat de pămînt gros de cel puțin cincizeci de centimetri, după care, pe fața aceea rămasă, se va turna laptele de var ; acesta trebuia întins de urgență ca să facă o masă, o peliculă menită să acopere întreaga suprafață pe pămînt. Peste această peliculă,

va fi întins, la loc, pămîntul dislocat, după care treaba urma să fie luată de la capăt : plantat, semănat...

Îmi pusesem mîinile în cap. Nu mai spuneam nici un cuvînt. Ceea ce-mi propunea însemna o muncă uriașă...

„Ești sigur că nu există altă soluție ?“ am întrebat, într-un tîrziu, cu glasul aproape pierit ! „Nu !“ Răspunsul era categoric. „Atunci, nu-mi rămîne decît să-ți mulțumesc ! Să fii sănătos și să vii să te plimbi prin parcul nostru !“ „Crezi că ai să-l faci așa ? !“ „E musai ! Și, dacă te îndoiești, te rog să ne vizitezi peste vreo lună, o lună și jumătate ! Și dacă nu te îndoiești, tot să ne vizitezi. Ne va face mare plăcere. Vorbesc acum și în numele copiilor acelora, care abia mă așteaptă cu răspunsul. Încă o dată, vă mulțumesc, din inimă, domnule profesor universitar. Pe curînd !“...

Am venit și le-am spus copiilor... S-au îngrozit. Unii au început să lăcrimeze...

— Cum, — întrebau ei, — să scoatem pomii, trandafirii, să stricăm totul și s-o luăm de la capăt ?!

— Totul, copii, stricăm totul și o luăm de la început, le-am răspuns hotărît. Altfel vom asista la moartea *parcului nostru !* E cineva dintre voi care dorește așa ceva ?“

Neinspirată întrebare. Copiii s-au uitat urît la mine, aproape cu dușmănie. Adică, tocmai eu puteam să întreb, să mă gîndesc la un asemenea lucru ? !

A doua zi, dimineața, cînd am sosit la parc, vreo patruzeci, cincizeci de copilași, — bineînțeles că între ei se aflau cei de pe strada *generalului :* Roxana, Mihnea, Geo, Șerban, Alex, și ceilalți — mă așteptau la intrare. Pe jos, înșirate pe lîngă gard, căldări, cutii în care fuseseră conserve, diverse alte vase, toate pline cu var. Iar dacă te uitai la mîinile lor, te apuca mila : albe, cu pielea crăpată, cu unele mici arsuri...

— Ce e cu voi ? Ce s-a întîmplat ? am întrebat alarmat...

Mi-a răspuns Roxana, fetița aceea năzdrăvană :

— Ce să fie, am adus var ! N-ați spus că ne trebuie var ?

Bieții copii ! Ei reținuseră, într-adevăr, esențialul : nevoia de var, sau, mai exact — că, folosind varul, vom salva pomii și florile. Și în consecință, în seara cînd am plecat de la paro (cu o seară înainte avusese loc discuția mea cu ei) au alergat prin tot cartierul, pe la toate șantierele de construcții, scormonind prin gropile de var părăsite de constructori — și cei mai mulți, după cum aveam să mă conving, făcuseră acest lucru cu mîinile, expunîndu-se deci diverselor pericole — și „aprovizionîndu-se" în acest fel cu cantități mai mici sau mai mari din materialul de care aveam nevoie.

— Dragii de voi ! am izbucnit atunci. Așa e, ne trebuie var, dar felul în care ați procedat voi nu e... chiar cum se cuvine...

— Adică, ce vreți să spuneți ? se repezi Roxana la mine. Dacă i se pare că ai călcat-o cît de puțin pe... demnitatea ei, nu te iartă, poți să fii și papa de la Roma. Iar, atunci, am înțeles eu, despre așa ceva era vorba, pentru că, imediat ce ne-am despărțit noi, seara, ea a dat semnalul. A adunat cît mai mulți copii, nu numai pe cei de pe strada sa și le-a spus clar : „Var să vă faceți ! Pînă mîine dimineață ! Ne-am înțeles ?" „Păi, că... de unde ?..." „Nu știți de unde ? În jurul nostru sînt numai șantiere, dincolo de noi... La treabă, deci ! V-am indicat sursa. Sînt atîtea gropi cu var părăsite. Să le valorificăm".

La acest lucru se gîndea și acum, cînd mă înfrunta pe mine.

— „Căpitane", am înțeles ce vrei să spui, am intervenit eu, dar v-aș propune s-o luăm ușurel și pentru asta trebuie să mă ascultați mai întîi pe mine... Cînd am spus că „n-ați procedat... bine așa cum se cuvine", m-am gîndit la mai multe lucruri.

În primul rînd nu cu varul trebuie să începem, ci cu altele, destul de grele treburi și complicate. În al doilea rînd, n-am

apucat să vă spun, dar, iată, vă atrag atenția acum că nu așa se umblă cu varul, fiindcă e periculos, vă ardeți mîinile, vă răniți, ne alegem cine știe cu ce. Gestul vostru mă impresionează nespus de mult, dar...

— Păi, atunci interveni din nou Roxana, trebuie să întocmim *un plan de bătaie*, un program de lucru !

— Să întocmim, „căpitane", asta voiam să spun și eu, dar aseară n-am mai avut timp și iată că am încurcat treaba. În orice caz, varul adus de voi îl păstrăm...

Am întocmit, într-adevăr, program de lucru..., adevărat „plan de bătaie", pentru că a fost o grea luptă să facem tot ceea ce trebuia. Copiii îmi erau de mare ajutor la unele lucrări, dar altele se cereau executate de oameni maturi și cu anumite utilaje. Așa că am început, din nou, cu buldozerele...

Din nou „S.O.S." la Trandafir, care, și de data aceasta, a răspuns cu toată promptitudinea...

După ce pămîntul (în locurile ce ne interesau) a fost îndepărtat (stratul acela de circa cincizeci de centimetri), a început „Acțiunea varul". Adică : procurare de var, stingere și amestecare pînă ce devenea ca laptele, după care urma, într-adevăr, greul : turnarea peste întreaga suprafață. Aici copiii mi-au fost de cel mai mare folos. Am colaborat în această treabă cu sute de elevi de la școala vecină, însoțiți și supravegheați de profesori... O luam dintr-o parte, să zicem, de la o margine a unei porțiuni ; puneam elevii în linie dreaptă și le dădeam căldări pline cu „lapte de var". Începeam apoi turnarea acestuia deasupra pămîntului, în așa fel încît orice centimetru să fie acoperit. Se realiza astfel acea peliculă de protecție, despre care îmi vorbise prietenul meu, profesorul universitar.

Din spatele șirului de copii, soseau alte și alte căldări pline, și tot astfel, din mînă în mînă, plecau cele goale. Treaba nu era ușoară, dar s-a făcut extrem de bine, pentru că toții copiii au fost serioși, plini de zel, interesați să realizeze *parcul lor*,

să-l salveze, de fapt, făcîndu-l din nou, așezîndu-i, cu mîna lor, temelie de viață lungă și trainică.

Ce spectacol nemaipomenit constituie copiii în asemenea momente, ca și în atîtea altele ! Totul e — cum mai spuneam altă dată, — să le dai un țel, să le conturezi cu claritate un obiectiv posibil de abordat și de îndeplinit, iar ei să înțeleagă acest lucru. Mai departe, să fii sigur că nu vor exista obstacole pe care ei să nu le poată trece...

Așa s-a întîmplat și atunci. Au fost și sceptici, dintre cei mari, nu din rîndul copiilor... Dimpotrivă, ei au demonstrat tuturor că *se poate !*... După ce am pregătit pămîntului „obraz de lapte", cum ziceau prichindeii, pavăză bună împotriva gazelor ucigătoare, a urmat astuparea covorului alb. Parcul arăta, din nou, ca la început : pămînt, în așteptare de viață.

Și viața a început să apară : în cîteva zile, au fost plantați alți pomi, alte flori, a fost semănată altă iarbă. Și apoi udatul : dimineața și seara, cu deosebire, adică în momente potrivite, cînd soarele nu era prea puternic, dar și peste zi, cu alte cuvinte ori de cîte ori era nevoie și de oriunde nevoia apărea. Tot copiii, dragii de ei, făceau astfel de treburi. Nu știu, zău, dar cînd mă gîndesc cît au muncit, și cu ce suflet, parcă, din perspectiva amintirii, nici mie nu-mi mai vine să cred că a fost posibil. Și eu doar am văzut totul cu ochii mei, am trăit fiecare clipă, am muncit și am suferit, și ne-am bucurat împreună.

Pentru că, pînă la urmă, s-au ivit și dovezile bucuriei... Pomii s-au prins, de parcă le-am fi dat viață din ființele noastre, și trandafirii, și celelalte flori, iar iarba, după cîteva zile, o săptămînă, cel mult, de la semănat, a început să-și arate vîrfurile săbiilor fragile, dar puternice, ca și viața...

Vorbeam despre „viața din ființele noastre"... Să știți că, urmărindu-i pe copii, aceasta și era senzația, convingerea pe

care o aveam, și anume că, la rădăcina fiecărui pom, a fiecărui fir de viitoare floare, ei puneau și ceva din ființele lor...

Garanția că acum totul va fi bine, cel puțin cu privire la „rădăcini", la pămînt deci, am avut-o chiar de la cel ce ne dăduse soluția. L-am chemat pe acel prieten și specialist să vadă „obrazul de var" al parcului și el a venit și s-a declarat mulțumit. „Drept să-ți spun, mi-a zis atunci, nu credeam că ai să te înhami la această muncă aproape colosală. Se vede treaba însă că ne-am despărțit de prea mult timp și eu am mai uitat unele lucruri... În orice caz, te felicit, dragul meu, pe tine și pe «copiii tăi», vă felicit din toată inima și vă promit că am să mă întorc, nu peste mult timp, să mă plimb prin *parcul vostru !*"

Așadar, izbutisem ! A doua oară, iar acum era și o treabă definitiv făcută...

Iată, însă că într-o zi...

— Ce s-a mai întîmplat ? interveni profesorul, că tot ceea ce-mi spui dumneata, nene Mogoșescu, are alura unui adevărat roman : conflicte, peripeții, ciocnire de caractere, viață !...

— Dacă ceea ce vă spun eu se poate constitui într-un roman, nu știu, domnule profesor ; în orice caz, într-o asemenea împrejurare ar fi vorba despre un *roman trăit*, pentru că seva vieții autentice curge nestingherită prin fibrele fiecărei întîmplări, din cîte vi le evoc. Sigur, nu sînt eu meșter la vorbă, pe măsura faptelor petrecute ; totul e însă ca faptul să crească viu dintre vorbe, să se rotunjească adevărat și simplu, așa cum a fost...

Începusem să vă spun deci că, într-o zi, o zi de mai, dinspre sfîrșitul lui mai, s-a stîrnit, absolut „ca din senin", *o furtună*, dar furtună, știți, nu jucărie !...

Era pe la ora cincisprezece, după-amiază deci. „Copiii mei", cei adică pe care contam eu în orice împrejurare, ajutoa-

rele mele de bază, se aflau la școală, aveau cursuri. Parcul era închis : v-am amintit, parcă, programul : între 13 și 16 — parcul este închis. Mă dusesem și eu pînă acasă. Luasem masa și mă odihneam puțin. Nu dormeam însă. Era soare, frumos.

Deodată a început să se întunece și, în cîteva minute, o mantie cenușie-neagră a învăluit totul. În același timp se auzeau bubuituri surde, parcă urla pămîntul din străfunduri.

Am ieșit în fața blocului și am pornit-o spre parc... După cîteva minute, s-a iscat o vijelie. Vîntul a început să sufle cu putere din toate părțile, vîrtejuri de praf se formau și se ridicau ca niște coloane de fum, atmosfera devenise de nerespirat... Înaintam cu greu, apărîndu-mi cu brațul drept ochii de praful din jur. Copacii de pe marginile aleilor se aplecau într-o parte și în alta, mai să se rupă... Mă gîndeam la pomișorii mei din parc. „Praf se fac acum ! îmi spuneam. Îi culcă vîntul la pămînt. Păcat de atîta muncă. Iarăși o s-o luăm de la capăt !“

Cînd am ajuns în apropiere de parc, mai aveam cam cincizeci—șaizeci de metri pînă la poartă, am făcut ochii mari, asistînd la un spectacol demn de filmat... Ar fi devenit o secvență memorabilă...

Copiii, zeci, sute de copii, venind dinspre școală, alergau în disperare, ajungeau lîngă gard, se cățărau în fugă și săreau dincolo, în parc, strigînd, țipînd : „Pomii, se rup pomii, pomii noștri !“ Fiecare se îndrepta spre „pomul lui“, pentru că fiecare din aceste sute de copii sădise în parc un pom. Acum erau disperați, înnebuniți să nu li se rupă pomii...

Mai mari, sau mai mici, băieței, fetițe, copii toți, țineau acum de cîte un pom, încercînd să-i potolească balansul în bătălia vîntului, sperînd să-l apere, să nu fie smuls sau frînt. Cînd m-au văzut — am sărit și eu peste gard, nemaiavînd răbdare să descui poarta — au început să strige, care mai de care :

„Nene Mihai, Nene Mihai, se rup pomii ! Să oprim vîntul, Nene Mihai, să oprim-vîntul !“ ...

M-au impresionat pînă la lacrimi... Vedeți, copiii aceștia, care văzuseră și trăiseră multe, care învățaseră să înfrîngă greutățile, apoape orice fel de greutăți, căpătaseră convingerea că, la urma urmei, orice se poate face, numai să vrei ! Așa că, de ce n-am fi putut noi atunci să oprim și vîntul acela năpraznic care amenința cu moartea pomișorii ce abia începuseră să trăiască : aveau acum frunze, își formaseră coroane frumoase, priveau către soare cu încredere, cu speranță. „Să oprim vîntul, nene Mogoșescu ! Să-l oprim !“... „Copii, am strigat și eu atunci spre ei, folosindu-mă de pîlnia aceea, de la începutul-începuturilor, care amplifica vocea, și pe care o găsisem la îndemînă în prima magazie în care am intrat, copii, copii, țineți bine de pomi, nu-i lăsați să cadă, viața lor se află în mîinile voastre. Vîntul se va opri, aveți încredere, se va opri !“...

Sosiseră și o serie de profesori care, o dată cu începerea furtunii, asistaseră la o scenă rară : văzînd ceea ce este afară, fiecare își întrerupsese pentru cîteva minute lecția, cerînd copiilor să închidă ferestrele sălilor de clasă.

Dîndu-și seama că afară se pregătește o furtună, mai ales cînd a început să bată vîntul, careva dintre copii s-a gîndit la pomii din parc. A fost de-ajuns o singură vorbă : „Pomii ! Pomii noștri sînt în pericol !“

Vestea s-a răspîndit ca fulgerul ! Și, spre surprinderea profesorilor, cei din sălile de la parter, în loc să închidă ferestrele, le-au deschis și-au început să sară pe rînd afară, ca să poată ajunge cît mai repede la parc. Ceilalți s-au repezit spre uși. Școala toată intrase în alertă, pașii, sute și sute de pași duduiau pe coridoare, pe scări ; apoi, un șir de copii, băieți și fete, cu părul fluturînd în vînt, alergau către parc...

În nici o jumătate de oră, furtuna s-a potolit, așa cum se și stîrnise, ca din senin. Pomii fuseseră salvați.

14

Băieți, mîine la ora optsprezece, la Roxana acasă! Vă rog să nu uitați. Și voi, fetelor!

— Mihnea, dar de ce trebuie să ne întîlnim, nu înțeleg! întrebă cineva.

— Am mai răspuns la o astfel de nedumerire. E o surpriză, „ideea" mea! I-am promis lui Vlad. Sper ca ea să vă facă plăcere, după cum sper să-i fie de folos și colegei noastre.

— Extraordinar! Ce-o fi avînd ăsta în cap, fraților?! se frămînta Geo. Cine știe ce trăsnaie urmărește el! De la un matematician te poți aștepta la orice...

— Eu cred că nu ne cheamă el pentru un nimic. Dar, de ce la Roxana *acasă* și nu în altă parte? își dădu cu părerea Cezar, „doctorul" echipajului.

— La urma-urmei, ei se frămîntă ca să-i fim de ajutor fetei. Ar trebui să facem la fel, să ne punem și noi capetele la contribuție, spuse „Gogoșica". Dacă aș ști că are voie să mănînce prăjituri, aș ruga-o pe bunica să-i facă de care dorește ea și i-aș duce în fiecare zi.

— Ar trebui să întrebăm, Laura, interveni Vlad, pentru că într-o zi, sperăm să depășească momentul acut al hepatitei și, cine știe, poate că, în regimul ce-l ține, să se potrivească și vreo prăjiturică făcută de bunica ta... Mîine, cînd ajungem la Roxana, o întrebăm pe bunica „prințesei", dînsa vorbește zilnic la telefon cu doctorii și trebuie să știe...

Pînă a doua zi, Mihnea mai avea de umblat. Trebuia să-l găsească neapărat pe Matei, fratele Roxanei. Acasă n-avea telefon și stătea și foarte departe. Acum, seara, ar fi fost greu să

meargă pînă acolo. Nu i-ar fi dat voie părinții. Știa însă unde învață, la ce liceu. Era unul din marile licee ale capitalei. Reținuse de la Roxana că are cursuri dimineața. Se potrivea bine. Va merge mîine-dimineață la liceu, o să-l găsească și va discuta cu el.

În ceea ce-l privește pe profesorul diriginte, dînsului îi spusese ce avea de gînd să facă și acesta fusese de acord.

— Voi veni neapărat. La șase sînt acolo! îl asigurase el.

Mai rămînea problema tatălui „prințesei". În legătură cu el nu avea nici o siguranță. Dar mîine era sîmbătă și sîmbăta, de obicei, sosea și el acasă. Așa i-a spus și bunica Roxanei: „Cred că vine, maică! De altfel, trebuie să meargă și el la fetiță, la spital. Așa că vine, vine sigur!"...

„Însemnează că va fi bine!" își spuse Mihnea. Pe Nenea Mihai îl chemase, pe tatăl lui „Mosquitoe", de asemenea; el era unul din personajele principale ale „scenei", fără de care nimic nu se putea face. Dar „ideea" îl cucerise, și, drept urmare, îi promisese lui Mihnea tot sprijinul.

— Vă rog însă, pînă mîine, să nu-i spuneți nimic lui Alex! Vreau ca pentru toți colegii să fie o surpriză. În afară de dumneavoastră și de domnul diriginte, căruia — vă dați seama — trebuia să-i spun, nimeni altcineva nu știe despre ce este vorba.

— Gata, Mihnea, de acord! spuse „cineastul" — tatăl lui „Mosquitoe" era operator de filme, unul dintre cei foarte buni. Pînă mîine, secretul va fi perfect asigurat.

A doua zi, la ora stabilită, toți cei chemai erau prezenți în grădina vilei în care locuia Roxana. Mihnea îl găsise și pe Matei, așa încît era și el de față. În plus sosise, de pe șantier, și tatăl „prințesei".

Bunica îi tot invita înăuntru, în casă. Era cu ochii plini de lacrimi la fiecare vorbă ce amintea de Roxana... Mihnea însă o rugă să-i lase pe toți afară încă vreo cîteva minute.

Între timp, elevii se mirau văzîndu-l acolo prezent și pe diriginte lor. „Mosquitoe“ făcea ochii mari către tatăl său, aflat, de asemenea, de față ; Vlad era nedumerit de prezența lui Nenea Mihai...

— V-am invitat pe toți — începu „matematicianul“ să vorbească, emoționat, de parcă ar fi ținut cine știe ce cuvîntare — ca să facem împreună... o fotografie !

— O fotografie ? Pentru asta ne-ai chemat ? se auziră cîteva glasuri ale copiilor.

— Da, pentru o fotografie ! M-am gîndit că putem fi alături de Roxana nu numai cu gîndurile și cu sufletele noastre, ci și cu chipurile noastre, adunate la un loc, într-o fotografie, pe care o vom mări la dimensiunile unui tablou. Tatăl lui Alex ne va face fotografia și tot dînsul a avut amabilitatea să-mi promită că, pînă mîine, o va developa și o va mări, realizînd tabloul. Îl punem într-o ramă, iar mîine, duminică, mergînd la spital, i-l vom duce Roxanei. În felul acesta, din locul cel mai drag sufletului ei — casa în care s-a născut și a crescut — o vor privi, în fiecare clipă, ochii unor oameni ce-i sînt atît de apropiați : părinți, bunici, frați, profesori, prieteni, colegi... La rîndu-i, avîndu-ne tot timpul în față, ea va *simți* că nici o clipă nu este singură și astfel *lupta* ei va fi mai ușoară. Căci, fără îndoială, nu se poate să nu-ți fie mai ușor cînd știi că atîtea ființe apropiate, dragi, își încordează puterile sufletelor lor pentru ca tu să izbutești, să învingi. Așa că, dacă sînteți de acord, poftiți la fotograf ! Poftiți la fotograf !

— Excelentă idee, „matematicianule“ ! Excelentă ! spuse, într-o izbucnire sinceră, Nenea Mihai. Bravo ! Eu te felicit din toată inima !

— Și eu îl felicit pe Mihnea ! zise profesorul diriginte. Mie mi-a dezvăluit, într-adevăr, gîndul său încă de ieri. Mi s-a

părut un gînd frumos, o inițiativă de suflet, realizabilă cu eforturi minime și să sperăm cu efectele scontate...

Colegii s-au repezit spre Mihnea să-l îmbrățișeze. Se bucurau sincer — ei, cei din echipajul „căpitanului Rox“ — pentru faptul că vor fi „imortalizați“, cum se exprimase Geo-„*ball*“, toți împreună, alături de dirigintele lor, de Nenea Mihai, de tatăl, fratele și bunica Roxanei.

— Păi, atunci ce mai așteptăm ? întrebă tatăl lui Alex, „fotograful“.

S-au așezat în așa fel încît să se vadă în spate intrarea în vilă, ca și un colț din grădină.

— Și acum, gata : zîmbiți, vă rog ! spuse operatorul, apăsînd pe declanșatorul aparatului...

Cînd a văzut *tabloul*, pe care i l-a înmînat asistenta, Roxana s-a luminat ca în fața unei mari surse de fericire...

— Extraordinar ! a exclamat fata. A cui a fost ideea ?! Ce bine, ce bine ! Uite-l și pe tata, și pe Matei, pe bunica ; e și domnul diriginte și Nenea Mihai ! Și ei, toți ! Nemaipomenit !

— Întrebi a cui a fost ideea ? A celor de-afară !

— Cuum ? Sînt afară ? Ajutați-mă să mă ridic, repede !

Cînd a apărut la fereastră, de data aceasta susținîndu-se singură (starea ei se îmbunătățise într-o oarecare măsură), toți copiii de-afară — și alții, pe lîngă cei din „echipaj“ au strigat într-un glas : Bravo, Roxana ! După care, imediat, Vlad și Manuela au început să cînte, acompaniindu-se la chitară, iar după ei, toți copiii, în cor :

„Roxana, noi sîntem cu tine,
Te-ncrede în ziua de mîine,
Frumoasă-i ca dorul de viață,
Lumina ei crește în față !“

Și, iarăși, reluînd ca într-un impresionant refren : „Roxana, noi sîntem cu tine !“ „Roxana, noi sîntem cu tine !“...

În clipele acelea, „Mosquitoe“, care avea casetofonul în brațe, a apăsat pe o clapă. În parc și în auzul tuturor celor prezenți a răsunat, blînd și vibrant, vocea caldă, cristalină, a Roxanei. Cînta o arie dintr-o operă !... Toți „locatarii“ spitalului, capabili să se ridice din paturi, au apărut la ferestre, însoțiți de cei ce se aflau în vizita duminicală.

„Cine cîntă, cine cîntă ?“ Întrebarea, izbucnită din atîtea părți, de la atîtea ferestre, se întretăia cu ea însăși, uimindu-se : „Cine cîntă atît de frumos ?“

În pacea răscolitoare a cîntecului, cineva a dat un răspuns : „Cîntă fetița de la 205 !“ „Cuum, fetița de la 205 ? Aceea care... ?!“ „S-a făcut sănătoasă ?“ a întrebat altcineva ! „Da, s-a făcut sănătoasă ! *Se va face sănătoasă ! Sănătoasă ! Sănătoasă !*“

„Concertul“ Roxanei continuă ! Lumea ascultă cu încîntare acea revărsare de viață și de frumusețe !...

15

E noapte. Copiii au plecat pe la casele lor. În spital nu se simte nici o mișcare. Roxana nu poate să doarmă. Nu-i este somn.

Puțin mai devreme se ridicase singură din pat și se dusese pînă la fereastră. Operația se închisese, nu mai constituia o

problemă. Ieri, doctorul Duca, — cel care o operase, — îi scosese „firele“.

„Aici, totul merge bine, *căpitane !* îi spusese. O numea și el cînd *căpitan*, cînd *prințesă*, luîndu-se după copii. Și-apoi, observase că Roxanei îi făcea plăcere cînd o striga astfel. Rămîne *să depășim* hepatita !... Mai avem puțin, momentul se apropie ; analizele de ieri sînt mult mai bune ; cred că în cîteva zile vom relua tratamentul pentru „obiectivul numărul unu“. Acolo trebuie să continuăm *bătălia* cu toate forțele. Bucură-te însă ! Și pe frontul acela au început să mijească speranțele... Cazurile de reușită în acest domeniu, la acest diagnostic sînt puține, dar sînt ! Vorbim deschis, deci, ca între doi *combatanți !* Depinde foarte mult de tine ! Ce zici ?“...

Ce să zică ? Dacă ar fi depins numai de ea, de voința ei, uite, ar ieși chiar acum afară, ar pleca așa pe stradă, în ciuda faptului că se simte atît de slăbită. Și ar fi gata să facă pariu cu oricine, că n-o să i se facă rău, n-o să cadă !...

La magazinul alimentar de peste drum de spital se oprește o mașină de transportat marfă... Șoferul și cu încă un tovarăș de-al său coboară din cabină, se apropie de spatele mașinii, deschid și încep să descarce navetele pline de sticle cu lapte. Le iau, tacticos, pe rînd, le așază cu grijă în stivă... Mai fac încă un rînd, și încă unul...

Roxana ar vrea să-i ajute. Ar fi fericită să poată să-i ajute. Uite, să vină acum doctorul Duca și să-i spună : *„Căpitane,* ai de descărcat pînă mîine-dimineață cinci mașini ca aceea de-acolo. Dacă reușești, ai scăpat ! Te prinzi ? Bineînțeles că, pînă mîine, suspendăm boala, o suspendăm din minutul acesta, ca să fii în deplinătatea forțelor tale... Totul depinde acum de tine, de voința ta !

Doamne, ce fericită ar fi ! Dacă ar depinde numai de ea... Păi ea ar fi în stare să facă orice, orice, numai să... Ar merge,

de pildă, dar ce să mai dea exemple ! Valoarea vieții nu se poate măsura cu nimic. Și de acest lucru îți dai seama, din păcate, atunci cînd...

Tatăl ei, de exemplu, acum vreo cîțiva ani, răcise rău pe șantier. De fapt, se adunaseră răcelile, oboseala... Îl dureau cumplit mijlocul și piciorul stîng. Făcuse o discopatie, care amenința să devină hernie de disc (expresiile acestea le cunoștea de la el, îl auzise pomenindu-le de mai multe ori). În asemenea condiții, doctorii i-au recomandat tratament. Bine, dar el nu putea să părăsească șantierul, e inginer-șef...

„Dacă nu pleci acum să te tratezi cît de cît, i-a spus un medic mai energic, să știi că în foarte scurt timp va fi prea tîrziu. Ajungi, sigur, la cuțit ! Și de-acolo nu se știe cum mai scapi. În orice caz, după operație, nu vei mai fi în stare să realizezi nici jumătate din ceea ce faci acum !"... Se pare că spusele doctorului l-au speriat și l-au convins să plece să se trateze... „Eram internat într-o clinică de tratamente și recuperare din Eforie Nord ! povestea el. Făceam tratament intens : electroterapie, împachetări cu nămol, băi de nămol fierbinte, băi și program de recuperare în apă de mare adusă în bazine. Nu-mi mergea deloc mai bine, dar urmam în mod conștiincios tratamentul, în speranța că își va face efectul, pînă la urmă, ceea ce s-a și întîmplat.

Douăzeci și una de zile însă am stat închis între niște ziduri ! Închipuiți-vă ce era pe sufletul meu. Eu, care mi-am petrecut toată viața mai ales afară, muncind în aer liber, pe orice fel de timp : ploaie, soare, zăpadă, ger, dar muncind, simțind deci că trăiesc, mă aflam acum la dispoziția medicilor, a asistentelor, a femeilor acelora care lucrau la împachetările de nămol... Nu mai aveam nici un fel de identitate : eram o fișă medicală, un număr, un pat, o pijama, un halat, o pereche de papuci... Atît ! Cumplită situație !

Era toamnă, afară era destul de rece, nu-mi permiteam să ies să mă plimb. Și-apoi, am avut oroare de situația aceea de om în halat de bolnav, aflat pe-o bancă, trăncănind cu altul : «Dumneata ce ai ? Cum s-a întîmplat ? Cu ce te tratezi ? Să vezi că la mine nu e așa ! Medicamentul acela mie nu-mi face nimic...»

Nu ieșeam deci afară, ori ieșeam foarte puțin, cîțiva metri în fața intrării, făceam zece-douăzeci de pași și mă întorceam. Nu vorbeam aproape cu nimeni, nu pentru că nu mi-ar fi făcut, parte, plăcere, ori, mai degrabă, nu pentru că n-aș fi simțit nevoia să schimb o vorbă cu cineva, dar, după primele fraze, începeau, de obicei, întrebările și destăinuirile...

În privința aceasta, eu mă mulțumeam cu problemele și durerile mele, nu-mi mai trebuiau și ale altora și nici «schimb de experiență» într-un asemenea domeniu nu voiam să fac, nu simțeam nevoia. Așadar, era toamnă, afară vîntul spulbera frunzele galbene, desprinse de pe crengile copacilor ; din cînd în cînd, izbea în ferestre cu pleasnă de ploaie și, în cîteva zile, chiar de zăpadă.

Priveam de la fereastra rezervei în care locuiam singur — obținusem așa ceva prin bunăvoința profesorului doctor, directorul clinicii — afară, la oamenii de pe stradă. Fiecare mergea la treburile sale, mai grăbit, ori mai nepăsător — bărbați, femei, copii, treceau în sus și în jos, vorbeau între ei, erau veseli sau triști, ori, pur și simplu, indiferenți...

Dacă îmi doream ceva atunci, cu ardoare, din toată ființa, era un fiu unul dintre ei, atît, un *oarecare*, să alerg și eu grăbit ori indiferent, sigur de mine și de timpul meu, spre ceva... Asta ar fi însemnat că sînt sănătos sau că, în orice caz, mă aflu într-o situație care-mi permite să fiu *acolo*, unde e viața, viața cea adevărată, nu *aici*, unde oamenii aceia în alb se luptă să mai salveze cîte ceva din ceea ce se mai poate... salva.

La un moment dat, doi măturători de stradă, o femeie și un bărbat, treceau agale, fiecare împingînd cîte un tomberon de gunoi. Vorbeau, rîdeau, nu erau tineri, nu erau frumoși, nu erau bine îmbrăcați, strîngeau gunoaiele de pe stradă, nu făceau altceva, dar *trăiau*... Mi-am dorit să mă aflu în locul unuia dintre ei. Dacă cineva mi-ar fi spus și mi-ar fi garantat că mă face sănătos, cu condiția să mătur străzile și să împing de un tomberon de gunoi, cîteva luni la rînd, nu cred că aș fi stat la tocmeală... De altfel, nici o muncă nu e rușinoasă, dacă este făcută cu demnitate, cu răspundere. Mi-aduc aminte de ceea ce le spunea un meșter de pe șantier unor copii, tineri practicanți : «Munca trebuie făcută în așa fel încît să-ți lași ceva din ființa ta în tot ce rămîne după tine, să dai identitate lucrurilor ieșite din mîinile tale. Dacă mături aici, de pildă, sau oriunde, să se cunoască, oricine trece și vede să poată spune : Aha ! Aici a măturat *cutare* !»..."

S-a așezat, din nou, în pat. Stă rezemată de perină și privește „tabloul", pe care și l-a potrivit la vedere, pe genunchi.

Din mijlocul fotografiei îi zîmbește bunica. „Ce mult a îmbătrînit, săraca ! se gîndește Roxana. Și la vîrsta aceasta, de aproape optzeci de ani, trebuie să țină singură casa aceea atît de mare. Cît eram eu, o mai ajutam la curățenie, cel puțin. Ce-o fi făcînd, biata de ea, acum, de aproape două luni, de cînd lipsesc ? !

Cred că tata ar trebui să se recăsătorească. Au trecut atîția ani de cînd stă singur. Da, ar trebui să se recăsătorească și să încercăm să-l aducem și pe Matei acasă. Suferă atît de mult *acolo*, e neîngrijit, e mai mult singur.

Ambițiile mamei să se sfîrșească ! Cred că a sosit timpul. În fond, dînsa nu are nevoie de Matei. Dacă *avea nevoie*, rămînea cu noi, cu toți, în casa noastră... Ce bine ar fi fost !... Eu,

cînd o să fiu mamă, orice s-ar întîmpla, n-o să-mi părăsesc copiii !... «Cînd o să fiu mamă ? !» Oare... ?"

Lîngă bunica, se află — într-o parte, tatăl Roxanei, în cealaltă, Matei.

„Hm ! E băiat frumos Matei ! E înalt, subțirel, dar brunet, seamănă cu mama. Are pielea smeadă, ochii negri și părul, ondulat puțin, tot negru. Trăsăturile îi sînt regulate și unite armonios, nasul mic, gura frumoasă... Te pomenești că s-o fi înamorat de cineva ?!... Cu prima ocazie am să-l întreb : Ai să-mi răspunzi, frățioare, ai să vezi — spuse fata amenințîndu-l cu arătătorul de la mîna dreaptă — cu mine nu-ți merge !..."

„...Și tu, tată, tu ce mai faci ? Care mai e *viața* ta ? ! Știu, șantierul ! Șantierul, da ! Da... Pe tanti Mariana de cînd n-ai mai văzut-o ? Hai, spune, fii sincer ! De ce n-o aduci, domnule, la noi de tot ? Mie îmi place, să știi ! Și lui Matei îi place. Ne-am dus într-o zi amîndoi pe la dînsa. Nu ți-a spus ? ! Nu cred ! A, te întrebi ce-am căutat acolo ? Nimic, *ce să căutăm ?* ! Am vrut s-o vedem și-atîta tot ! Adică s-o vadă și Matei ! Să-l cunoască și dînsa pe el... Mă rog, dacă tot «sîntem rude» !

Tată, tăticule, nu te supăra ! Mai glumesc și eu, mai glumesc... Nu știi că așa sînt eu ? ! Nu te speria, atunci nu te-am făcut de rîs, «ne-am prezentat» ca doi copii civilizați : i-am dus un buchet de garoafe albe și, la intrare, ai să te miri, dar Matei s-a purtat ca un adevărat gentleman, a scos florile din hîrtia cu care erau ambalate și așa i le-a oferit, sărutîndu-i mîna...

Să știi că mi-a plăcut : Matei e un flăcău în toată regula... I-am dus și un carton cu bomboane din ciocolată, de la «Capșa».

Ce spui ? Dacă n-am luat-o prin surprindere ?

Păi, cum era să fac o astfel de gogomănie ?! Nu, tăicuțule, i-am dat *doamnei* un telefon, da, chiar cu o zi înainte, adică și i-am spus dorința noastră... Dînsa a fost de acord, s-a bucurat...

De altfel se vedea după obraz că se bucură sincer. Tu știi că eu mă pricep la oameni, că dintr-un ochi îți spun cu cine ai de-a face, nu mă laud, așa este ! Ei bine, tanti Mariana s-a bucurat sincer văzîndu-ți odraslele. Cred, adică sînt sigură, că ne-a și plăcut. De altfel, cui nu i-ar plăcea ?... În sfîrșit, să trecem peste acest *amănunt*, ca să nu spui iarăși că sînt îngîmfată... Și, la urma-urmei, de ce aș fi «îngîmfată» ?! Nu cred că așa ar trebui numiți oamenii care știu sau se străduiesc să afle cîte «parale fac» ! Dar, mă rog, trecem... am zis, doar !

Și nouă ne-a plăcut ! E o femeie distinsă, pe deasupra *șic* ! Frumos îmbrăcată, cochetă chiar, cu gust ! În casă era curat, frumos mirositor... Clar : ne-a plăcut, și mie, și lui Matei. Cînd am plecat de-acolo, ne-am spus amîndoi : «Asta e bună de nevastă !» Am luat în seamă, cînd am făcut aprecierea, și dulcețurile (diferite, pe care le-am mîncat, ca și prăjiturile cu care ne-a servit, toate de *mînuțele* ei făcute. Da, da «mînuțe», am zis bine, că are niște mîini ca de copil, nu sînt mai mari ca ale mele... Așa că vezi tu, tată, tăticule, ce faci cu tanti Mariana ? Adu-o, domnule, la noi, de tot ! Și cu șantierul ? Adică vrei să spui că tu stai mai mult pe șantier ? Păi, dacă te așteaptă ea acum, săraca, de ce nu te-ar aștepta și atunci, cînd ne-ar avea și pe noi în preajmă, nu s-ar mai plictisi singură. Și-apoi, eu nu cred că un om ca tine e bătut în cuie, în piroane din acelea, lungi, numai pe frontispiciul unor șantiere din provincie... În București nu se construiește, domnule ? Aici nu e nevoie de ingineri ? Ei, poate n-ai să mai fii *șef* ! Și ce e cu asta ? Cu toate că eu nu cred : cu personalitatea și meritele dumitale... Gata, e timpul să spunem «gata», îți ajung cei peste douăzeci de ani de navetă... Vino și dumneata mai aproape de copii, ai o mamă bătrînă, o să ai o nevastă... Vrei să-ți fac eu cererea ? Da ? Ți-o fac chiar în noaptea asta, că tot nu mi-e mie somn...

Deci, ne-am înțeles, am rezolvat-o și cu tine !"

Ia să vedem noi... acum...

„Uite-l și pe domnul diriginte... Parcă se pregătește să ne facă o ciorbă bună de pește și-o mămăliguță pe cinste... Ce om de aur ! Pînă astă-vară nu-l cunoscusem decît foarte puțin... La mare își lăsase barbă. Îi stătea foarte bine. Obrazul acela rotund, ca de bebeluș, căpătase un fason mai bărbătesc. Îmi plăcea. S-a purtat cu noi ca un adevărat camarad și părinte. Nu-i așa, «echipaj» ? Hai, că v-a fost bine cu peștele spălat de mine și gătit de săracu «dirigu» nostru ! Mîncați de parcă se băteau calicii la gura voastră. Da, da, chiar și mătăluță, «Mieunico», te îndemnai binișor la strachină. «Eu aș mai dori o porție, da mică, mică, un peștișor !» Îți umpleam din nou farfuria și o zvîntai în cîteva minute... Și voi, «lupi de mare» prăpădiți ce sînteți, gaga-gata «să dați ortul popii» și să vă duceți hrană la pești... Vă amintiți ? !..."

Mai aveau o zi pînă la plecare. O zi, atîta și nu se îndurau, defel. Dacă dirigintele ar fi spus : „Mai stăm încă o săptămînă, cine e de acord ?" ar fi sărit cu toții în sus de bucurie. Dar profesorul diriginte nu punea o astfel de întrebare, pentru că nu se putea. Pe de o parte — așa le promisese părinților : două săptămîni, atîta tot ! Pe de altă parte, avea și el familie : acasă îl așteptau doi copilași, doi băieței, soția, trebuia să meargă într-o stațiune, la munte, apoi la mare, în sfîrșit, își făcuse omul un program de vacanță. Era, și așa, de mirare că plecase cu paisprezece elevi într-o tabără „neorganizată", adică neorganizată oficial. Directoarea chiar îl avertizase : „Domnule profesor, v-ați gîndit bine la ce vă angajați ? N-or să vă dea bătaie de cap năzdrăvanii ăștia ?" „Cu siguranță, doamnă directoare, dar îmi vor da și «bătaie de inimă», și eu mă prăpădesc după asemenea «bătăi de inimă» ! De-aceea m-am și făcut profesor, căci, altfel, puteam să fiu orice".

„Bine !" a spus atunci directoarea, înălțînd din umeri și își dăduse acordul. Părinții copiilor, care, de asemenea, îl cu-

noșteau ca pe un om de ispravă, i-au dat copiii cu toată încrederea...

Deci, pînă la plecare, mai era doar o singură zi, ziua aceea, pe care fiecare voia s-o trăiască așa, cît mai din plin. Au alergat și-au văzut zborul păsărilor, au înotat în mare, pînă n-au mai putut, au stat cu fețele în soare și cu brațele întinse spre el, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima oară și voiau să-l strîngă la piepturile lor ; au cîntat, au spus glume, s-au jucat : „capra“ și „lapte-gros“ și... cîte jocuri n-au mai jucat ; au mîncat, la masa de prînz, ca și cînd n-ar mai văzut pește și mămăligă în viața lor : întingeau cu mămăliga în tigaia în care fusese prăjit peștele, le curgea grăsimea printre degete și ei își lingeau degetele, mîncau și rîdeau, mîncau...

— Cînd mai venim, domnule diriginte ? întrebau... Venim și la anu' ?

— La anu nu, nu cred, spuse profesorul. În vara viitoare aveți examen, intrați la licee și gata, vă răspîndiți...

— Ba nu ne vom „răspîndi“ deloc ! a spus atunci Roxana. Mai întîi că toată clasa noastră va da examen la același liceu, doar știți că așa am hotărît. Și să sperăm că vom reuși cu toții. În asemenea condiții, și acolo putem să alcătuim o singură clasă, a IX-a A, sau B, sau C, sau... de la Liceul teoretic... Și, în al doilea rînd, după examen nu putem noi repeta figura aceasta, ce spuneți ? Eu zic că da ! Numai dumneavoastră să fiți de acord, să puteți !

— Bravo, Roxana ! au strigat ceilalți. Propunerea e nemaipomenită. Se votează !... Și, întorcîndu-se către profesor :

— Vă rugăm, domnule diriginte, vă rugăm, promiteți-ne că veți veni din nou cu noi în vara viitoare...

— De promis e ușor, măi copii, totul este să ne iasă lucrurile așa precum le-a plănuit Roxana. Să trăim pînă la anu', să fim sănătoși... și atunci...

— Uraa ! Excelent ! Excelent !

Se dădeau peste cap, se rostogoleau pe nisip, bucuria le era sinceră și profundă. Barba blondă, ca de „viking“, a dirigintelui, tremura ușor sub vibrațiile zîmbetului cald ce-i lumina sufletul...

În timp ce fetele șușoteau nu știu ce, undeva, lîngă un cort, înconjurate de cîțiva „flăcăi“, patru băieți : Mihnea, Șerban, Geo și Vlad au luat bărcile pneumatice și au plecat pe mare. Geo era cu Vlad — și, la început, vîslea acesta din urmă, iar Șerban cu Mihnea, dintre ei — Șerban fiind vîslașul.

— Fiți atenți, să nu vă îndepărtați, băieți ! i-a avertizat profesorul. Roxana, fii cu ochii pe ei ! a mai adăugat el și a intrat în cort să se odihnească puțin.

„Prințesa“ citea ceva, își luase cu ea cîteva cărți și pe una încă n-o terminase. Voia s-o dea gata în după-amiaza aceea. Citea și se uita, din cînd în cînd, după cei patru. Cînd observa că se cam depărtau, băga două degete între dinți și fluiera, atrăgîndu-le atenția să vireze spre țărm (învățase să fluiere astfel la țară, în satul bunicului ei, de la băieții cu care jucase fotbal pe zăvoi).

Trecuse aproximativ o jumătate de oră. Era cald, aproape zăpușeală. Marea era liniștită, cu valuri blînde și largi, care soseau în răstimpuri la țărm și se spărgeau lin, mîngîind cu degete moi obrazul de nisip. Deodată, soarele a fost învăluit în broboade de nori întunecați. Marea s-a închis la culoare și s-a înăsprit. În cîteva minute s-au stîrnit valuri, care au început să bolborosească, să geamă.

Roxana s-a ridicat îngrijorată de la locul ei și a șuierat prelung către băieți. Aceștia se cam îndepărtaseră de țărm, fără să-și dea seama. Distanța pînă la ei era cam de două sute de metri.

A ieșit și profesorul diriginte din cort. A strigat la cei patru, făcîndu-le semne îngrijorate să vîslească mai repede

spre mal. Valurile își sporeau agitația, înălțîndu-și crestele tot mai mult. Cele două bărci păreau coji de nucă, aflate la discreția talazurilor...

— Extraordinar ! Cum de s-au îndepărtat atîta, Roxana ? exclamă profesorul nemulțumit.

Fata a înghițit în sec, n-a dat nici un răspuns. Nici nu avea de altfel ce să răspundă. Băieții fuseseră neascultători, iar ea neatentă. Se adunaseră cu toții la marginea apei.

— Doamne, de nu s-ar întîmpla ceva ! spuse o fată, cu glas disperat.

— Ce să se întîmple, dragă ? izbucni atunci Roxana. Ce să se întîmple ? Uite-i, sînt aproape de mal, de-acolo, chiar dacă se răstoarnă, pot ajunge înotînd în cîteva minute.

— Da, dar Șerban și Mihnea nu știu să înoate ! interveni Alex.

— Cum ? Nu știu să înoate ? întrebă dirigintele. Și-atunci cum de au îndrăznit să plece pe mare ? Cum ? Ah ! Lasă că le arăt eu lor, cînd sosesc aici, le rup urechile !... Care dintre voi înoată bine ? mai spuse profesorul.

Nici un răspuns, în afară de al Roxanei...

— Fii atentă, fetițo, începu el sfaturile, dacă se întîmplă ceva, dacă se răstoarnă, vreau să zic barca celor doi, a lui Șerban și a lui Mihnea, ne aruncăm în apă amîndoi, te ții aproape de mine, ne-am înțeles ? și-acolo vedem noi cum ne descurcăm. Să nu-ți fie frică !

Și, cînd a zis „să nu-ți fie frică", au și văzut cum peste barca celor doi neînotători a trecut un val puternic, acoperindu-i de tot. Barca s-a întors cu fundul în sus, iar băieții se zbăteau în apa ce clocotea ca într-un cazan uriaș.

— Roxana, acum ! a strigat dirigintele, aruncîndu-se în valuri și înotînd cu o viteză de adevărat campion. Nu erau mai mult de douăzeci de metri pînă la locul accidentului. I-a parcurs în cîteva zeci de secunde, zburînd parcă pe deasupra valuri-

lor. Între timp, se aruncase și Geo din barca lui, lăsîndu-l pe Vlad să vîslească și să ajungă singur la mal. Profesorul și sportivul au sosit la timp, mai întîi dirigintele, care l-a „pescuit" pe Mihnea, înecat pe jumătate, apoi băiatul și, la cîteva secunde în urma lui, Roxana, care s-a repezit și l-au înălțat, atît cît puteau ei, deasupra apei pe Șerban, și el aflat într-o situație disperată. Au înaintat astfel cu toții cîțiva metri, ajungînd într-un loc unde apa nu-i mai acoperea. Dirigintele l-a luat în spate pe Mihnea, iar Roxana și Geo au continuat să-l tîrască spre mal pe Șerban.

Cînd i-a văzut pe-amîndoi pe nisip, profesorul diriginte a îngenuncheat lîngă ei, le-a tras, la fiecare, cîte o pereche de palme, apoi i-a prins, pe rînd, de picioare și-a început să-i învîrtească, pînă ce au vomat toată apa pe care-o înghițiseră... Îi scăpaseră de la nenorocire !... S-a așezat și el pe nisip, ducîndu-și capul între palme. Copiii s-au adunat în jurul lui.

— Să plecați de-aici, să nu vă văd ! le-a strigat. În orice caz, acum nu vreau să văd pe nimeni. Lăsați-mă în pace !

După vreun sfert de oră, s-a ridicat și i-a căutat pe cei doi... Își mai reveniseră.

— Ei, cum vă simțiți ? i-a întrebat, de parcă nimic grav nu s-ar fi întîmplat. Ați ținut neapărat să înghițiți puțină apă de mare ! Cum e ! Sărată, așa-i ? Și cam amară !

Băieții i-au cerut iertare, mulțumindu-i cu lacrimi în ochi.

— Tu, Șerbane, să mulțumești colegilor tăi, Roxanei și lui Geo, că, dacă nu erau ei, nu știu cum te-aș mai fi scos și pe tine !...

Marea se liniștise. Apăruse din nou soarele.

— Ați văzut ? spuse dirigintele, așa este și în viață : apare cîte un vîrtej, ca acesta ; te prinde și te poate reteza...

Dacă scapi, mergi înainte, ca și cînd nici n-ar fi existat. Fiindcă noi *am scăpat* cu toții, să ne pregătim să ne întoarcem

acasă, păstrînd toate amintirile frumoase ale zilelor petrecute aici. Nebunia aceasta de la urmă, zvîcnirea aceasta oarbă — să considerăm că nici n-a existat. Deși o învățătură...

Dimineața, Roxana avea din nou febră.

— Ce s-a întîmplat, fetițo ? a întrebat-o doctorul Duca. Te simți rău ?

— Nu, domnule doctor, dimpotrivă ! Dar astă-noapte n-am dormit aproape deloc...

— A, asta nu e bine ! Dar de ce, n-ai putut ?

— Nu, n-am avut timp !

— Nu înțeleg !

— M-am plimbat printre amintiri ! spuse ea zîmbind cu o anume cochetărie, care o prindea foarte bine, în timp ce privea *tabloul* de pe măsuța din fața patului.

— Să știi că în *bătălia* pe care o dăm, „căpitane", avem nevoie de fiecare strop de forță. Or somnul e balsam, drăguțo ! Așa că... Doar nu vrei să te adorm cu medicamente. Și așa îți dau prea multe !

— Apropo de *forță*... păi asta am făcut, domnule doctor, toată noaptea am adunat *valuri* de forță, nu simpli stropi... Poate că am fost cam lacomă și am obosit puțin. Nu-i nimic, introducem noi ordine și echilibru !...

După plecarea doctorului, Roxana căută în noptieră și scoase de-acolo un caiet. Îl deschise și, cu capul sprijinit de pernă, începu să citească povestea cîinelui Rex pe care-o spusese Mihnea în tabără (o aflase de la Marius, un văr de-al lui dintr-un oraș de provincie, în casa căruia își petrecuse o bună parte dintr-o vacanță *mare*). Roxanei îi plăcuse în mod deosebit, și-atunci îl rugase pe colegul ei să i-o transcrie în caietul acela, așa „ca amintire"...

„E-n regulă, căpitane, se executase Mihnea. Sînt chiar măgulit că vrei să ai o asemenea amintire de la mine..."

„Rex este un cîine ciobănesc ! începea povestirea. Nici rasă... nu știu de care, nici nu știu de care (drept să-ți spun nu mă pricep la rasele de cîini și nici nu mă interesează — afirma vărul meu). Ciobănesc ! Pur și simplu ! Așa au decretat *cunoscătorii* ! Probabil că n-au știut ce să spună altceva despre el. Și mai cred că s-au luat după mărime : da, Rex este un cîine arătos, mare cît un vițel ! Eu, însă, atîta cît am văzut și, mai ales, m-am uitat la cîini în viața mea, aș zice că animalul despre care vorbesc este un cîine-lup. Chiar mă miră faptul că aceia care se dau drept cunoscători n-au putut identifica acest lucru cu totul vizibil. Căci, Rex are capul unui lup (mă rog, eu n-am văzut lup viu, în realitate, ci numai în poze și la muzeul școlii ; ba, pardon, era să mint, am văzut : la Grădina zoologică de la voi, din București ; am fost într-o excursie cu școala și ne-au dus și pe-acolo, deci am văzut, așa că pot să spun în cunoștință de cauză...) : botul îi este lung și puternic, urechile mici și ascuțite, iar cînd adulmecă ceva, le îndreaptă în față de parcă ar fi două unghiuri în atac ; ochii îi sticlesc, ca și cînd ar arde tot timpul ceva în ei. De fapt, ceea ce m-a impresionat cel mai mult la acest cîine sînt ochii : negri ca păcura, severi și îndurerați în același timp. Cînd Rex te privește țintă cu ei, căci are obiceiul să te privească fix atunci cînd i te adresezi, ai impresia că peste sîmburii aceia de cristal întunecat trec, în rafale, umbre de flăcări dintr-un foc ce-l mistuie pe dinăuntru. Și, continuînd cu descrierea, trebuie să amintesc neapărat că Rex are un trup mare, sprijinit pe picioare zvelte, dar puternice și o coadă lungă și groasă. Părul care acoperă toată această impozantă statură este mic, sur și lucios, înspicat, din loc în loc, cu nuanțe de ghindă coaptă. Așa arată Rex : impozant, încît te trec fiorii cînd se

strecoară pe lîngă tine, dar blînd, totodată, blînd și bun, aș fi zis — omenos — dacă nu era vorba despre un cîine !...

Se spune despre Rex că nu trăiește prea de mult timp în orașul nostru. Dimpotrivă chiar ! Cu vreo cinci-șase luni în urmă, cică, venea așa, dinspre podul de peste rîu, singur. Mergea pe mijlocul străzii, uitîndu-se, puțin speriat, cînd într-o parte, cînd în alta. Și tot adulmeca pe jos, apoi în aer, ceva. Se vede treaba că își pierduse stăpînul. Așa s-a și considerat pînă la urmă : cîinele acesta, e clar, și-a pierdut stăpînul ! La un moment dat, a trecut peste unul din podurile care unesc malurile canalului din fața caselor noastre și a luat-o încetișor pe trotuar, pe lîngă garduri. Sosind în dreptul unei porți întredeschise, a împins cu botul, a privit înăuntru și-a intrat !... Stăpînul casei, un bărbat în vîrstă, cu părul alb ca neaua, se afla pe prispă, la soare. Ziua era către prînz... Soarele strălucea blînd din înaltul cerului. Vara trecuse încet, încet și acum începuse să facă reverență în fața toamnei care-și anunța sosirea.

Cînd a văzut cîinele, omul a avut o tresărire...

Se văzu, dintr-o dată, în pragul unor odăi scunde, în miez de noapte. Era o noapte cu lună, ca ziua. Zăpada scîrțîia sub încălțările pe care și le trăsese, la repezeală, în picioare. Înainta, cu un topor în mînă și cu un felinar în cealaltă, către tîrla oilor, unde era o învălmășeală de nedescris. În spatele lui, o soră, deși mai mare, el n-avea decît doisprezece ani, tremura de frig și de frică. În tîrla oilor pătrunseseră doi lupi cu care acum se luptau, pe viață și pe moarte, Tarzan și Stoian· cei doi cîini ce le păzeau cu strășnicie curtea.

Lupii prinseseră un moment potrivit spre a se apropia de tîrla de oi : tocmai cînd cei doi cîini părăsiseră casa spre a ieși înaintea stăpînilor. Părinții, amîndoi, erau plecați cu sania cu cai la oraș. La întoarcere, întîrziaseră ! De fiecare dată cînd se întîmpla astfel mai ales noaptea, cîinii îi simțeau de de-

parte, chiar de la distanță de un kilometru și le ieșeau înainte, lătrînd bucuroși în fața cailor, sărind, unul de-o parte și celălalt de cealaltă parte a oiștii, ca într-un dans al unei revederi fericite. Caii suflau peste ei abur cald, parcă mulțumindu-le pentru întîmpinare, iar stăpînul trosnea din bici, strigîndu-i, fericit, pe nume și stînd de vorbă cu ei : «Tarzan ! Stoian ! Tarzan ! Stoian ! Ce faceți, măi băieți ? E totul bine pe-acasă ?»

Acum lucrurile se petrecuseră la fel, dar, în clipa în care stăpînul își striga cîinii, aceștia, dînd semne de nerăbdare, s-au rupt, dintr-o dată, din fața cailor și-au zbughit-o în salturi rapide și învălmășite către casă.

— Mînă caii mai repede, omule, că ceva nu este în regulă, zise femeia din stînga bărbatului.

Simțind smucitura hățurilor, caii au transformat trapul într-un galop ce se întețea tot mai mult, tot mai mult !...

Acum cîinii reușiseră să scoată cele două fiare din turmă și le încolțiseră lîngă gardul ce împrejmuia tîrla. Băiatul cu toporul și felinarul, apropiindu-se, aproape că nu-și dădea seama care sînt lupii și care cîinii. La un moment dat· putu să distingă părul roșcat al lui Stoian lîngă coama sură și înfioră a lui Tarzan. Simțind pe cineva în spate, cîinii s-au repezit, dintr-o dată, amîndoi, asupra unuia dintre lupii care n-apucase să se arunce peste gard. L-au prins la mijloc și l-au atacat în același timp; Tarzan din față, Stoian din state... Cînd lupul a întors capul spre Stoian, pentru că acesta își înfipsese colții în spinarea lui, Tarzan s-a repezit înainte și și-a încleștat gura lui mare în gîtul lupului și nu i-a mai dat drumul. S-a învîrtejit fiara cu amîndoi cîinii deodată, cît erau de mari, dar aceștia nu s-au lăsat. Tarzan a strîns, a strîns de beregata lupului, pînă cînd jigania a îngenuncheat dîndu-se bătută. Simțindu-l sfîrșindu-se, sub picioarele sale, cu care i se urcase pe piept, Tarzan l-a lăsat pe Stoian să ducă treaba pînă la capăt și, aruncîndu-se peste gard, a pornit-o în salturi

pe urmele celuilalt lup. Înțelegînd însă, după cîteva sute de metri, că nu-l mai poate prinde, a revenit în grabă în ograda casei, unde băiatul și sora lui constatau, înfiorați, pagubele făcute de lupi. Două mioare erau spintecate la gît, altele cîteva numai rănite. Băiatul a striga către sora sa : „Repede un cuțit, că mor mioarele !“ Peste cîteva clipe, cu toate că nu făcuse niciodată, pînă atunci, așa ceva, tăia beregata celor două oi, scăpîndu-le astfel de chinurile morții. Deși moartea îl cuprinsese deja și pe lupul răpus de cei doi cîini, Stoian îl ținea încă răstignit la pămînt, sub picioare, în timp ce Tarzan își întîmpina, schelălăind dureros, stăpînii îngrijorați !...

„După aproape șaizeci și cinci de ani, bătrînului de pe prispă i se păru că i-a intrat în curtea casei cîinele de altădată, Tarzan. Chiar îl strigă : „Tarzan, Tarzan !“ Cîinele a rămas pe loc, la început, privind țintă spre omul ce-l striga. Apoi a început să se apropie încet.

Bătrînul, luînd în mîna dreaptă bastonul de lîngă banca pe care se afla, se ridică cu greu, apoi, sprijinindu-se în el, intră într-una din camere. După cîteva minute se întoarse în mînă cu o bucată de pîine, pe care o înmuiase în ceva, se pare într-un rest de mîncare. Întinse o bucățică de hîrtie pe una din treptele casei și așeză pîinea pe hîrtie. Se lăsă și el alături, strigînd, din nou, cîinele : „Tarzan ! Tarzan ! Vino și mănîncă !“

Flămînd, probabil, cîinele se apropie, cu sfială totuși, ajungînd pînă lîngă hrana oferită. În clipa aceea se mai uită o dată către om, spre a se convinge, parcă, dacă i-o oferă cu adevărat. Omul îl îndemnă din nou. Atunci cîinele își înfipse colții în bucata de pîine și începu să mănînce acolo, lîngă bătrîn, care, întinzînd mîna către el, îl mîngîie pe cap ca pe un prieten vechi. Animalul se lăsă dezmierdat, întinzîndu-și capul și frecîndu-l ușor de piciorul bătrînului. Acesta observă atunci că purta la gît, îngropată în părul sur-roșcovan, o banderolă de piele, bă-

tută, din loc în loc, cu nituri de metal. Pe o plăcuță, tot din metal alb, prinsă, undeva pe la mijlocul banderolei, se afla săpat cu litere înnegrite, numele : *Rex*.

«Va să zică, te numești *Rex*, spuse bătrînul către cîinele care-l privea cu atenție. Rex ! repetă omul numele, și încă o dată : Rex !» Cîinele începu să-și miște coada bucuros, gudurîndu-se din nou pe lîngă bătrîn.

«Pe mine mă cheamă Mihai, zise omul cu părul alb ca neaua, parcă uitînd cu cine vorbește. Și acum, fiindcă am făcut cunoștință, continuă el, ia să-mi spui tu de unde vii și cu ce treburi ești pe-aici pe la noi ?...»

Cîinele se învîrti în jurul bătrînului, frămîntîndu-se și lătrînd neliniștit...

«Ce s-a întîmplat cu tine, hai, spune ? reluă bătrînul șirul întrebărilor... Ți-ai pierdut stăpînul ? Da ?»

Cîinele lătra, parcă aprobînd : ham-ham !

«Și-acum, ce facem ? întrebă, din nou, omul. Ce facem, Rex, ia spune ? Încotro te duci tu ? Știi să te duci acasă ?»

«Dacă știai, amăritul de tine, se gîndi el, te duceai, nu mai intrai tu în curtea mea. Dar așa ? Se vede treaba că nu prea știi încotro s-o iei ? Nu cumva vrei să rămîi cu mine ?» întrebă el cîinele, prinzîndu-l de sub bot cu o mînă, iar cu cealaltă mîngîindu-l iarăși pe cap.

Rex mîrîi parcă încîntat și, în loc de altă aprobare, se întoarse și se așeză, pe picioarele din spate, în stînga bătrînului. Priviți astfel, omul și cîinele, arătau ca doi vechi prieteni care stăteau, pe treptele casei, la taifas.

A doua zi la fel, a treia, la fel și, așa, mereu, bătrînul și cîinele au putut fi văzuți de-atunci înainte, împreună : în curtea casei, unde, mai tot timpul, «stăteau de vorbă», la cîte o scurtă plimbare, pe stradă, și mai ales, la cumpărături.

Omul cu părul alb ca neaua își mișca cu greu picioarele, trudite și bolnave de cine știe ce reumatisme, sprijinindu-și tot

corpul în bastonul gros și lucitor, cu mîner frumos, de os încrustat, pe care îl purta în mîna dreaptă. Înainte de a-l avea pe Rex, lumea din jurul casei, vecinii, ca și oamenii de pe stradă, ori cei ce-l întîlneau în magazinul alimentar din apropiere, se obișnuiseră să-l vadă purtînd în mîna stîngă un coșuleț împletit din răchită subțire, fină, căptușit, pe dinăuntru, cu o pînză înflorată, în tonuri de culoare închisă. Tot ceea ce-și cumpăra *profesorul* așeza cu grijă în acest coș. (Lumea aflase că bătrînul fusese toată viața profesor într-un orășel undeva departe, în Bărăgan și că, atunci cînd ieșise la pensie, pentru că nu avea copii, iar soția i se prăpădise, se retrăsese în această localitate de munte, tînjind după aerul curat și bun. Își cumpărase, cu economiile de-o viață, căsuța în care, de peste zece ani, trăia singur, întreținîndu-se din pensia ce-o primea de la stat. Se pare că bătrînul avea niște rude, cîțiva nepoți din partea unor surori, dar aceștia erau împrăștiați prin lume și, în tot acest timp, nu venise să-l vadă decît în cîteva rînduri, în cîțiva ani, mai bine zis, o femeie tînără însoțită de un băiețel de opt-zece ani. Oprea mașina în dreptul casei, dincolo de canal, intra în ograda bătrînului și, după cîteva ore, putea fi văzută sărutîndu-l, în poartă, apoi mîngîindu-i obrazul ca unui copil, gest după care îl îmbrățișa, din nou, scurt, își prindea băiatul de mînă, se urca la volanul mașinii cu care venise și pleca !... Sprijinit de stîlpul porții, omul cu părul alb tăia de cîteva ori aerul cu mîna, ca într-un zbor obosit, ce-și consuma ultimele zvîcniri și rămînea așa, cu privirile pierdute de-a lungul străzii, pînă cînd culoarea de iarbă crudă și lucitoare a mașinii se destrăma în pînzele de aer.

Dacă te-ai fi aflat atunci lîngă el, l-ai fi auzit oftînd din toată ființa și ai fi putut observa cum dealurile și văile de pe obrajii săi se fac, dintr-o dată de piatră și cum, în plină lumină a zilei încă, noaptea începea să învăluie cerul acela de sub pleoape spălat de prea multe ploi și furtuni.

Acum profesorul, care se mișca parcă din ce în ce mai greu, încredința coșul pentru cumpărături lui Rex. Cîinele deschidea gura lui mare și prindea între dinți toarta coșului, săltîndu-l apoi de la pămînt și pășind țanțoș cu el, de parcă ar fi purtat cu sine cine știe ce trofeu. Mergea înaintea bătrînului, deschizîndu-i parcă drumul. Cînd ajungeau în magazin, profesorul îl planta pe Rex undeva în apropierea casei de bani, cu coș cu tot, spunîndu-i să-l aștepte pînă ce el făcea fel de fel de cumpărături. După ce plătea totul la casă, așeza pachetele în coșul lui Rex, spunîndu-i : «Hai, băiete, hai să mergem acasă !». Cîinele prindea, din nou, coșul între fălcile lui puternice și pornea cu el spre ușă, apoi pe strada, pe care acum o cunoștea atît de bine. Lumea care-l întîlnea se dădea la o parte din drum, privindu-l cu admirație și lăudîndu-l. Profesorul era mîndru de «băiatul» lui, iar Rex, parcă înțelegînd acest lucru, pășea și mai țanțoș, iar din cînd în cînd, oprindu-se și lăsînd coșul din gură, se întorcea cîțiva pași pînă la stăpînul său, gudurîndu-i-se pe lîngă picioare, mîrîind bucuros și ațintindu-l cu ochii aceia negri și umezi în care dansau, parcă, umbre din cine știe ce lume.

Cînd bătrînul se retrăgea în casă să se odihnească (zăcea din ce în ce mai mult în pat), cîinele rămînea o vreme în preajma lui, apoi, întindea labele din față pînă la clanța ușii, o deschidea și ieșea afară. De pe prispa casei, repeta mișcarea, închizînd ușa la loc în urma lui (bătrînul se chinuise cîtva timp cu el, pînă îl învățase să facă acest lucru, dar pînă la urmă reușise). Afară, Rex stătea cît stătea pe prispă, apoi începea să se plimbe de colo pînă colo prin curte, fără să îndrăznească să părăsească ograda bătrînului.

De la o vreme, cîinele descoperise un loc foarte bun în care se așeza spre «a-și putea petrece» timpul : lîngă unul din colțurile casei, înăuntru, în curte, dar lipit de gardul de la stradă, se afla un coteț în care altădată, cu ani în urmă, profesorul crescuse, probabil, niște găini. Acum era pustiu, omul

cu părul ca neaua renunțînd, între timp, la o muncă din care nu trăsese prea mare folos.

Cînd îi venise ideea, Rex se învîrtise puțin pe lîngă coteț, și-apoi, dintr-un simplu avînt, s-a trezit deasupra lui. «Ei, așa e foarte bine ! parcă își spusese cîinele, acum văd tot ce se petrece în stradă, pot să răspund la saluturile oamenilor, mai ales ale copiilor și să stau de vorbă cu ei».

Și chiar așa și făcu : se așeză pe picioarele de dinapoi, întinse botul pe deasupra și ciuli urechile înainte, începînd să măsoare strada cu ochii cînd într-o parte, cînd în alta. Primii oameni care au trecut pe trotuar, ajungînd în dreptul lui Rex, s-au ferit puțin, înfiorați de statura lui impozantă și hipnotizați, parcă, de privirile cu care cîinele îi ațintea. Copiii însă, care treceau mereu înspre școală, ori se întorceau acasă, după terminarea cursurilor, ca și copiii de pe „strada lui Rex" se opreau de fiecare dată lîngă gardul profesorului minute în șir, spre a «dialoga» cu cîinele.

— «Bună dimineața, ori bună ziua, Rex» îi auzeai pe flăcăiașii cu ghiozdanul în sapte... «Ce mai faci, prietene ? se grăbea să întrebe altcineva ! Ai mîncat ceva pe ziua de astăzi ? Nu ? ! Atunci ia servește, colea, pîine cu unt și cu șuncă» — și Rex vedea desfăcîndu-i-se sub bot pachețelul cu mîncare pe care băiatul respectiv îl primise de-acasă pentru recreația mare. Cîinele nu era mofturos ! Dimpotrivă, primea cu bucurie tot ceea ce i se oferea, manifestîndu-și mulțumirea prin ondulațiile permanente ale cozii lui mari, ca și prin lătrături scurte, cu care, de la înălțimea cotețului ce-i servea parcă de piedestal, răspundea tuturor gesturilor de afecțiune și atențiilor sosite din stradă.

Zilele treceau și Rex ajunsese să cunoască zeci de copii, cu care devenise prieten și pe care-i aștepta nerăbdător la întîlnirile ce-l bucurau atît de mult ; recunoștea, de asemenea, o

mulțime de oameni, mai ales dintre vecini, care, trecînd pe trotuar, îi adresau cîte o vorbă bună.

Deși strada îl preocupa foarte mult, cîinele era totuși atent la cea mai mică mișcare ce se petrecea în ograda profesorului și, cînd auzea un glas stins chemîndu-l : «Rex !», sărea, în grabă, de pe coteț, din cîteva salturi se afla pe prispa casei, deschidea ușa cu labele din față și alerga lîngă patul bătrînului...

Într-o zi, profesorul, nemaiputîndu-se mișca, își chemă «băiatul» aproape și îi spuse că îl va pune la grea încercare. Rex îl privea țintă pe bătrîn, vrînd să nu scape nici unul din „înțelesurile" cuvintelor care i se adresau.

Prinse apoi cu dinții coșul, înăuntrul căruia omul cu părul ca neaua așezase un bilețel în care înfășurase o anumită sumă de bani și porni cu el spre ușă. Aici îl lăsă de-o parte și, repetînd mișcările pe care le cunoștea foarte bine, deschise și închise ușa la loc, scoțînd, între timp, coșul pe prispa casei.

Drumul pînă la magazinul alimentar constituia unul din traseele obișnuite ale plimbărilor lui Rex, așa încît, nu i-a fost deloc greu ca, în cîteva minute, să ajungă acolo și să se așeze, cu coșul lîngă el, în apropierea casei de bani, unde, totdeauna, cînd venea cu stăpînul, era lăsat să aștepte pînă ce acesta făcea cumpărăturile necesare.

Casierița și vînzătorii, ca și cumpărătorii statornici ai magazinului, obișnuiți fiind cu cîinele n-au fost nici de data aceasta surprinși de prezența lui. Îl căutau însă, din ochi, pe profesor. Văzînd că acesta nu se arată, o fată tînără, o vînzătoare, se apropie de Rex, vrînd, parcă, să-l întrebe unde-i este stăpînul. Atunci observă în coș bilețelul. Desfăcîndu-l, luă, cu emoție, cunoștință de rugămintea profesorului, grav bolnav, de a-i trimite prin «băiatul lui» o serie de alimente, pentru care cei din magazin urmau să oprească din banii alăturați suma necesară.

Procedară întocmai rugăminții bătrînului ! Cînd coșul era pregătit, tînăra vînzătoare îl așează la picioarele lui Rex. Cîinele s-a învîrtit în jurul lui și al celei ce i-l adusese, mișcîndu-și într-o parte și în alta, coada lungă și groasă. Apoi, prinzînd toarta coșului cu dinții, s-a îndreptat spre ușa deschisă a magazinului, a ieșit în stradă și, de-aici, a pornit țanțoș spre casă. Zeci de oameni ieșiseră din magazin pe trotuar și-l urmăreau, făcînd fel de fel de comentarii. La poarta și la ușa casei, Rex a procedat, bineînțeles, ca în atîtea rînduri, ajungînd astfel lîngă patul bătrînului cu coșul încărcat de provizii.

Cînd l-a văzut, fostul profesor și-a simțit ochii umezindu-i-se de rouă, iar fața-i palidă a împrumutat pentru cîteva clipe ceva din culorile unui răsărit de soare.

A prins între brațele sale tremurînde capul frumos al lui Rex, strîngîndu-l la piept și mîngîindu-l. Scăpat din îmbrățișarea bătrînului, cîinele se învîrtea bucuros prin cameră, mîrîind parcă a nerăbdare.

«Imediat, băiatule, imediat îți primești porția ! Ai făcut bună treabă ! Te felicit !» spuse profesorul, scoțînd din coș cele de trebuință pentru «masa» lui Rex. Cîinele și-a tîrît cu dinții hîrtia pe care-i fusese așezată mîncarea, într-un colț al camerei, în apropiere de ușă, s-a lungit apoi pe covor, ținîndu-și botul între labele din față, și-a început să mănînce.

La rîndul său, bătrînul «ciugulea» cîte ceva din alimentele așezate pe noptiera din apropierea patului... Imaginea era jalnică și înduioșătoare, în același timp !

După cîteva zile, Rex a trebuit să repete drumul său la Alimentară, dar, de data aceasta, în timp ce pășea pe trotuar cu coșul încărcat, tocmai ieșeau copiii de la școală.

— „Rex, Rex ! Priviți-l pe Rex !“ au început să strige care mai de care și să alerge spre el !

Cînd l-au ajuns, cîinele s-a oprit, a lăsat coșul pe asfalt și, recunoscîndu-și prietenii, a început să latre bucuros spre ei.

— Dar unde e profesorul ? Unde ți-este stăpînul, Rex ? au început să întrebe băieții....

Peste cîteva minute, bătrînul profesor s-a pomenit aproape cu o clasă de copii în încăperea în care zăcea. Mă aflam printre ei ! mi-a mărturisit Marius.

Simțea că se sufoacă de bucurie, de fericire ! Dar era atît de bolnav și de sfîrșit de puteri că aproape nici n-a putut să ne mulțumească !

Cîteva fetițe și-au lăsat repede ghiozdanele pe prispă, au deschis, în grabă, ferestrele să aerisească încăperea și, invitîndu-i pe toți ceilalți afară, au început să facă ordine și curățenie prin toată casa.

— Dar nu vedeți că profesorul e foarte bolnav ? spuse un băiat de pe prispă. Trebuie să chemăm neapărat un doctor !

— Un doctor, aveți dreptate, remarcă un altul gîndindu-se la tatăl său și, fără să mai adauge altceva, alergă la un telefon public din apropiere.

După nici o jumătate de oră, o mașină a „Salvării“ se oprea în poarta bătrînului. Tatăl lui Ionuț, elev în clasa a VII-a la Școala de aplicație, era doctor la spitalul din oraș. Examinîndu-l pe bătrîn, își dădu seama că aceasta se afla într-o stare foarte gravă : picioarele îi erau aproape complet paralizate și, în plus, făcuse o dublă pneumonie, cu febră mare și cu complicații.

Înainte de a fi transportat la spital, bătrînul rugă pe doctor să încuie toată casa, iar pe copii să aibă grijă de Rex.

Îi dădu, în același timp, doctorului, o care de vizită a nepoatei care venea din cînd în cînd să-l vadă. «Dacă se întîmplă ceva... vă rog să o anunțați. Ea e singura care poate veni să vegheze așezarea mea în pămînt, adăugă profesorul cu glasul stins. Dacă nu mai apuc s-o văd, îi dați și cheile casei. În testamentul meu va găsi toate lămuririle ! Pe Rex, despre care n-am apucat să spun nimic acolo, o rugați să-l ia cu dînsa, dacă vrea. Iar dacă nu, poate îl ia careva dintre copiii aceștia, ori dumnea-

voastră...» sfîrși bătrînul, în timp ce două șiroaie de lacrimi i se rostogoleau pe obrajii palizi.

— Dar o să vă faceți bine, domnule profesor, spuse doctorul încercînd să-l încurajeze !

Bătrînul, al cărui păr alb ca neaua, acum răvășit, cădea în șuvițe pe frunte, zîmbi trist, mișcîndu-și capul a nesperanță !... Văzînd apoi în jurul său atîția copii, simți, din nou, o bucurie caldă năpădindu-i toată ființa. Șopti, atunci, mai mult pentru sine : «Sînt fericit că ultimii pași ai drumului meu trec printre aceleași buchete de ochi și de suflete atît de tinere și atît de pure care mi-au hrănit cele mai alese satisfacții și împliniri din întreaga mea *trecere* prin această lume»

...După vreo zece zile, trupul neînsuflețit al fostului profesor se odihnea sub o movilă proaspătă de pămînt din cimitirul din deal. Rex se învîrtise tot timpul printre oamenii care o ajutaseră pe nepoata bătrînului să-l înmormînteze. Cînd sicriul cobora încet pe sforile groparilor către locul de veci,cîinele, care pînă atunci privise țintă la cutia de scînduri ce închidea rămășițele stăpînului său, s-a așezat pe picioarele din spate, și-a înălțat capul lui falnic, în care ochii îi ardeau ca două flăcări de întuneric, și-a slobozit un urlet prelung ce a înfiorat întreaga asistență.

Apoi, cînd totul a fost terminat, s-a lungit lîngă cruce, prinzîndu-și capul între labele din față și scheunînd de parcă ar fi fost un biet cățeluș fără puteri și bolnav.

Nimeni nu îndrăznea să se apropie de el — mi-a precizat Marius. Copiii din clasa noastră, care depuseseră pe mormîntul bătrînului o frumoasă coroană din crizanteme albe, însoțită de inscripția : *Unui dascăl iubit, din partea copiilor acestui oraș,* se învîrteau în jurul lui, neîndrăznind parcă să-i tulbure durerea. Cîțiva băieți s-au apropiat însă încet-încet, strigîndu-l pe nume și mîngîindu-l. Eu — îmi spunea vărul meu — l-am prins apoi

de cureaua ce-i înconjura gîtul, îndemnîndu-l să se ridice și să iasă din cimitir.

Cîinele s-a supus, în sfîrșit, însoțindu-ne pînă dincolo de gardul ce împrejmuia atîtea morminte și cruci.

Aici Rex s-a oprit, privind lung spre mașina în care ar fi urmat să se urce, alături de femeia în doliu și de băiețelul de lîngă ea — singurele rude ale celui ce plecase din lume. Centura de la gîtul cîinelui a trecut din mîna mea în cea a femeii, care-l chema cu vorbă caldă și bună. Dar Rex s-a smucit dintr-o dată, trecînd printre toți cei adunați în jurul său, spre a se îndepărta apoi în salturi, din ce în ce mai rapide, către pădurea cu care se învecina cimitirul și care-l chema parcă în chip tainic și irezistibil.

Cu toții l-am urmărit, fără să facem un singur gest, pînă ce cîinele a dispărut în umbra ruginie a copacilor... În suflete simțeam tristețea adîncă născută din pierderea unui adevărat prieten...“

16

— Rămăsesem singur ! își amintește profesorul că i-a spus, întristat, bătrînul. Festivitatea se terminase. Avusese loc inaugurarea *parcului.*

Acum lumea plecase, iar eu — cu singurătatea mea. Fîșîiau hîrtiile pe lîngă mine, împinse de vîntul ce se stîrnise. Se ros-

togoleau, din ce în ce mai repede, pe alei, o luau în zbor, peste parcelele cu iarbă, planau pe deasupra florilor, se strecurau printre pomi. Erau hîrtii multe, pe care le semănase parcă cineva anume. Le aruncaseră copiii prezenți la adunare, oamenii ce se plimbaseră prin parc. Pe unii îi văzusem chiar eu cum aruncau ambalajele de la ciocolată, biscuiți, bomboane, în sfîrșit, de la ceea ce mîncau, pentru că se deschisesră, la fiecare din cele trei intrări, cîte două-trei tonete cu de toate. Se aflau coșuri pentru hîrtii pe alei, dar oamenii, copiii, în entuziasmul lor, nu le vedeau. Treceau, bucuroși, mai departe : „să vadă"... și, în timpul acesta, semănau, în stînga și în dreapta, gunoaie de tot felul.

Eu știam gunoaiele *dedesubt,* sub pămînt. Mă chinuisem atîta să le îngrop și să nu le mai simt „răsuflarea". Acum, apăreau, din nou, la *suprafață* ? „E vreun blestem al gunoaielor" ? mi-am zis... Priveam, mîhnit, noua *față* a parcului și mă întrebam cum să fac să dispară toată mizeria aceea. Și mă gîndeam, mai ales, la ce voi face de-atunci înainte. Ca să existe, parcul avea nevoie de îngrijire. Trebuia să devină un loc *model* pentru destindere și activitate educativă.

Nu avusesem timp, pînă atunci, să discut despre așa ceva cu Trandafir, de la primărie. Erau necesari oameni de îngrijire, profesori care să organizeze și să îndrume activitățile copiilor...

Dar, pînă una-alta, în ziua aceea, pe care atîta o așteptasem, eram singur, înconjurat de mizerie și apăsat de nemulțumire... Adunam hîrtii, ce era să fac ? Cînd, aud un tropot de picioare pe aleea din spatele meu. Mă întorc să văd ce s-a întîmplat.

Roxana, cu o parte din „echipajul" ei se afla lîngă mine.

— Bănuiam că te vor lăsa singur, Nene Mihai, mi-a spus fata. De aceea, înainte de ultima oră, le-am spus colegilor : „Fraților, trecem pe la *parc !*" N-au venit toți ; n-au putut ! Dar noi, ăștia cîți sîntem, pornim bătălia. Gata, copii, ghiozdanele de-o parte și — asalt împotriva hîrtiilor ! Executarea! ...

În mai puțin de o oră am reușit să strîngem totul ! Dispăruse orice urmă de neglijență... Am adunat hîrtiile în cîteva mormane și le-am dat foc. Le-am vegheat să ardă bine, în întregime, să nu se răspîndească focul, cumva !

— Păi, așa nu merge, Nene Mihai ! am auzit-o pe Roxana, către sfîrșit. Pînă cînd vei avea dumneata „schemă", cum zici, s-ar putea să mai curgă apă pe Dîmbovița ! Și-atunci, ce facem ? Ne înecăm iarăși în hîrtii, în mizerie ? Mai întîi că, după părerea mea, trebuie stîrpit acest fel de „semănat". Da, da, muncă de educație, asta vom face ! Cine aruncă o hîrtie cît de mică, o va ridica el însuși, copil matur, bătrîn, oricine va fi ! Să se învețe minte ! Dar, ca să nu stîrnim replici dure, scandal poate, se cer „maniere", dragi colegi, știți voi ce sînt acelea ? *Ma-ni-e-re ! Elegante, bineînțeles'!* Adică semne de comportare civilizată :

„Nu vă supărați, domnule (doamnă) v-a căzut ceva pe... alee, vă rugăm, coșul pentru hîrtii se află acolo, iată-l !" „Alo, colega, fii bun (bună), te rog (neapărat : *te rog),* ridică ceea ce-ți aparține, uite, acolo... Păi, se poate, nu vezi că în jur totul este curat, ordonat ? Ar trebui să ne ajuți... Ia ocupă-te tu de aleea aceasta... Ai grijă ! Așa-i că mă ajuți ? Bine ! Bravo ! Eu am să supraveghez în altă parte !..." „Băiețaș, băiețaș, fetițo ! ia vino puțin pînă la mine, hai, repejor, repejor !... Vrei să te apleci și să iei hîrtiuța aceea de la bomboane ? Te rog, hai, că pe mine mă doare mijlocul... Uite, eu sînt de serviciu astăzi în parc și trebuie să adun hîrtiile după voi... Așa, mulțumesc ! Spune-le și prietenilor tăi să nu mai arunce hîrtii pe jos !" „Da, ție să fațem cu ele ? !" „Așa ! Nu știi ce să «fațeți» cu ele ? Păi, dacă ați fi acasă și ați mînca bomboane, hîrtiile acestea de deasupra lor unde le-ați pune ? Le-ați arunca pe covor ?" „Nuu, că ne-ar certa mămica !" „Și unde le-ați pune atunci ?" „La *coșul* de gunoi ! ! Avem *coș* în bucătărie !" „Bravo ! Foarte bine !" „Da, aiți nu sînt *coșuri !*" „Bănuiam eu că nu le-ați văzut, că altfel, cum sînteți voi copii cuminți... Haideți să vi le arăt !..."

Copiii, colegii Roxanei, leșinaseră de rîs. Fata parcă s-ar fi aflat pe o scenă, de pe care interpreta mai multe roluri deodată...

— Ați înțeles, deci, reluă „căpitanul Rox", care este *planul* ce vi-l propun și dumitale, Nene Mihai, și vouă, colegilor ! M-am gîndit, fără discuție, că, în afară de „paza contra hîrtiilor", ne vom rîndui să rezolvăm o mulțime de alte treburi de *întreținere* a parcului nostru, sublinie fata.

Planul a fost, bineînțeles, aprobat !

Tocmai cînd ne bucuram noi, pentru că știam ce avem de făcut, pe poarta principală a parcului a dat năvală un grup de copilași, opt-zece la număr, chiuind de bucurie și aruncînd, fiecare, cîte două-trei avioane, din hîrtie ; le aruncau și alergau în urma lor, călcînd, în felul acesta, peste flori, pe unde nimereau.

— Lăsați-mă pe mine, ne spune Roxana ! După teorie, urmează demonstrația ! S-a ivit prilejul...

Le-a ieșit în față, zîmbindu-le... Copiii s-au oprit, o clipă nedumeriți și-au vrut s-o ocolească, spre a-și continua jocul, alergarea. Ea a clătinat ușurel din arătătorul de la mîna dreaptă, pe care l-a dus apoi spre obraz, ca și cînd ar fi vrut să spună : „Se poate ? !..."

Copiii s-au oprit de-a binelea.

— Și-acum, — a început atunci Roxana să vorbească, — haideți să strîngem imediat „avioanele. Repede, repede, dar fiți atenți să nu călcați vreo floare. Atenție !"

Copiii erau parcă hipnotizați ! Făceau exact ceea ce le cerea fata... I-a chemat apoi lîngă ea, pe toți, și i-a întrebat :

— Ia spuneți, vă place parcul acesta ?

— Daa ! au răspuns copilașii în cor !

— De ce ? De ce vă place, ia spuneți-mi voi mie ! a insistat ea.

— Păi, fiindcă e frumos ! a zis cineva ; vorbiseră mai mulți, de fapt. E frumos, au repetat ei, e mare, are alei, jocuri, flori...

— Și e curat ! a adăugat, Roxana, așa-i, e curat ! Și vouă vă place parcul și pentru că *este curat !*

— Daa ! s-au auzit, din nou, glasurile unite ale copiilor !...

Și, de-aici, a ajuns ea, în cîteva minute, să-i facă să priceapă că parcul este *al lor,* și că trebuie să rămînă *curat și frumos !* Dar că pentru aceasta...

A aflat unde locuiesc copiii, în ce clasă sînt, cei ce erau școlari. Cei mai mulți erau în clasele întîi și a doua, la școala unde învăța și Roxana. *S-a înțeles* cu ei nu numai să păstreze curățenia, ci și să devină *ajutoare* ale lui Nenea Mihai, cum au început să-mi spună și ei după ce *ne*-a făcut cunoștință Roxana, ajutoare ale mele și ale „echipajului", care s-a angajat să răspundă de întregul parc.

După o vreme, a sosit și *schema* administrativă. Au fost angajați oameni de curățenie și de ordine, paznici — bărbați și femei, mult prea puțini, în raport de necesități. Acestea rămîneau să fie satisfăcute, în continuare, în mare măsură de către copii....

Odată, plimbîndu-mă pe alei cu cîțiva dintre membrii echipajului după mine, Șerban — „constructorul" a avut o idee extraordinar de utilă...

Făcuserăm cîteva poduri peste canal. Puteam să trecem, dintr-o parte în cealaltă, nestingheriți... Deodată, Șerban exclamă :

— Aici vom construi un nou pod !

— Pentru ce ? am întrebat. N-avem destule ?

— Avem ! a răspuns el, dar acesta va fi un pod mai special, un pod cu *funcție sportivă*...

— Vrei să ne lămurești ?

— Bineînțeles ! a răspuns băiatul. Știți că între probele sportive pe care trebuie să le trecem la absolvirea celor opt

clase există... Și a început să explice că pentru o anume probă, deosebit de complexă, prevăzută cu alergare, cățărare, coborîre, iar cățărare, iar coborîre, sfîrșind, de asemenea, cu alergare — el propune să se construiască două *rachete,* de-o parte și de alta a canalului (rachete ca cele de joacă, așa cum mai existau în parc), prevăzute cu o scară pentru cățărare, pînă în vîrf și cu alta de coborîre, cu uși pentru intrare și pentru ieșire, iar între rachete, mijloc de trecere peste canal — *podul* — el, însuși *element* al probei, pentru că urma să fie făcut în formă de semicerc, cu trepte de urcat și de coborît...

Proba ar fi urmat să înceapă de pe o alee, de la o anume distanță, cu alergare în viteză, pînă la prima rachetă. Aici „concurentul" urma să *intre* în „rachetă", să escaladeze treptele primei scări, pînă în vîrf, de unde să înceapă coborîrea pe a doua scară : ajungînd la ultima treaptă a acesteia, *ieșea* pe o ușă care comunica doar cu *podul ;* în continuare se escalada podul, operație după care se repetau mișcările în cea de-a doua rachetă (intrare, urcuș, coborîș, ieșire) ; de aici, elevul respectiv mai aleargă nu știu cîte zeci de metri, pînă la linia de sosire. Tot parcursul se cronometrează, desigur !...

Explicațiile erau clare și complete. Colegii lui Șerban au apreciat ideea ca deosebită (eu nu-mi dădeam seama, nu știam despre ce fel de probă este vorba) ; ei spuneau însă că va fi pentru prima dată cînd o asemenea probă se va trece în condiții care să echivaleze pe cele descrise în *regulament* și că, dacă noi realizăm o asemenea *instalație,* ea va fi solicitată de toate școlile din sector, inclusiv de către licee... Ceea ce avea să se și întîmple !

Pînă atunci însă a trebuit realizată *instalația,* respectiv cele două rachete și podul, care, din clipa plănuirii lui, a fost denumit „Podul lui Șerban" !

Am vorbit cu directorul școlii ; au fost chemați maiștrii de la atelier. Am mers împreună „pe teren", am făcut măsurători,

schițe, am evaluat cantitățile de materiale necesare, ne-am gîndit la sursele de procurare a lor, la timpul necesar pentru... Așa au început lucrările, care drept să vă spun, și după cum oricine își poate da seama privind numai (și în timpul acesta bătrînul chiar îi arăta profesorului cele două rachete, unite între ele, în mod strategic, de podul lui Șerban") n-au fost prea simple.

Fostul profesor și director al fetei lui Mihai Mogoșescu privește în tăcere, cu admirație, cîțiva trandafiri din vaza de pe biroul său de lucru. Îi primise de la Nenea Mihai. Erau boboci ! Acum, după cîteva zile, s-au desfăcut, au înflorit, revărsînd în jur parfum și frumusețe.

— Își au și ei (trandafirii) *povestea* sau *poveștile* lor, ca tot ceea ce alcătuiește ființa parcului.

Omul de la birou notează, mai departe, de parcă acum l-ar avea în față pe bătrînul acela — întruchipare numai din abur de suflet !

— A fost o secetă mare acum vreo doi ani, la noi. Dumneavoastră erați plecat, poate nu știți... Trebuia să economisim fiecare strop de apă ! În condițiile acestea ne tot frămîntăm cum să procedăm să nu ni se usuce pomii și trandafirii. La celelalte flori, puține, după cum veți fi observat, în comparație cu trandafirii, aproape că renunțaserăm.

Cu furtunul nu aveam voie să udăm, pentru că se risipea prea multă apă. Altfel, cu *cana ?* În tot parcul ? Imposibil !

— De ce să fie „imposibil", Nene Mihai ? m-a întrebat, într-o zi, Roxana.

— Păi cum, „căpitane", am izbucnit eu, aproape nemulțumit, să umblăm cu cana prin tot parcul, la fiecare pom și la fiecare trandafir ?

— Și de ce nu ?

— Da, ai dreptate, numai că în trei săptămîni, reușim noi să turnăm cîte o cană de apă la fiecare rădăcină ! am răspuns cu ironie.

— Eu știu că ești supărat, Nene Mihai, dar de ce nu mă asculți pînă la capăt ? !

Fata îmi dădea o lecție, de fapt ! Deodată, am simțit o căldură în tot corpul. Am tăcut, n-am mai spus nimic.

— Parcul nu poate fi lăsat să moară, e clar ! a reluat Roxana. Nimeni nu vrea asta și cred că nimeni nu-și asumă o astfel de răspundere, nu ? Totodată apa trebuie economisită, adică noi sîntem datori să găsim soluția spre a nu risipi nici o picătură. Și acest lucru ne este foarte clar... În asemenea condiții, iată ce propun eu...

La început am fost, mărturisesc, pe jumătate, sceptic. Am ascultat, totuși, de propunerea fetei.

Am început s-o aplicăm de a doua zi. Ne-am sculat „cu noaptea în cap", pe la ora patru. Am venit la parc, adică eu am venit, însoțit de cîțiva oameni. Am dat drumul apei, dirijind-o spre canal — pe canal nu se mai plimbau, bineînțeles, hidrobiciclete — ; am umplut fundul canalului, pînă la o înălțime de circa treizeci de centimetri. Pe la ora cinci și jumătate-șase, cînd a început să se lumineze de ziuă, au sosit elevii — sute de elevi, de copii de la școala vecină și de la alte școli, fiecare avînd în mînă o cutie goală, pentru conserve. (Mobilizarea o făcusem, la inițiativa „echipajului" meu, cu ajutorul cadrelor didactice, al conducerilor școlilor respective. O serie de profesori însoțeau elevii.

Am organizat copiii în lanțuri lungi cu cîte două linii : „dus-întors". Un capăt al liniei se oprea la marginea canalului, la sursa de apă, cealaltă — într-un anumit loc din parc, iar locul era mereu altul, după necesitate. A început mișcarea cutiilor, care se umpleau cu apă din canal și porneau, din mînă în mînă, pe-o parte, ajungînd cîte una la rădăcina fiecărui tran-

dafir, cîte trei, la aceea a unui pom ; pe cealaltă parte (pe celălalt lanț) se întorceau golite, spre a se încărca din nou...

— Domnule profesor, spuse Mihai Mogoșescu, iradiind de bucurie, retrăind, fără îndoială, momentul, cînd am văzut că treaba merge, că reușim să udăm pomii și florile fără să pierdem un strop de apă și că, în aproximativ o oră, o oră și jumătate, mișcîndu-ne așa, de-a lungul canalului, care șerpuiește prin tot parcul vom izbuti să aducem picăturile acelea de viață peste tot, prelungind existența plantelor pe care le iubeam din toată ființa mea, mi-a venit să plîng de bucurie. Am chemat-o pe Roxana la mine și am îmbrățișat-o.

La sfîrșitul primei încercări, izbutite, — așa cum am spus deja, — le-am mulțumit din suflet copiilor. Organizarea, odată făcută, a continuat astfel săptămîni în șir. În fiecare dimineață, și în fiecare seară, adică în momente potrivite cînd soarele nu apăruse, ori apusese deja, noi udam parcul, folosind cutiile. Pomii și trandafirii noștri au fost astfel salvați...

Au venit, pînă la urmă, și ploile ; a sosit și toamna și, după ea, timpul rece. Iarna ne bătea la poartă. Ca în fiecare an, trebuia să ne pregătim să întîmpinăm anotimpul alb, Anul Nou, să pregătim un nou „Orășel al copiilor"...

Una din primele lucrări în vederea iernii o constituie *învelirea* trandafirilor, a rădăcinilor acestora, de fapt.

Va să zică, sute, mii de trandafiri au nevoie de pămînt care să fie adunat în jurul lor. Treaba nu este ușoară, prin proporțiile ei, desigur, căci, altfel, nu este nici o filozofie să... Făceam, de obicei, în timp, acest lucru cu ajutorul oamenilor de îngrijire din parc. Astă-toamnă, pentru prima dată, m-am gîndit că mi-ar putea fi de folos copiii. Am solicitat elevi de la alte școli, gîndindu-mă că pe cei din prejmă îi folosisem la atîtea treburi...

Într-o dimineață, cam pe la ora 9, a sosit la poarta parcului o profesoară cu o clasă de elevi. Veneau mai de departe.

Nici nu cunoșteau parcul. Profesoara era nemulțumită pentru faptul că fusese trimisă la o „asemenea treabă". „Și-apoi ce, asta e muncă de copil ? a întrebat dînsa, cînd a auzit pentru ce fuseseră solicitați. Nu-ți dai seama, domnule, că la așa ceva trebuie să lucreze oameni calificați ?" m-a apostrofat, de-a dreptul...

I-am explicat cît am putut eu mai politicos că a fost trimisă să mă ajute, nu să-mi facă greutăți că, dacă e vorba de „știut", apoi singurul dintre noi doi care *își dădea seama* ce fel de lucrare e aceea eram eu ! „Doar dacă nu sînteți profesoară de Științele Naturii !" am precizat. „Nu, sînt de limbi străine !" a răspuns, fără să precizeze și limba, ori limbile. „Atunci, fiind dumneavoastră *străină* și de problemele noastre, vă rog să mă lăsați să procedez după cum știu sau cred eu. Vă rog mult, fiți liniștită, atîta vă cer, lăsați copiii pe mîna mea".

Și, spunînd aceasta, m-am adresat mai departe copiilor, care, — din păcate, — asistaseră la discuția noastră... Mi-a părut tare rău pentru acest lucru. Ar fi fost de datoria mea să evit... ori s-o chem în birou, dar totul se petrecuse prea repede, fusesem „atacat *frontal*", cum ar fi spus scumpa aceea de Roxana... Iar eu, cînd sînt călcat „pe bătătură", adică atunci cînd consider că eu am dreptate și cineva nu mi-o recunoaște, îmi susțin punctul de vedere în fața oricui, indiferent de rang, de poziție socială.. Consider că este o cerință elementară a ceea ce numim *demnitate !*

M-am adresat, deci, copiilor, întrebîndu-i dacă au mai fost în parcul acesta ? !

Nu, nu mai fuseseră !

— Vreți să-l cunoașteți ? i-am întrebat, mai departe.

— Păi, ce facem domnule ? m-a apostrofat, din nou, profesoara.

— Daa ! au răspuns copiii, acoperindu-i vorbele.

— Atunci, haideți cu mine ! le-am spus, nebăgînd în seamă intervenția nepotrivită...

Am pornit pe alei ; le-am arătat jocurile, căsuțele cu povești", terenurile de sport, canalul, podurile, rachetele, *castelul,* pomii, iarba, trandafirii !

Mă însoțea un adevărat cor de exclamații : de uimire, de bucurie, de curiozitate, de nerăbdare, de...

În urma lor, a copiilor, la o distanță de cîțiva metri, venea profesoara — întunecată la față și stingheră, fără rost. Din cînd în cînd, întorceam, în fugă, privirile spre dînsa. Am putut observa astfel cum chipul i s-a luminat treptat-treptat și cum distanța dintre noi a dispărut, de la un timp. Devenise și ea unul dintre musafirii parcului, descoperindu-l cu plăcere, pas cu pas !...

— V-a plăcut, copii ? i-am întrebat, la sfîrșitul plimbării. Aproape patruzeci de răspunsuri, într-unul singur :

— Daaa !

— Ce v-a plăcut mai mult și mai mult ?

De data aceasta, răspunsurile soseau în avalanșă :

— Cocoșul ! ; Albă-ca-zăpada și cei șapte pitici ! ; *Castelul ! ;* Rachetele ! ; Trandafirii !...

— Cui i-au plăcut trandafirii ?

— Mie ! a răspuns, cu voce cristalină, o fetiță drăgălașă.

Am profitat de ocazie să le spun :

— La sfîrșit, cînd veți pleca acasă, o să *vă rog* — am subliniat eu — să vă alegeți, fiecare, cîte un trandafir, cel care vi se pare vouă mai frumos. Dar să nu-l rupeți, copii, aceasta este condiția, îl alegeți și mi-l arătați mie. Eu vin, îl tai frumos, cu foarfeca și vi-l dau, iar voi îl duceți mamelor voastre, acasă, ca pe o amintire din acest *parc*. Vine în curînd iarna, așa că acum putem să culegem și florile. Sînteți de acord ?

Au bătut din palme, bucurîndu-se sincer. Le-am explicat apoi, în esență, că trandafirii sînt ca și copii, că și ei au nevoie de ocrotire, de ajutor, de îmbrăcăminte, de hrană... Acum, sosind iarna, ei trebuie înveliți la rădăcină, ca să nu înghețe.

— Voi, copii, am continuat eu, *ați fost chemați tocmai să ajutați trandafirii, adică să-i înveliți să nu le fie frig la iarnă, să nu moară !*

Elevii erau impresionați. Unii, mai nerăbdători, au început să mă zorească.

— Nene, nene, strigau ei spre mine, hai mai repede să învelim trandafirii !

— Imediat, copii, le-am spus, numai că trebuie să vă uitați cu atenție la mine, ca să învățați cum să procedăm.

I-am așezat pe copii pe două rînduri, de-o parte și de alta a unor trandafiri. Am luat apoi o sapă și le-am arătat cum să adune pămînt în jurul rădăcinilor. I-am pus pe cîțiva să încerce în fața mea și a celorlalți. Au văzut că nu este greu. Le-am atras atenția să nu lovească tulpinile, să nu le scrijelească („că-i doare și pe ei, ca și pe noi"), să nu le taie.

Au luat cu toții sapele și au început lucrul. I-am supravegheat arătîndu-le, cînd la unii, cînd la alții, cum să țină sapa, cum să adune pămîntul... Le-am spus să facă fiecare cît poate.

— Important este să lucrați bine, copii ! Să lucrați în așa fel încît trandafirii să fie mulțumiți !

Profesoara îi privea mirată. Nu știa ce să mai zică. Am invitat-o în biroul administrației.

— Bine, dar... (voia să spună că rămîn copiii singuri).

— Nu vă temeți ! Ei vor lucra liniștiți și bine, veți vedea !

Am condus-o, mai întîi, în pavilionul cercurilor de elevi.

A zăbovit, mirată, în încăperile destinate *Cercului de pictură*.

— Cum ? Toate lucrările acestea sînt făcute de copii ?

Se referea la tot felul de obiecte, pictate, care ne trebuiau pentru „Orășelul copiilor".

— Tot cu copiii vopsim ceea ce se cere vopsit, în fiecare primăvară, în întregul parc, împrospătăm culorile de la căsuțele „din povești", ca și de pe toate celelalte desene.

— Extraordinar ! E extraordinar ! exclama profesoara, sincer entuziasmată. Îi trecuse orice fel de supărare. Se purta, acum, ca un om de bun simț și cu modestie...

— Trebuie să fie foarte frumos „Orășelul copiilor" din parcul dumneavoastră !

— Cei ce l-au văzut pînă acum, așa au spus !... Anul acesta însă vrem să fie cel mai frumos din cîte se vor face în București ! am adăugat eu atunci, lăudîndu-mă !

— Nu mă îndoiesc că veți reuși !...

Răsfoia o serie de materiale, de obiecte, de picturi...

— Ce este acesta ? mă întrebă. Se oprise la un desen, neterminat.

— Aș vrea să sugereze un pom imens, ale cărui ramuri să fie continentele ! Dedesubt aș vrea să scriu :

„Monument al naturii ! Apărați-l !"

A fost ideea unui băiat, Mihnea îl cheamă, iar colegii lui îi spun și „matematicianul", firește fiindcă e foarte bun la matematică.

— Iar aici ?

— Acolo va fi pictat *Zeul Marte* (zeul războiului, după cum știți), înconjurat de lănci, terminate, în vîrf, cu muguri, din care „înfloresc" steaguri albe.

— Frumoase idei !

— Sînt de acord cu dumneavoastră, cu atît mai mult, cu cît — v-am spus — cele mai multe dintre ele sînt ale copiilor, iar realizarea le aparține, de asemenea...

Trecuseră, pe nesimțite, aproape trei ore. Între timp, dădusem copiilor scurte pauze, în care i-am invitat să se amuze cu cîte un „caier" de vată de zahăr — aveam instalat, undeva, lîngă o intrare, un aparat special pentru așa ceva). Copiii au mîncat și s-au bucurat foarte mult. La sfîrșit, i-am întrebat :

— Ei, v-ați ales trandafirii ? Sînt gata să vi-i ofer. Mă aflam lîngă un băiețel. L-am îndemnat : hai, alege, pe care ți-l tai ?

— Pe acesta ! spuse el, arătîndu-mi un boboc de trandafir alb. L-am retezat cu foarfeca, pe loc, și i l-am oferit.

În clipa aceea, o fetiță de-alături, a izbucnit în plîns.

— Ce s-a întîmplat, „domnișoară" ? o întreb. Îl doreai tu ? Lasă că-ți găsesc și ție unul la fel !

— Nu ! a izbucnit fetița. Nu ! și plîngea mai departe. Eu nu vreau !

— Cum nu vrei ? !

— Nu ! Nu vreau să tăiați trandafirii !... Ei sînt... copii, ca și noi... și suferă ! De ce să moară ? ! Și iarăși a podidit-o plînsul.

— Nici eu nu vreau !

— Nici eu nu vreau !

— Nici eu ! se auzeau, pe rînd, glasurile altor copii.

— Nu mai vrem trandafiri ! a spus cineva, răspicat.

— Dragi copii, dragi copii ! am încercat eu, gîndindu-mă să le explic... Dar ce puteam să le mai explic ? ! Ei îmi serveau propriile mele argumente, care rodiseră nesperat de repede în acele suflete pure, frumoase, ca și petalele trandafirilor...

Ne-am despărțit, așadar, fără trandafiri, dar cu florile gîndurilor, ale sentimentelor și ale vorbelor frumoase pe buze. I-am invitat să mai treacă prin parc, să se mai plimbe, să mai stăm de vorbă.

A doua zi, dimineața, fiind duminică, abia deschisesem parcul, mă pomenesc cu clasa aceea de copii năvălind pe alei, căutîndu-mă.

— Nene Mihai, Nene Mihai ! mă strigau.

— Ce e cu voi, măi copii ? i-am întrebat, nedumerit. De unde veniți ?

— De la școală ! răspunse careva. Ne-am întîlnit la școală, așa am hotărît noi ieri și am venit încoace.

— V-au trimis iarăși pe voi ? Doamna profesoară unde e ?

— Nu ne-a trimis nimeni, Nene Mihai. Am vrut *noi* să venim ! Doamna profesoară nu știe ! Ne-am gîndit că n-am terminat trandafirii... Am venit să-i învelim și pe ceilalți, că, uite, s-a făcut frig ! Dacă îngheață ? !...

Nu-mi venea să cred !

— Și-ați venit voi singuri ? întreb foarte mirat.

— Da, singuri ! a răspuns același băiat. Am învățat ieri drumul. Am venit cu un singur autobuz.

Ce să mai zic ? ! Situația era, cum se spune uneori, „fără comentarii !" Copiii aceia mă uimiseră ! Mi-am șoptit, încă o dată, în suflet, cu mîndrie:

„În lume-s multe mari minuni,
Minuni mai mari ca omul nu-s !"

Să vă spun, a continuat, după cîteva minute, bătrînul Mogoșescu și o întîmplare mai nostimă...

Era pe la începuturile existenței parcului nostru. Într-o zi, a suflat vîntul foarte tare, atît de tare că aveai impresia că te ia pe sus și te zboară.

„Cocoșul" nostru, cel din *Punguța cu doi bani*, pe sub care se trece, abia fusese adus, nu apucaserăm încă să-l fixăm. Se pornește vîntul, se umflă în el... și-l răstoarnă : ditamai dihania ajunge cu picioarele în sus. „Măi, să fie ! mi-am zis. Acum de unde fac eu rost de macara să-l ridic pe domnu' «Cucu-

rigu» ?“, că numai cu macaraua putea fi ridicat. Mă învîrt pe lîngă el, mă uit, mă tot uit, nu găsesc altă soluție... „Înseamnă că trebuie să apelez la Trandafir ! N-am încotro !“ Pun mîna pe telefon și sun (aveam dezlegare de la dînsul să-l sun oricînd, „ziua și noaptea“ — așa îmi spusese, „la orice oră, dacă se întîmplă ceva și dumneata nu te descurci singur, mă suni !“). Sun, deci, și mă bucur auzindu-i glasul.

— Eu sînt ! zic. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră !

— Nene Mogoșescu, sînt cu niște oameni, într-o discuție foarte importantă. Sună-mă, te rog, peste vreo oră ! îmi răspunde.

— Aș fi avut *acum* nevoie, domnule Trandafir, nu mă las eu, știți, a bătut vîntul și a răsturnat „cocoșul“... Ne trebuie o macara să-l ridicăm...

— Nene Mogoșescu, înțelege-mă, te caut eu cînd termin...

Ce era să fac, am închis ! Am închis, dar parcă nu înțelegeam. Am început să-mi fac de lucru, nervos, prin parc...

Peste vreo trei ore, mă pomenesc cu dînsul aici. „Cocoșul“ era tot cu picioarele în sus, iar eu puțin bosumflat, ca un copil căruia, stricîndu-i-se jucăria, n-a sărit toată lumea să i-o repare pe loc...

— Știi ce fel de discuție aveam, cînd ai dat dumneata telefon ? m-a întrebat. Eram cu niște străini, încheiam o tranzacție. Mă desemnase special primarul pentru asta.

Mi se făcuse rușine... În zelul meu, nu mai vedeam nimic în jur. Dacă pentru mine parcul ăsta însemna totul, de alții uitasem... Mi-am cerut scuze, spunînd, mai mult ca să ies din încurcătură : „Trandafir se luptă cu „tranzacțiile“, iar lui Mogoșescu îi stă carul în drum de cocoșul răsturnat !“

Am rîs amîndoi și-am căutat, totuși, o macara, ca să repunem cocoșul pe picioare.

17

Plîngea pe culoar, în fața biroului directorului școlii. Roxana a văzut-o, s-a apropiat de ea. Era o bătrînică micuță, cu o față ce părea să fi fost frumoasă cîndva, acum în întregime brăzdată de cărări, cărări.

— Ce s-a întîmplat ? De ce plîngeți ? o întrebă fata. Aveți pe cineva la noi la școală ? Vreți să vorbiți cu domnul director ? Vă pot ajuta !

Bătrînica a ridicat ochii spre ea și, în timp ce-o privea, izvorul lacrimilor i se revărsa din plin pe obraji...

— Da, aș vrea să vorbesc cu domnul director, spuse femeia, ștergîndu-și fața cu o batistă.

— Imediat, o să-l rog eu să vă primească...

Chiar în clipa aceea, ușa biroului se deschise.

— Domnule director, se adresă Roxana bărbatului care îi apăru în față, vă rog să mă iertați că îndrăznesc, dînsa — și arată spre femeia de-alături — ar dori să vă vorbească... Are o problemă... *urgentă !*

— Bine, să intre ! Poftiți, doamnă ! spuse directorul.

— V-aș ruga, dacă nu vă supărați, zise bătrîna, să fie și fetița aceasta de față, să audă și ea ce vreau să vă spun, poate mă ajută, cumva. Numai dacă nu se grăbește...

— Nu, nu mă grăbesc ! a răspuns Roxana.

— Poftiți, intrați amîndouă ! le invită directorul.

— ...Am doi nepoți — începu bătrîna să povestească — și, după aceste prime vorbe, vocea i se înecă în lacrimi... Se opri cîteva clipe, își duse batista la ochi, încercînd să se liniștească... Se numesc, continuă ea, făcînd eforturi să-și domine

durerea, Mircea și Dan Marcu. Mama lor, adică fata mea, s-a prăpădit cu cîțiva ani în urmă, de cancer. Tatăl copiilor, ginerele meu, a primit, între timp, un apartament de trei camere, ca să poată să-și crească cei doi copii în condiții omenești. El s-a recăsătorit însă și noua lui nevastă i-a alungat pe copii, adică a făcut în așa fel încît să-i determine să plece de-acasă : nu le dădea de mîncare, nu-i spăla, nu-i îngrijea ; pentru cel mai mic lucru, uneori năzăriri de-ale ei, îi bătea pîn' ce-i umplea de sînge... Copiii erau elevi la altă școală, acolo lîngă blocul lor. Și-au luat lumea în cap, au început să lipsească, să vagabondeze... și, în felul acesta, au pierdut anul, au rămas repetenți. Așa că Mircea, care trebuia să fie în clasa a IV-a, e doar într-a III-a iar Dan n-a trecut într-a VI-a, rămînînd tot în clasa a V-a.

— Mircea și Dan Marcu ați spus ? întrebă directorul.

— Da, confirmă bătrînica !

— Și nu sînt acum elevii noștri ?

— Ar trebui să fie !

— Mi-amintesc de adresa pe care ne-a trimis-o școala cealaltă... Stați puțin, cred c-o am pe-aici, pe undeva.

Se ridică și scoase dintr-un dulap metalic un dosar, pe care-l așeză pe birou. Răsfoi prin el și găsi, în sfîrșit, o hîrtie.

— Iată, spuse directorul... „Vă aducem la cunoștință, prin prezenta, că elevii, care acum locuiesc în circumscripția dumneavoastră școlară, la bunica lor, au fost declarați repetenți, în anul școlar ... *prin neprezentare !*“

— Deci Mircea și Dan, nepoții dumneavoastră, determinați — ca să nu spunem direct alungați — de mama lor vitregă au plecat de-acasă „și-au luat lumea în cap“ și, pînă la urmă, au ajuns...

— La mine, spuse bătrîna. Au sosit la mine și mi-au declarat că nu se mai duc acasă la ei orice le-aș face...

— Bine, maică, le-am spus eu atunci, dar eu n-am decît o singură cameră...

— Nu vă supărați, interveni Roxana, pe ce stradă locuiți ?

— Florilor, strada Florilor se numește, maică !

— E în apropierea noastră, sîntem vecini ! adăugă fata.

— Deci le-am spus că la mine e mai greu, că ne încălzim cu lemne, spre deosebire de ei, la bloc, unde au încălzire centrală, că o să fie înghesuială și mai frig... Ei, nu, și nu, că nu se mai duc acasă. I-am ținut, ce era să le fac, că altfel îmi sînt dragi... Să-i vedeți, sînt doi băieți frumoși, blonzi, așa cum era fata mea !

Bătrîna plînge, din nou, plînge de parcă și-ar sfărîma sufletul...

— Liniștiți-vă ! o roagă directorul. Liniștiți-vă ! Și spuneți mai departe....

— Păi, asta, ceea ce v-am spus, era astă-toamnă, în apropiere de începutul anului școlar. Rămînînd la mine, a trebuit să vin aici, la dumneavoastră, să-i înscriu la școală... Am venit, ei au început școala, dar... după vreo săptămînă, au apărut absențe în cataloage. Băieții mei plecau de la cîte o oră, de la mai multe, uneori plecau zile întregi... Acasă veneau, cînd veneau, murdari, rupți... Așază-te și spală-i, coase-i, dădăcește-i ! Vino la școală, vorbește cu învățătoarea pentru Dan, pentru Mircea, cu diriginta, caută-i împreună... Și uite-așa, chin și iar chin, în timp ce tatălui lor nici nu-i pasă. Dar acum, *copiii mei* au dispărut de tot...

Lacrimile îi curg, din nou, șuvoi fierbinte, pe obraz...

— Ce înseamnă „au dispărut“ ? întreabă directorul.

— Au dispărut, pur și simplu, de-o săptămînă n-au mai venit nici acasă și bineînțeles nici la școală ! Am trecut în fiecare zi pe-aici, am vorbit cu doamna învățătoare, cu profesoara dirigintă a lui Dan — e doamna aceea micuță, de franceză, dar nimic ! Am anunțat și poliția... Nu mi-au dat nici un

răspuns încă ! Doamne, ce s-o fi întîmplat cu băieții ? ! Dacă au pățit ceva, i-a lovit vreo mașină, vreun tramvai, cine știe pe unde-or fi zăcînd ? !

Directorul apăsă, nervos, pe butonul soneriei. În ușa, care desparte biroul de camera secretariatului școlii, apare o femeie.

— Să vină la mine, urgent, învățătoarea de la clasa... în ce clasă ziceați că e ? întrebă el pe bătrînă...

— A III-a B ! Iar celălalt în a V-a D !

— ...Învățătoarea de la clasa a III-a B și profesoara diriginte de la a V-a D, Popovici Ileana. Repede !... poruncește directorul.

În afară de măsurile oficiale, luate pentru găsirea celor doi băieți, „cazul" fusese „preluat" și de Roxana, în numele atribuțiilor „căpitanului Rox".

Stătuse amănunțit de vorbă cu bunica băieților ; aceasta îi descrisese cum putuse ea mai bine. Roxana chemase și „echipajul", ca să audă. Porniseră, după aceea, la acțiune...

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, fetițo ! exclamase, atunci, bunica. Am să mă rog pentru sănătatea ta, că tare ești inimoasă. Și pentru a voastră, a tuturor, copii ! Numai să-i găsiți, numai să-i găsiți...

— Ce mai fac Mircea și Dan, „prietenii" noștri ? îl întrebă Roxana pe Vlad.

De două zile avea voie s-o viziteze. Puseul hepatic se consumase deja, lucrurile, din acest punct de vedere, mergeau destul de bine, ca și urmările operației... „Prințesa" nu se simțea rău, ar fi putut spune că, dimpotrivă, parcă prinsese puteri noi, se ridica singură din pat, se mișca prin cameră, privea pe fereastră citea puțin, privea, ore în șir *tabloul*...

Doctorul Duca trecuse însă, în dimineața aceea, prin camera ei, cu un văl de noapte pe față.

— S-a întîmplat ceva ? întrebase fata.

Dar doctorul nu răspunse nimic. Dăduse indicații asistentei cu privire la tratament, în continuare, și ieșise. Din ușă, asistenta, drăguțica aceea tînără, întorsese capul și-i zîmbise, făcîndu-i semne care voiau să spună „să nu se neliniștească !" Roxana încerca, într-adevăr, „să nu se neliniștească..." Trebuia să mai și reușească ! Ei, căreia totul îi reușea, pînă la urmă, tocmai acum, cînd începuse să-și recapete încrederea, să i se întîmple..." Atunci sosi Vlad.

— Bine că ai venit ! îl întîmpinase fata, cu o explozie de bucurie. Îi adusese, ca de fiecare dată, trandafirii ei preferați, trandafiri din *parcul lor !* Nenea Mihai avea grijă să-i aleagă, iar Vlad îi aducea, însoțiți de acea emoție specifică, a celui care...

Vorbiseră despre multe... cînd, deodată, Roxana își aduse aminte și întrebă :

— Mircea și Dan...

— Sînt la școală ! i-a răspuns Vlad. Se continuă pregătirea cu ei ; sperăm să recupereze și să încheie anul școlar cu bine.

„Numai să-i găsiți, maică ! Să-i găsiți !" ...

Timp de cîteva zile, cuvintele acestea deveniseră, pentru Roxana și pentru „echipaj", o adevărată obsesie. „Căpitanul Rox" împărțise sarcinile :

— Mihnea și Geo bateți cinematografele ; Cezar și „Mosquitoe", cartierul, aici, pe șantierul din apropiere, vă uitați foarte atent prin toate colțurile, prin toate locurile care ar putea fi eventuale ascunzători ; fetele — unele dintre voi — care doriți : Laura, Manuela, Magda, de exemplu, — vă plimbați, cînd aveți timp, prin tramvaie, autobuze, troleibuze, pe bulevarde, prin centru ; Vlad și cu mine ne vom plimba cu metroul ! Căutăm deci : doi băieți blonzi, unul puțin mai înalt decît celălalt, „frumușei", după cum spunea bunica și după

cum arătau în pozele pe care le-am văzut ; trebuie să fie murdari, desigur, și nu singuri : vor fi împreună cel puțin cu încă unul, doi, după cum bănuiți și voi, mai mari decît ei.

Căutau de două zile. Rezultatul : *zero !* Nimic ! În cea de-a treia zi, Roxana și Vlad se aflau într-un vagon de metrou. În stația *Eroilor,* unde se schimbă metroul, urcă în vagon mai multă lume. Vlad și Roxana se aflau pe scaune. Veneau dinspre Militari. Fata era cam plictisită. Se gîndea la timpul pierdut : în diminețile acestea ar fi putut să citească, să se pregătească, erau doar în clasa a VIII-a, se apropia examenul... Ei, clasa lor, voiau să intre cu toții la un liceu teoretic, așa îi promiseseră dirigintelui. Și acum, iată, alergau după „cai verzi, pe pereți !“ „Unde naiba or fi derbedeii ăștia ? !“ se întreba fata... Alesese metroul, fiindcă mizase pe puterea de seducție a acestui nou mijloc de transport pentru ei. Și ea își dorise pînă atunci să se poată plimba cu metroul de la un capăt la altul al liniilor, o dată, și încă o dată, și încă o dată — așa, trecînd și uitîndu-se, din vagoane, la stațiile înșirate ca pe un fir. Apoi, dacă ar fi avut timp, s-ar fi oprit în fiecare stație, ar fi coborît, s-ar fi uitat îndeaproape, ar fi admirat, s-ar fi minunat de faptul că „nu seamănă una cu alta !“ Așa îi spusese cineva : că fiecare stație are individualitatea ei, nu sînt două la fel ! Păi, lucrul acesta i se părea grozav și merita să fie văzut, admirat...

Iată însă că azi era a treia zi în care se plimba cu metroul. Intra în subteran pe la ora opt și ieșea în jurul orei douăsprezece. În fiecare zi, aproximativ patru ore de plimbare. Parcursese traseele, de la un capăt la altul, adică de la *Republica,* pînă dincolo de Militari, la stația *Industriilor,* de zeci de ori. De asemenea, călătorise și pe celelalte variante. Coborîse, împreună cu Vlad, în mai toate stațiile, cercetîndu-le, bucurîndu-se.

— Roxana, Roxana, i se adresă Vlad, îmboldind-o ușor cu cotul, ia privește în capătul vagonului din urma noastră, ce zici, nu sînt ei ?

„Prințesei“ îi luciră ochii. Într-adevăr, în imediata lor apropiere, în vagonul celălalt, dar în capăt de tot, se aflau doi băieți, blonzi, unul puțin mai înalt decît celălalt... ce mai, semnalmentele corespundeau. Alături de ei, Vlad și Roxana văzură un băiat mai mare, să fi avut cincisprezece-șaisprezece ani. Nu vorbeau, priveau foarte atenți la călători. În stația următoare, cei doi „detectivi“ au ieșit, în grabă, din vagonul lor și au urcat în cel al „urmăriților“. Au intrat chiar pe ușa de lîngă Mircea și Dan. Îi priveau acum de-aproape. Erau murdari pe față și pe mîini, hainele erau pătate, pline de praf, de noroi...

— Ce facem, Roxana ? șopti Vlad la urechea fetei.

— Așteptăm ! răspunse aceasta, mai mult cu ochii.

Au sosit într-o altă stație... Lumea se îngrămădea să iasă... Printre oameni, se strecurară și cei trei, împingîndu-se în aceștia... Roxana l-a strîns de mînă pe Vlad, și au pornit în urma lor. Dar cei trei o cotesc la dreapta și aleargă către intrarea altui vagon. „Urmăritorii“, după ei ! Ușa, care s-a închis, a trecut prin imediata apropiere, în spatele lor.

— Privește, privește ! spuse Roxana : fiecare din cei trei ascundea, strecurînd în fugă, cîte ceva în sîn...

— Au furat, spuse Vlad. Precis, au furat portofele, ceva au luat, cînd s-au împins printre oameni ! Aceia au rămas în stație, iar ei, hoții, au plecat mai departe ! Grozav sistem !

— Cred că ai dreptate, confirmă Roxana părerea colegului ei. Ia, privește-i, sînt mulțumiți !

Într-adevăr, blonzii se uitară, unul spre altul, și apoi, amîndoi către celălalt, clipind din ochi a înțelegere : „E-n ordine !“ adică...

— Uite-i că acum se depărtează !... îi atrase atenția „prințesa“ lui Vlad. Fiecare se apropie de o altă ușă. Țintesc victimele...

Vlad se îndepărtă și el de față și se apropie de cel mai mic dintre blonzi. Puse mîna pe mîna lui, apucîndu-l strîns și spu-

nîndu-i la ureche, deasupra capului, de fapt, fiindcă Vlad era cu mult mai înalt decît el :

— Mircea Marcu, de data asta nu mai furi nimic. Te-am văzut ! Mergi cu mine și fii cuminte, dacă vrei să scapi, altfel te dau pe mîna poliției și va fi vai de pielea ta !

Roxana se apropiase în spatele lui Vlad.

Mircea, blondul vagabond, s-a încordat din tot corpul, fără să spună nimic, dar, în clipa în care a făcut pasul afară din vagon, s-a înălțat puțin izbindu-l pe Vlad cu capul în bărbie, după care, în secunda următoare, s-a aplecat fulgerător și l-a mușcat de mînă. Mușcătura a fost însoțită de o smucitură puternică. Mîna lui Vlad s-a desprins astfel și puștiul a scăpat. Cînd l-a văzut alergînd, Roxana a început să strige :

— Puneți mîna pe el, puneți mîna pe el, a furat, e hoț !...

Ceilalți doi, speriați, alergau și ei spre alt vagon. Pînă să-și deie oamenii seama despre ce este vorba, Dan și cu cel înalt au intrat în vagon și, în ultima secundă, înainte de închiderea ușii, a reușit să facă același lucru și Mircea. Trenul a plecat, iar cei doi „detectivi", Roxana și Vlad, au rămas, *mofluzi*, pe peron.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă un cetățean, care îi văzuse agitîndu-se, dar care nu înțelesese prea bine despre ce era vorba.

— Niște hoți ! răspunse Vlad, gîfîind de furie, în timp ce-și privea mîna, plină de sînge (dracul acela mititel îl mușcase serios, rupîndu-i carnea, deasupra unui deget), iar cu cealaltă își masa bărbia,în care fusese lovit cu violență. Norocul lui fusese că nu-l prinsese cu limba între dinți, că l-ar fi nenorocit... i-o reteza !

— Pe ăsta îl bat de-o să-l ascult cu urechea, ai să vezi ! îi spuse el Roxanei.

— Repede, Vlade, zise „prințesa", hai să anunțăm la dispecerat, poate-i prind în stația următoare... Așa au procedat. Dar, tocmai cînd se comunica stației următoare — *Mihai Bravu* — trenul pleca. Cei trei coborîseră și alergau acum să iasă mai repede la suprafață. Au fost observați. Cîțiva oameni s-a luat după ei. Ajungînd însă afară, hoții au traversat în fugă bulevardul, către stația mașinii nr. 127. Tocmai pleca un autobuz. S-au urcat pe scară, făcîndu-le cu mîna, în batjocură, celor ce alergau după ei.

— Așadar, i-am pierdut ! spuse Vlad, supărat și nervos.

— Deocamdată, colega ! răspunse Roxana. Noi să nu ne pierdem însă cumpătul și speranța. E bine că i-am descoperit. Le-am văzut și *compania* ! Derbedeul acela i-a momit și i-a stricat !

— Important ar fi fost dacă am fi aflat ceva și despre locul în care stau ascunși ! interveni Vlad, care se mai liniștise.

— Aflăm noi, nici o grijă !

— Cum ?

— Stînd de pază !

— Unde ?

— Tu cam pe unde crezi că ar putea ei să-și aibă „culcușul" ? Dacă e să mă întrebi pe mine, atunci ți-aș răspunde că pe undeva, prin apropiere de noi, prin apropiere de casa lor. E șantierul acela atît de mare !...

— Da, dar acolo sînt cunoscuți...

— De cine ? Ai uitat că ei sînt nou veniți pe stradă, în cartier, că n-au prea legat prietenii...

— S-ar putea să ai dreptate !

— Deci, regruparea forțelor ! Retragem „formațiile" din „dispozitive" și ne ordonăm paza : ochii pe șantier. Cînd se lasă noaptea nu se poate să nu vină ei. Și-atunci, „găsim noi ac de cojocul lor !"...

Au informat-o pe bunică chiar în dimineața aceea, ca să se liniștească cel puțin dintr-un anumit punct de vedere : *trăiesc* !

— Maică, i-ați văzut voi ? I-ați văzut ?

— Da, bunico, v-am mai spus ! I-am văzut, sînt bine, sănătoși, se plimbă cu metroul... repetă Roxana, ceea ce-i mai spusese de cîteva ori.

— Și cum arătau ? Mai spune-mi !

— Nespălați ! Încolo nu păreau s-o ducă rău !

— Bine, dar de unde au bani pentru metrou ? Ce mănîncă ? Unde dorm ?

Roxana și Vlad o cruțaseră pe bătrînă, nu-i spuseseră că i-au văzut furînd...

— Fără îndoială că au găsit ei vreo sursă și de mîncare, și de bani ! zise Vlad. Cît privește locul de dormit ... oriunde se poate dormi !

— Maică, maică ! Ce-au ajuns copilașii ăștia !... Dacă nu murea fata mea, maică... Cum i-a crescut ea, ce buni și cuminți erau... Mînca-l-ar viermii cei neadormiți pe tatăl lor, așa, viermii să-l mănînce, de nesimțit ce este, că nu-l interesează...

— O să-l intereseze, bunico, domnul director deja a luat legătura cu întreprinderea unde lucrează, o să fie judecat, n-ai teamă !

„Săraca bătrînă ! își spuse Roxana, cu un gînd tulburat. Și gîndul acela tremură mai departe, șoptind în sufletul fetei : Ce multă durere mai e pe lumea aceasta !“...

Seara, după terminarea orelor, și-au dus ghiozdanele și s-au echipat pentru pîndă. Făcuseră două echipe : Roxana, Vlad, Mihnea, plus două fete — o grupă ; Geo, Șerban, Cezar și alte cîteva fete — cealaltă. Alex era „om de legătură“ între ele.

S-au apropiat de șantier. Și-au luat cu ei lanterna și „pistoalele“ cu care se jucau frații lor mai mici ; „Mosquitoe“ avea cu el și un fluier ca de polițai.

Și-au fixat posturi de pîndă în apropierea unor *„vagoane“* ale constructorilor.

— Nu e în regulă, spuse Roxana, ce să caute ei aici ? Astea sînt încuiate... Și-apoi, chiar dacă ar putea să pătrundă, cumva, înăuntru, pericolul ar fi foarte mare să fie descoperiți dimineața... Ei trebuie să aibă „un culcuș“ al lor ; pe acela să-l găsim !

— Ce-ați zice — propuse Vlad — dacă am da o raită pe la marginile șantierului ?...

— Idee bună, se aprobă ! spuse Roxana. Chemați-i și pe ceilalți !

Au căutat metru cu metru, s-au uitat prin toate tuburile acelea mari, de ciment, pentru canalizare, prin cele de metal, destinate termoficării, dar n-au aflat nimic... Se cam descurajaseră. Se lăsa seara !

Obosit, „Mosquitoe“ se așeză pe un tub de ciment, o frîntură dintr-un tub, de fapt, cam de vreo patru metri lungime ; fusese, probabil, spart și aruncat aici, la margine de șantier, ca nefolositor. Era, pe jumătate, îngropat în pămînt.

Bătea cu degetele în el a pagubă, ... Ceilalți se aflau la cîțiva metri în față, mai căutau. Se ridică și el, să-i urmeze. Privind în spate, la locul pe care abia îl părăsise, cuprinse bucata aceea de tub dintr-un ochi și își spuse că...

Se apropie de „gura lui“, una dintre ele. Niște bălării — ierburi mari, uscate, crescute parcă acolo — astupau locul. Jos însă, terenul era bătătorit, bătătorit bine, de multe călcături... Alex dădu, cu grijă, bălăriile la o parte și fu mirat să constate că tubul era închis cu un fel de capac, construit din niște lemne, legate cruciș între ele, cu o sîrmă și acoperit cu carton din acela ce se folosește la fundații... Scoase fluierul din buzunar și dădu un „țignal“ !

— Ce s-a întîmplat, „Mosquitoe“ ? îl întrebară mai mulți membri ai echipajului.

Alex le făcu semn să se apropie... Au dat de-o parte „capacul“ ... pe jumătate și el înfipt în pămînt. Descoperiseră ascunzătoarea !

Înăuntru — se cobora cam o jumătate de metru — cît ținea tubul de lung, se aflau tot felul de lucruri : o pătură veche, pe care o întindeau, probabil, pe jos și se culcau, niște haine mai vechi, mototolite, niște cîrpe, iar în fund (capătul celălalt era blocat într-un fel asemănător, numai că pentru acolo găsiseră niște scînduri, pe care le înțepeniseră pe dinăuntru „tapetîndu-le“ apoi cu același soi de carton) erau așezate două lăzi (ca cele de la aprozar), lăzi mari, încăpătoare, în care erau depozitate pachete de biscuiți, napolitane, cîteva pîini, ciocolate — vreo douăzeci-treizeci de bucăți — o bucată de cașcaval, mai multe sticle goale, în care fuseseră votcă și coniac, precum și o sticlă de votcă, plină, și patru sticle cu vin !

Au explorat „vizuina“ Mihnea și cu Vlad. Ceilalți rămaseseră afară, de pază. Cînd au ieșit, Vlad s-a adresat Roxanei :

— „Căpitane“, repede, la circa de Poliție ! Ăștia fură nu numai din buzunarele oamenilor, ci și din magazine ! E clar !

— Poate că... încercă Roxana să emită o altă părere.

— Nu, nu, e bine așa ! Cu proștii ăia mici poate că o scoatem noi la capăt, dar cu vlăjganul s-ar putea s-o încurcăm. Dacă are la el cuțit ? !

În cîteva minute, un plutonier major de la circa de Poliție cea mai apropiată se afla la locul cu pricina.

— E-n regulă ! a spus el. Îi așteptăm ! Apoi, temător : Dar am nădejde în voi, măi băieți ? Sînt trei, după cum spuneți, trebuie să nu ne scape nici unul... Și mai ales cel mare, capul răutăților ! Ia să se ducă cineva să mai cheme pe un coleg de-al meu.

A pornit, ca din pușcă, Geo „sportivul“ !...

Așteptau de aproape o jumătate de oră. Se ascunseseră după o grămadă de tuburi asemănătoare, făcute stivă, la circa treizeci de metri de „culcuș“. Cu toate insistențele polițiștilor și ale băieților, fetele nu vruseseră să plece acasă. Voiau să nu

piardă momentul prinderii... La urma-urmei, alergaseră și ele pînă atunci, peste tot, aveau deci dreptul.

La o margine și la alta a stivei, stătea, de veghe, cîte un băiat, care ținea sub observație tot cîmpul din care ar fi putut să apară cei trei. Deși se lăsase noaptea, se vedea totuși, pentru că era lună plină... N-aveau nici o îndoială că „locatarii“ tubului spart vor apărea. Dar, de ce întîrziau ? Nu cumva simțiseră că sînt pîndiți ? În orice caz, după *întîmplarea* din metrou, de azi-dimineață, trebuie că își luaseră măsuri de prevedere. De aceea și întîrziau, să fie siguri că nu vor mai găsi pe nimeni pe șantier.

Pînă atunci, adică pînă astăzi, cei trei soseau chiar mai de vreme, se învîrteau printre muncitori, nimeni nu-i băga în seamă. Pîndeau un moment potrivit și se strecurau în „culcuș“. Împingeau, pe dinăuntru, capacul și gata ! Acolo, ca să se descurce, aveau o lanternă...

— Ei, se întrec cu gluma „amicii“ ! spuse, în clipele acelea de așteptare, Roxana. Te pomenești că ne-or fi văzut și-atunci au întins-o, lăsîndu-ne să-i așteptăm și ei cine știe pe unde hălăduiesc...

— Atenție ! Vin ! șopti cel de pază, din partea dreaptă.

Într-adevăr se vedeau trei mogîldețe cum se apropiau, cu mare fereală, de tubul acela. În față se afla cel mai înalt, apoi cel mai scund dintre ei și, la sfîrșit, mijlociul. Cînd au ajuns lîngă tub, vlăjganul s-a aplecat, a dat de-o parte iarba aceea uscată, care masca locul, chipurile, a împins capacul înăuntru și-a dat voie celor doi să intre. El s-a mai uitat o dată în jur, apoi s-a ghemuit la gura „culcușului“ și a dispărut.

Plutonierul-major le-a făcut semn să mai aștepte cîteva minute. Cînd acestea au trecut, a pornit-o înainte. Din cîțiva pași a fost în fața intrării. L-au ajuns din urmă toți ceilalți. Cîțiva băieți au trecut la capătul celălalt al tubului.

Cei dinăuntru înlemniseră de spaimă.

— Voi, cei dinăuntru, se adresă plutonierul-major, sînteți înconjurați de Poliție ! N-aveți nici o șansă de a scăpa. Așa că ieșiți, pe rînd, de-acolo. Mai întîi tu, cel mare. Te apropii de ieșire, îngenunchezi și pui mîinile în față, sprijinite de pămînt. Ne-am înțeles ? Hai, executarea !

Vlăjganul n-a avut încotro, a apărut, tîrîș, în gura „culcușului". Polițistul i-a proiectat drept în față lumina unei lanterne puternice.

— Înaintează ușurel ! i s-a comandat. Așa, mîinile la pămînt ! Cînd a ieșit cu capul afară, plutonierul l-a apucat de guler și l-a tras ca pe un sac, dîndu-l în primire celuilalt polițist.

— Să iasă acum Dan ; la fel, în genunchi și cu mîinile pe pămînt !

Dan s-a executat imediat. A apărut și Mircea, speriat, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji...

— Dacă v-ar vedea mama voastră, ar muri pentru a doua oară, ca să scape de o asemenea imagine ! a exclamat Roxana.

Copiii au izbucnit în plîns...

La miliție, Mircea și Dan au derulat tot „filmul" aventurii lor nefericite.

Îi găsise într-o zi Eugen, băiatul cel înalt, în curtea școlii. Fiecare chiulea de la cîte o lecție. Se întîlniseră într-un boschet din grădină și plănuiau ce să facă, încotro s-o ia. S-ar fi dus la film, dar nu aveau destui bani. Atunci a apărut Eugen. „Nimic mai simplu, le-a spus el, vă împrumut eu. Au mers împreună. Au văzut un film, apoi încă unul ; au intrat într-o cofetărie — și Eugen „a făcut cinste". Fiecare a mîncat cîte o prăjitură și cîte o înghețată. Apoi au intrat, din nou, la film ; după ce au ieșit, s-au urcat într-un autobuz, fără să plătească, bineînțeles, și s-au oprit în parcul „Herăstrău". „Sau dat" în roata aceea mare, în avioane și s-au plimbat cu vaporul pe lac.

I-a apucat noaptea și n-au mai îndrăznit să se întoarcă acasă. Eugen i-a invitat la „culcușul" lui. Îl avea mai de mult. A doua zi au început să se plimbe cu metroul. Au fost foarte bucuroși, pentru că ei, pînă atunci, nu merseseră cu metroul. Eugen i-a dus din nou la film, la cofetărie... Apoi le-a spus că : „Gata, s-a terminat, trebuie să facem rost de bani, fiindcă toate costă, vedeți doar și voi!"

Și i-a învățat cum „să facă rost" de bani, deci cum să fure. Sistemul din metrou cu ieșitul dintr-un vagon și urcarea, imediată, în altul era cel mai bun. Nu-i prinsese nimeni pînă în ziua aceea, cînd fuseseră descoperiți de Roxana și Vlad.

— Și ați furat mulți bani ? i-a întrebat polițistul.

— Destui ! a răspuns Dan.

— Și unde sînt ?

Și banii, și o serie de acte, și tot felul de obiecte furate din buzunarele oamenilor și din poșetele femeilor se aflau îngropate undeva, în apropierea șantierului, găsise Eugen „un loc bun" și acolo le dosiseră. Se aflau acolo și numeroase sticle de băutură, ca și rezerve de mîncare...

Au fost invitați să relateze cum au reușit să fure din magazin. Din cele povestite, rezulta că Eugen, tot învîrtindu-se și prin magazin, și pe-afară, observase cum un gemuleț de la o magazie care avea legătură și cu sala în care erau expuse mărfurile, dar și cu o curte interioară, rămînea, în timpul nopții, deschis. S-a gîndit că pe-acolo s-ar putea pătrunde înăuntru și tot pe-acolo să se poată ieși.

După ce i-a cunoscut pe frații Marcu, i s-a părut că Mircea ar fi foarte nimerit de introdus pe gemulețul acela, el fiind cel mai mititel. Și-au făcut tot planul și au trecut la aplicarea lui. În nici o oră au reușit să iasă cu plasele încărcate de sticle cu vin, votcă, coniac, cu cașcaval, biscuiți, ciocolată, napolitane... S-au strecurat apoi cu mare băgare de seamă pînă la ascunzătoare. Unele lucruri au fost îngropate, altele duse în

„casa" lor, unde în noaptea aceea „au mîncat și au băut pe cinste" ... De băut, mai mult Eugen băuse. S-au culcat și au adormit, frînți de oboseală și amețiți. S-au trezit a doua zi, tîrziu. Problema a fost să iasă de-acolo, din „culcuș", fără să fie observați. Au ieșit și au plecat, din nou, să-și execute „programul" : filmele, cofetăriile, plimbările prin parcuri și, mai ales, „operațiunea Metroul" ...

Pe Eugen, avînd aproape 17 ani, poliția l-a reținut spre a-l interna la o școală specială...

Chiar în seara aceea, a prinderii „fraților", Roxana și Vlad au trecut pe la bunica lor.

Bătrîna nu știa ce să le mai spună, cum să le mulțumească mai frumos, pentru că îi găsiseră nepoții. S-a îngrijorat, desigur, cînd a aflat că sînt la poliție, unde a fost chemată și ea, a doua zi, împreună cu tatăl copiilor.

Băieții au plîns, cerîndu-și iertare...

Pînă la urmă au hotărît, de comun acord — bătrîna, copiii, tatăl și poliția — ca Mircea și Dan să rămînă, pentru acest an școlar, la bunica lor ; asta și ca să nu mai schimbe școala, iar tatăl să se îngrijească de tot ce le trebuie pentru întreținere și să-i supravegheze cît se poate mai mult spre a se îndrepta. Rolul cel mai important în acest sens l-au avut însă Roxana și colegii ei, care i-au luat „în grija și sub protecția lor" pe cei doi Marcu.

O vreme, membrii „echipajului", pe rînd, îi luau de-acasă și-i însoțeau pînă la școală pe Mircea și pe Dan, iar, la sfîrșitul cursurilor, îi aduceau acasă. După vreo două săptămîni, însă, copiii, și-au căpătat toată încrederea și-au fost lăsați, să se descurce, din acest punct de vedere, singuri.

Ei au devenit elevi silitori, dînd la iveală posibilități deosebite la învățătură. În condițiile acestea, recuperarea a tot ceea ce pierduseră era mai mult decît posibilă. Cu siguranță deci că vor încheia anul școlar în condiții bune.

18

— Ileana, ce e cu tine ? întreabă Roxana, cu fața plină de lumină.

— Am venit să te văd, „Rox" ! Iartă-mă că-ți spun așa, dar o școală întreagă și toți oamenii care te cunosc, de pe strada ta, de pe ale noastre, te numesc „căpitanul Rox". Ai ajuns un nume și acest lucru nu-i puțin ! *Numele* trebuie deci respectat și *neuitat* !

Cele două fete s-au îmbrățișat afectuos.

— Bună, Vlad ! i s-a adresat apoi Ileana băiatului, care nu plecase încă.

— Bine ai venit, Ileana !

— Roxana, ți-am adus ceva care spre să-ți facă plăcere.

— Vai, prăjitură cu căpșuni ! exclamă „prințesa", desfăcînd pachețelul primit din mîna colegei sale. *Pasiunea* noastră : prăjitură cu căpșuni !

— Știi, doar, că de la tine am învățat să pregătesc așa ceva. Nădăjduiesc să nu-mi fi făcut de rîs „profesoara".

Gustînd, Roxana constată că prăjitura era foarte bună. Își aminti că, într-adevăr, ea o învățase pe Ileana s-o pregătească...

Cu doi ani în urmă, mama Ilenei, ingineră, pensionată de boală, s-a prăpădit pe neașteptate. A făcut infarct și a murit.

Fata și fratele ei, Horațiu, mai mare cu cîțiva ani — atunci era elev în clasa a X-a — au rămas singuri. Tatăl copiilor, pilot de mare clasă, programat numai în curse internaționale, lipsea, după cum lipsește și acum, uneori, cu săptămînile de-acasă. Neavînd nici un fel de ajutor, nici o rudă mai apropiată, copiii au fost nevoiți să se descurce singuri.

Roxana le-a fost atunci de mare ajutor. Ea fusese, într-un fel, lovită de viață mai dinainte. Părăsindu-i mama, pe ea și pe tatăl ei, fata preluase, alături de bunica, bătrînă și bolnavă, treburile gospodăriei. Învățase astfel de la bunica sa, între alte lucruri folositoare și atît de necesare, să gătească, să facă prăjituri...

Cînd nenorocirea a încercat o altă casă, „căpitanul Rox" s-a aflat la datorie. Nu era colegă de clasă cu Ileana. Se cunoșteau însă bine de la Cenaclul literar, la ședințele căruia amîndouă participau cu regularitate și însuflețire, ca și de la cele ale cercului de matematică. Roxanei îi plăcea de Ileana, care era, pe atunci — acum e o adevărată domnișoară — o fetiță înaltă și subțirică, albă la față, cu păr castaniu și ochii căprui, ce te învăluiau cu o căldură și un farmec anume.

— Cînd mă uit la tine, mă odihnesc, Ileano ! îi spunea Roxana. Ai o privire de catifea, care te mîngîie pe suflet. În preajma ta îmi vine să mă răsfăț ca o pisică, dar nu știu cum să-ți spun, să mă răsfăț cu ființa mea de dinăuntru, cu sufletul. Vorba ta este, ca și ochii, caldă, domoală, așezată, cu temei. Parcă face potecă și parcă vezi pe unde să mergi pe urma ei...

Ileana fusese foarte impresionată de cuvintele colegei sale, cu atît mai mult cu cît acestea nu veneau, așa, de la oricine, ci de la cea mai bună elevă a școlii, de la un copil de mare ispravă, cu inițiative ce au uimit pe mulți maturi. De altfel, și spusele ei...

O impresionase însă, pînă la lacrimi, gestul „căpitanului Rox" de a-i sări în ajutor. Deși pentru Roxana era un fapt obișnuit, din ordinea curentă a acelor „inițiative" ale ei, fata aviatorului a rămas fără grai cînd și-a văzut colega cu șorțul de bucătărie dinainte, cu părul ei blond ridicat și strîns la spate, trebăluind printre oale, cratiți, farfurii, mașini de tocat, ca o gospodină adevărată, o gospodină în miniatură însă. De la ea a învățat Ileana să facă ciorbă, supă, tocană, musaca, friptură, prăjituri — cu alte cuvinte, să gătească în toată regula.

De-atunci înainte, Horațiu avea sarcina să cumpere, să facă aprovizionarea, iar ea, Ileana, să gătească...

Atunci a învățat-o Roxana pe colega ei să facă și *prăjitură cu căpșuni*... Era sezonul lor, ca și acum. Aceasta fusese prima prăjitură pe care o învățase Roxana de la bunica ei. Deși pretențioasă într-un anumit sens, ei îi reușea totdeauna. Au făcut o dată, adică Roxana a pregătit totul, iar Ileana „a căscat ochii" ... și-au mîncat pe săturate, „lingîndu-se pe bot" de plăcere... A încercat apoi și Ileana, asistată de „prințesă". Treaba i-a reușit și ei de prima dată. A prins curaj și a repetat „lucrarea" singură. Reușita, și de data aceasta, i-a confirmat formarea deprinderii.

Ileana își aduce aminte că era într-o sîmbătă și tocmai se nimerea ca tatăl lor, al ei și al lui Horațiu, aviatorul, să vină acasă. Se întorcea, după o săptămînă, din niște curse lungi făcute „pe meridianele globului", cum îi plăcea lui să spună.

Fata, „fetița lui frumoasă și bună" — cum o alinta pilotul — l-a invitat la masă și l-a servit cu ciorbă de văcuță, cu borș, dreasă cu ou și cu smîntînă, cu musaca de cartofi cu carne, cu friptură de porc, la cuptor, alături de garnitură de cartofi prăjiți și orez, cu salată, bineînțeles, iar, la sfîrșit, i-a oferit, la discreție, prăjitură cu căpșuni ! Omul acela atît de încercat de greutăți, învățat să-și stăpînească emoțiile, a simțit crescînd în el un val de căldură, care amenința să-l sufoce. Ca să nu i se vadă lacrimile, a strîns pe cei doi copii la piept și a tăcut cîteva minute așa, deasupra capetelor lor, în timp ce ființa lui rostea parcă o rugăciune, o rugăciune de mulțumire către sufletul celei plecate pentru totdeauna dintre ei.

— Îmi place foarte mult fata aceasta, spuse Roxana, după plecarea Ilenei.

— Și mie ! rosti Vlad.

— Ba ție să-ți placă mai puțin ! De mine trebuie să-ți placă

ție foarte mult ! (zise ea, zîmbindu-i cu o caldă drăgălășenie)... Și-acum, raportul mai departe, *locotenente* !

— La școală — totul, bine ! Se învață pe rupte ! Disciplină — acceptabilă, așa și-așa ! Aici ar mai trebui strîns niței șurubul !...

Pe strada *generalului* însă, care te interesează cu deosebire, — lustru mare : curățenie ca-n palmă, ordine, civilizație ! „Echipajul" acționează, nu se joacă ! Iar *doamna Melania*, vivantă ! Așteaptă să sosească Anul Nou ca să se facă *mireasă* ! Așa ne întreabă, de fiecare dată, cînd trecem pe la ea : „Cînd vine Anul Nou, să mă îmbrac și eu mireasă ?"...

— Sărmana de ea !

— În ceea ce-i privește pe „iubiții" ei fecioari, din noaptea aceea n-au mai apărut !...

— A, „căpitane" — zice, ca trezit din somn, băiatul — nu ți-am spus un lucru foarte important.

— Ce anume ?

— E o poveste întreagă : a dispărut Valentin !

— Fostul tău prieten de la Casa de copii ?

— Exact !

— Cum s-a întîmplat ? Povestește !

19

După plecarea lui Vlad de la Casa de copii, Valentin rămăsese singur. Suferea cumplit. Nu s-a mai putut împrieteni cu nimeni. Toți ceilalți colegi ai lui i se păreau mult mai copii,

naivi, n-avea, așadar, ce să discute cu ei, n-avea cu cine să împartă o bucurie, mai ales o tristețe, cui să-și descarce sufletul, atunci cînd se adunau prea multe în el și ajungeau sus, sus de tot, la gît, apăsînd, sugrumînd.

Devenise tăcut, apatic. Iar încercările de a-l trezi la viață rămăseseră fără răspuns. I se aprindeau ochii în cap de bucurie, cînd primea cîte un telefon de la Vlad, sau aștepta, fremătînd, să se întîlnească în parc. Vlad însă era tot mai acaparat de problemele de la școală, de viața din noua lui familie, de acțiunile echipajului condus de „căpitanul Rox"...

În asemena condiții, imaginea prietenului de altădată, a delicatului Valentin, se îndepărta tot mai mult...

Primăvara aceea frumoasă, o explozie de viață și de nemurire, înnebunise parcă pe toată lumea. Copiii din preajma lui Valentin forfoteau precum gîzele la soare. Numai el călca agale, trist, cu gîndul și cu sufletul tremurînd parcă în bătaia vîntului...

Stătea, într-o după-amiază, pe la trei, pe banca din fața internatului. Copiii ceilalți dormeau, ori citeau, în orice caz se aflau prin dormitoare.

O mașină, o „Dacie 1310", albă, oprește în dreptul băncii. De la volan, șoferul, un tînăr cam de douăzeci și doi de ani, se apleacă spre dreapta, deschide portiera și-l invită :

— Hai, nu vii ?

— Cu mine vorbiți ? întreabă Valentin, trezit, parcă, din visare.

— Nu văd altul pe-aici ! Cu tine, desigur. Hai, urcă !

— Cred că mă confundați ; eu nu aștept pe nimeni ! răsună, trist, glasul băiatului. Și nici pe mine nu mă caută nimeni !

— Hai, măi băiatule, că-mi pierd timpul cu tine. Și timpul e prețios, costă bani ! Nu te cheamă Valentin ?

— Ba da, Valentin !

— Ei, m-a trimis Vlad să te iau. Ne așteaptă !

— Vlad ? ! se miră băiatul, abia atunci sculîndu-se de pe bancă, azvîrlit parcă de un resort... al bucuriei ; unde e Vlad ? El v-a trimis ?

Și în timpul acesta intră în mașină și ia loc lîngă șofer.

— Mă numesc Grigore ! Prietenii îmi spun Grig ! Sper să devenim prieteni, așa că îmi vei spune și tu tot Grig.

— Îmi pare bine, domnule... se bîlbîi Valentin.

— Grig ! atîta tot ! Hai, zi !

— Îmi pare bine, Grig ! Dar unde este Vlad ? Și, cum de și-a adus aminte de mine ? !

— E ocupat și el, trebuie să-l înțelegi ! Se pregătește pentru examen ! Așa cum o să fii și tu, la anu' !

— Văd că pe toate le știi.

— Asta e meseria mea, să știu ce se întîmplă cu cei ce-mi sînt simpatici...

— Și de unde pînă unde eu ? !...

— Te-am văzut, te-am observat, m-am interesat în legătură cu tine... Mi-a mai spus și Vlad...

— Va să zică te interesează, după cum înțeleg, în primul rînd persoana mea...

— Altfel n-aș fi venit după tine să-mi pierd timpul, să consum benzina... Ține minte, să nu-mi spui că n-ai știut, eu în tot ce fac urmăresc un scop foarte clar... Știu ce face și iubitul tău tată : din cauza beției, a provocat un accident la fabrica unde lucra, a fost judecat și condamnat la închisoare. Astfel că, în momentul de față, ești cam al nimănui !

— Te rog să oprești mașina ! Vreau să cobor ! a spus copilul, scrîșnind din dinți.

Cel de la volan, însă, își continua drumul, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Am spus să oprești mașina ! repetă Valentin, pe un ton poruncitor.

— Poftim ? întrebă Grig cu o voce mieroasă.

— Te rog să oprești. Trebuie să cobor !

— Cum să opresc, nu ți-am spus că ne așteaptă Vlad ? Te duc la el !

— Nu mă interesează nici un Vlad ! *Nimeni* nu mă interesează ! Vreau să mă întorc acasă !

— „Acasă" ? ! Ha-ha-ha-ha ! Ha-ha-ha-ha ! rîdea, sarcastic, individul de la volan...

Băiatul a deschis, într-o secundă, portiera, vrînd să sară din mașină. Dar o mînă a omului de la volan i s-a înfipt în ceafă, oprindu-l pe loc, imobilizîndu-l pe scaun.

— Ce faci, băi țîcă ! Îl întrebă Grig pe Valentin, fără să oprească mașina. Te mănîncă spinarea ? N-ai mai luat-o de mult pe coajă, se vede treaba... Ori ți s-a făcut dor de... aia cu coasă ! Vezi că „te cosește" imediat ! Hîrști ! Și gata... mototol sub roți, capul — de bordură, curge puțin sînge pe la guriță, ori pe la năsuc, sau pe lîngă urechiușă, și „adio" ! Flu, flu, ai luat-o în zbor ! Păi nu așa, băiete, că eu am gînduri mari cu tine, nu ți-am spus că vreau să devenim prieteni ? ! Ai ? Ori n-ai reținut !... Așa, uite acuma oprim. Că am ajuns !

Erau pe o alee, în fața unui restaurant.

— Ei, ce faci, acum nu ieși ?

— Nu, nu vreau să ies, spuse Valentin bosumflat. Te rog să mă duci de unde m-ai luat. Eu nu știu să mă duc singur de-aici !

— Dar cine ți-a spus că trebuie să mergi singur ? Te duc tot eu, cu mașina. Vino acum să mîncăm ceva, să bem ! Să nu-mi spui că nu ți-e foame !

— Nu, nu mi-e foame !

— Mă faci să rîd, cu mîncarea voastră *de-acolo ?* ! Te-oi fi săturat ? Și chiar dacă ar fi așa, „două mîncări nu strică !“

— Unde e Vlad ? întreabă Valentin ieșind din mașină. *Tipul* îi stîrnise curiozitatea. „În fond, ce vrea de la mine ? Ia să vedem !“ și-a spus. Înțelesese că e periculos. Trebuia deci să fie foarte atent... Te-am întrebat unde e Vlad ? repetă băiatul. Ai spus că ne așteaptă !

— Cred că e sus !

A intrat. Curiozitatea lui Valentin crescuse. „Ce poate să aibă de-a face Vlad cu... *Grig* ăsta, sau cum l-o fi chemînd ?“ se întreba.

Reținuse numele restaurantului și al străzii, „pentru orice eventualitate“.

— Nu, nu aici jos, spuse Grig, mergem la etaj, sînt cîteva separeuri !

Într-adevăr, restaurantul, o clădire mai veche, avea, la etaj, niște *separeuri* foarte comode pentru cei ce nu voiau să fie văzuți de toată lumea sau deranjați.

Au intrat. Curiozitatea lui Valentin crescuse. S-au așezat la o masă ce se afla acolo.

— Ziceai că ne așteaptă Vlad. Nu aici trebuia să-l găsim ?

— Ai răbdare, vine el ! Și dacă n-o veni, că de ! mai are omul și treabă,... zise Grig, zîmbind cu înțeles...

După nici un minut, trecu pe lîngă intrarea în separeul acela un ospătar, un om cam de vreo treizeci de ani, scurt, solid, cu fața rotundă și nasul puțin coroiat, cu un început de chelie....

— Să trăiești, nene Jane !

— A, Grig, ai și venit ! Imediat ! spuse ospătarul, care se întoarse după cîteva secunde.

— El e Valentin, prietenul meu ! îl recomandă Grig.

— Mă bucur, spuse „nenea Jean“. Pare un băiat dezghețat. Vă aduc, în cîteva minute, de toate !

Au mîncat cîte o ciorbă bună, mici, friptură, înghețată. Grig a băut, la început, votcă, apoi bere străină. A gustat și Valentin dintr-un pahar cu bere.

Vlad, bineînțeles, n-a venit. Valentin putea să pună mîna în foc că *aici*, adică acolo, cu cei doi, nu era lucru curat. Cînd să plece, ospătarul i-a șoptit lui Grig ; „Duci mașina acasă și mîine seară te aștept cu... Ai grijă !“

„Hm ! zîmbi Valentin în sinea lui, cred că v-ați băgat pe dracu'n casă !

Au lăsat mașina în fața unei vile, dintr-un cartier liniștit al Bucureștilor. Ei s-au îndreptat apoi pe jos către niște blocuri aflate la o distanță de circa cinci sute de metri. Au intrat într-unul din ele. La etajul V, Grig a deschis, cu cheile, firește, o ușă. Dincolo de ea — o garsonieră : cameră cu o dormeză mare, un dulap, o măsuță în fața unui fotoliu, iar pe linoleumul de pe jos — nimic. La intrare, un hol mai mic și un cuier. În dreapta — bucătăria, foarte mică, o chicinetă de fapt, cu o masă, plină cu sticle goale. Dincolo de cameră, în continuarea ei, un alt holișor, din care se intra în baie...

— Aici vom locui noi ! spuse Grig, cel puțin o vreme. Sper că nu ți-e dor de dormitorul acela al vostru... cu măcar douăzeci de indivizi claie peste grămadă.

— Nu sîntem douăzeci, ci șapte !

— Ce să-ți spun ? Ce mi-e „baba Rada“, ce mi-e „Rada-baba !“ Tot o păducherniță... Pe cînd aici ? !... Nu mai vorbesc de mesele de la restaurant...

— Mă tot întreb, spuse Valentin, oare ce crezi despre mine ?

— Că ești băiat isteț și că ai înțeles că vreau să te bag într-o afacere, care n-o să-ți prindă rău. Vom cîștiga amîndoi și încă foarte bine....

Valentin nu l-a mai iscodit, bănuind cam despre ce fel de „afaceri“ este vorba. Își făcuse deja un plan...

— Știam că ne vom înțelege ! îi spuse Grig a doua zi, după prima „recoltă“ : două casetofoane, un aparat de radio, o haină de piele și o servietă „diplomat“. Exact de unul ca tine aveam nevoie : curajos, cu sînge rece, mititel — ca să treacă neobservat, inteligent. Nu degeaba te-am studiat eu o vreme. Valentin îi zîmbi pentru aprecieri.

Ce se petrecuse, de fapt ?

Încă din seara aceea, Grig mersese cu Valentin la magazin și îi cumpărase, pe măsura lui, un costum de haine.

(„Trebuie să nu atragem atenția în nici un fel, îi spusese «prietenul» său. Un elev ordonat, cu haine curate, cu ghiozdan nou — îi cumpărase și un ghiozdan — nu e bănuit de nimeni“.).

În ziua următoare plecaseră, de dimineață, la „lucru“. Alesese Grig o stradă din centrul orașului, pe care mașinile erau parcate una lîngă alta... Strada era retrasă, cu circulație foarte puțină. În jur — numai instituții — așa că oamenii se aflau la slujbă, nu la plimbare. Pe-afară, pe lîngă mașini — pustiu !

Grig își freca mîinile de bucurie.

— Ia privește, amice, îi spuse el, privește „trofeele“ !

Și îi arătă, prin geamurile mașinilor, radio-casetofoane, radiouri, fel de fel de obiecte lăsate parcă la „discreție“ de proprietarii lor.

— Și cum procedăm ? a întrebat Valentin.

— Îmi place că ai devenit nerăbdător. Bravo ! Îmi placi, să știi !

— Eu vreau ca treaba să fie rapidă și bună !

— Oho ! Nici nu știam cu cine am de-a face ! Te-am subapreciat, prietene, te rog să mă ierți !

— Să trecem peste...

— De acord ! M-ai întrebat : „Cum procedăm ?“. Păi, ochim mașina al cărui „cuprins“ ne interesează. *Mandea* se apropie de ea și-i servește un pumn în încuietoare. Dacă „oftează“ — e-n regulă ! Deschid ! Tu, care ești lîngă mine, pătrunzi înăuntru și te pitulești cît mai aproape de podea. Eu închid, ca și cînd aș pleca de la propria mea mașină și chiar plec. Mă îndepărtez și m-așez acolo, la colțul acela, de unde supraveghez tot „cîmpul vizual“. În timpul acesta, tu „operezi“, băiețică, adică deșurubezi rapid — ai zis că-ți place treaba „rapidă“ — aparatura ce se află sub privirile mătăluță. Unde vezi că nu merge cu „binele“, tragi, smulgi, că „nea Jan“ repară la loc cît ai clipi din ochi. Are omu'ăsta o mînă, și o grămadă de piese, de piesișoare de schimb, că totul va ieși cum nu se poate mai bine, așa ca să ne primească „Tătucu“ „marfa“ la „Consignație“.

— La „Consignația“ ? Nu cred că e bine. Acolo trebuie să aștepți banii pînă se vinde obiectul, spuse Valentin, ca un adevărat cunoscător.

— A, nu, fiule, că „Tătucu“ plătește pe loc, ce așteptare ! Lovelele în palmă, buzunarul se umflă de *„Brîncuși“* cît ai zice peșteș !

— Și dacă nu „oftează“ încuietoarea ?

— Dacă nu oftează, e musai „să clipească“, adică să se miște în stînga, în dreapta, și să spună repede „clik“, după cum îi va dicta „Cheița“... Ia privește la „Sfîntu Petru“, spuse Grig, scoțînd dintr-un buzunar o motoască întreagă cu zeci de chei, pentru tot felul de mărci de mașini : Vrei „Dacia“ — la discreție ; vrei „Mercedes“ — poftim „Mercedes“ ; dorești, cumva, "Ford“ — are băiatu ; ori „Skoda“ — serviciu ireproșabil....

— De „Ladă“ n-ai ?

— Cum să nu ! Poftim ! Ia „Lădița“ ! Ia „Lădița !“ De-o 1500, de-o 1200, de care îți dorește inima !

— Să continuăm, deci : va să zică eu „lucrez“, iar tu stai de pază....

— Băiatu', împărțim sarcinile, ți-am spus. Dacă eu aș fi cel mititel, m-aș băga eu înăuntru... dar, cum nu sînt, eu stau să controlez „zarea“ și, Doamne ferește, dacă apare vreun pericol, atunci fluier, fluier, să zicem, cîteva acorduri din aria aceea sau ce mama ei este : „Fire ușoară, femeia are, E schimbătoare, ca fulgu-n zbor !“ O știi, da ? Ei, cînd o auzi — dea Domnu' să n-o auzi — te faci mititel și subțirel, ca fumu'... și o iei „ca fulgu-n zbor“. Adică o-ntinzi repejor, dar nu spre mine, ci încotro vei vedea cu ochii și în așa fel încît să nu te vadă, pe tine, dacă se poate, nimeni ! Ai înțeles ?

— Noroc că nu sînt greu de cap !

— Dar n-o să fie nevoie de „arie“, îți spun eu. Tu ai să „operezi“ rapid și ieși cu ghiozdanul de școală, că de-aceea ai ghiozdan, tată, cu ghiozdanul încărcat și, eventual și cu plasa aceasta, pe care-o ții pe aceeași parte, fii atent, să nu ai ambele mîini ocupate... dînd, așa, impresia că mergi, nu ca un om împovărat de bagaje... Ieși și, dacă nu e nici o „problemă“, te îndrepți spre mine, care mă îndrept spre mașinica noastră, asta, a lui nenea Jan. Ne urcăm — și „pa și pusi“ ! Vezi, cînd ieși, nu uita să închizi ușa la mașina ce te-a „găzduit“. Nu-i frumos s-o lași vraiște ! Și-apoi, se observă. Noi facem treabă „curată“ !

Trecuse și a doua zi ! Valentin se gîndea la alerta ce se va fi dat la Casa de copii, în urma dispariției sale. El aștepta un moment potrivit care...

În ziua aceea, Grig puse ochii pe o mașină foarte frumoasă : un „Ford-Taunus“, de culoare gri-argintie, care părea aproape nouă.

— Splendidă „sculă“ ! zise el, văzînd-o și începu să-i dea tîrcoale. Ține „șase“ ! îi strigă lui Valentin, pînă ce încercă el mai multe chei. La una dintre ele, broasca cedă și ușa se deschise. Grig se așeză pe scaun, în fața volanului. Scoase din buzunarul de la o haină de piele cu care era îmbrăcat o altă legătură cu chei. Încercă una, apoi alta ; în sfîrșit, la cea de-a treia, motorul începu să duduie. Răsuci cheia în contact, oprind motorul. Ieși apoi din mașină și închise ușa, cu cheia cu care o desfăcuse. Privi înăuntru, afară, nu se cunoștea nimic !

— Excepțional ! Excepțional ! spuse, frecîndu-și mîinile de bucurie, în timp ce se îndepărta de mașină... O vezi ? îl întrebă el pe Valentin. Băiatul se uită înapoi și reținu numărul mașinii : *1 — B — 8543* ! Dacă e parcată azi aici, înseamnă că și mîine o găsim... Ce-ai zice ca mîine „Fordul“ să fie al nostru ?

Lui Valentin îi zvîcni, dintr-o dată, ceva în piept. Acest moment îl aștepta și el !

— E o minune de mașină ! Aș fi nemaipomenit de fericit, Grig ! spuse el.

— Atunci, e „O.K.“, băiatule ! Mă temeam să nu-mi faci mofturi. Ar fi fost o prostie... Pentru că ăsta de la care o luăm trebuie să aibă „lovele“ cu lopata... A stat precis prin străinătate, de unde și-a adus și mașina, ce mai, e un *bos*, nu trebuie să ne fie milă... Așa că, pe mîine, drăguțo, scumpo, pa, puișor ! Ai grijă, să nu te miști de-acolo, că te caut prin tot Bucureștiul ! Și zău că nu am timp !

Plecînd, Valentin reținu și numele străzii — Aleea Bradului — iar numărul casei în fața căreia era parcată mașina, 28. În clipa aceea recapitulă deci : *1 — B — 8543, Aleea Bradului, 28.*

— Mîine, Valentine, îi zise „amicul“, va fi un adevărat „regal“ ; „adunăm“ așa pînă pe la 10—10,30' și-apoi ne așezăm frumos la volan, cu „prada“ alături și pornim. Sper să aibă benzină bosul, are el, sigur are, că ăștia nu stau cu re-

zervorul gol, să nu rugineascâ. Iar dacă nu are prea multă, ne descurcăm noi. Uf ! — exclamă — puteam, prostul de mine, să mă uit astăzi la cît arată zvîrluga aia de ac. Puteam, dar n-am făcut-o, cap sec ce sînt ! M-am grăbit ! În sfîrșit — spuse — ce să mă mai frămînt ! Sînt sigur că treaba o să meargă, mîine, unsă !

— N-am înțeles de ce ne trebuie benzină „multă“ ? ! își exprimă nedumerirea Valentin.

— Vai ! Și eu care credeam despre tine ! Ce s-a întîmplat, puișor, mă dezamăgești !... Păi, doar n-o să-i duc lui „burtă-verde“ ăla al tău frumusețe de mașină...

— Mai întîi că nu este *al meu*, ci *al tău* !

— Mă rog, *al nostru*. Să ne trăiască ! Dar el e găinar mărunt, fecior ! Pentru așa ceva — „Ford-Taunus“ — ne trebuie un *grăsan* pe cinste. Am eu pe „unchiul Milică“ la Ploiești (adică, de la Ploiești, o cotim puțin la dreapta, spre Buzău, e pe-acolo, pe-aproape)... Păi ăsta, în cîteva ore, îi dă alt *certificat de naștere*, puiule)... Că doar n-o să ne plimbăm așa cu domnul „Ford“ și încă „Taunus“ numai pentru că e „dînsul“ argintiu la culoare ! Nu, oricît am vrea, nu se poate!... Ei, și mai departe, vom mai vedea ! De aceea, „mucles“, arătă el la gură, prinzîndu-și buzele și închizîndu-le parcă, fermoar !... na că aici nu mai știu mărcile, dar sper că ai înțeles, nici gîndul nu trebuie să licăre, că „bibicul“ e repede de mînă, a stat la „mititica“, are școală înaltă, odată-l vezi că scoate bricegușul și tac ! zvîcnește oțelul în tine !...

În capul lui Valentin „licărea“ totuși ceva, în clipele acelea, ca o firmă luminoasă care se aprinde și se stinge : 1 — B — 8543, Aleea Bradului, 28 ! Și iarăși, și iarăși !...

Se apropiau de casa ospătarului...

— Eu rămîn jos, nu mai urc — zise Valentin — te aștept în mașină. Abia atunci observase că, la vreo zece metri de poarta vilei, se aflau cîteva cușete cu telefoane...

Imediat ce-l văzu pe Grig intrînd în vilă, ieși din mașină și se repezi la un telefon. Formă numărul lui Vlad pe care îl știa pe deasupra. I-a răspuns chiar el, din fericire.

— Vlad ?

— Da, eu !

— Valentin, la telefon !

— Ce faci măi, băiatule, unde ești, că te caută toată lumea cu disperare !

— Lasă asta, Vlade ! Fii atent la ce-ți spun. Ia, repede, o hîrtie și scrie : *Aleea Bradului, nr. 28 ; mașină „Ford-Taunus“, culoare argintie, metalizată, nr. 1 — B — 8543*“. Mîine, în jurul orei 10—10,30, eu voi fi acolo, împreună cu un tip care vrea să fure mașina. Vii cu un echipaj pe poliție. Stați prin preajmă. Cînd ați văzut că am intrat înăuntru... asaltați-l imediat, să fie prins „asupra faptului“. Mai notează încă trei adrese : prima, de la care vom pleca mîine-dimineață, poliția poate fi chiar acolo, „să ne ia urma“ ; a doua... este cea a locuinței unde, la mansardă, vor găsi zeci, sute de obiecte furate ; a treia... a restaurantului unde se află un ospătar, „nenea Jan“ ; el este gazda tuturor furturilor. Să-l „ia“ *cineva* de-acolo între timp, ca „să nu facă aripi“ ! Ai notat totul ? Da ? Bine ! Nu te mai mira atîta ! Restul, pe mîine ! Să fii și tu acolo !...

Grig nu ieșise încă din vilă. Valentin s-a strecurat în mașină și-a început să citească o revistă. Spera să nu fi fost văzut și, după comportarea „prietenului“, acesta și era adevărul.

În noaptea aceea Valentin n-a dormit aproape deloc. Dar s-a prefăcut că doarme, ca să nu dea de bănuit...

Grig, și el neliniștit — se vede treaba — se sculase de cîteva ori, intrase în bucătărie, „trăsese“, de fiecare dată, cîte un gît de coniac (se putea deduce după miros), întorcîndu-se

apoi și încercînd să adoarmă. Efectiv nu adormise nici el decît cîteva ore, spre ziuă.

— Ai nervii tari, băiețaș, îi spuse, a doua zi, dimineața.

— Nu înțeleg ! zise Valentin.

— Tragi la aghioase, nene, de m-ai speriat ! Dar îmi placi, ți-am mai spus-o !

— Noaptea e făcută pentru somn ! S-a întîmplat ceva ?

— Nu ! Nimic ! Ce să se întîmple ? Mă gîndeam însă și eu așa..., că azi...

— Ai emoții ? Fii serios, domnule ! Ai cheile ?

— Uite-le aici, le-am pus una lîngă alta, separat !

— Atunci, treaba este ca și făcută ! Totul e pus la punct. „Strîngem" ce „strîngem", ne „instalăm" și demarăm ! Direcția : „Unchiul Milică !"... Este ?

— Este, Valentine ! Este, măi băiatule ! Ești grozav, măi ! Grozav ! Ascultă la mine, din tine o să iasă *un om a-ntîia* !

— M-ai liniștit ! spuse Valentin, ironic. Hai, să mergem !

Cînd au ieșit din blocul în care locuia Grig, Valentin a privit cu atenție în jur. S-a calmat, văzînd vizavi, undeva, cam la vreo treizeci de metri, pe cineva, un bărbat, „citind" un ziar. Fața îi era acoperită, fiindcă ținea ziarul peste care privea, de fapt, discret. A pornit-o ușurel în urma lor, deci lucrurile erau clare.

Grig era atît de abosrbit de „problema capitală" a zilei, cum îi spusese el, înainte de a pleca de acasă, încît nu observa nimic în jur. Așa n-a băgat de seamă nici mișcarea perdelei de la una din ferestrele vilei, la poarta căreia era parcat „Fordul". În spatele ei, al acelei perdele, se aflau deci „băieții", și-a spus Valentin. Era bine, în cazul acesta se știa în siguranță.

„Amicul" lui Valentin era transfigurat de bucurie. Cînd a văzut „pasărea" la locul ei, îi venea să alerge să strige.

— Prietene, fii atent, e-acolo, e-acolo „pasărea" noastră, n-a zburat ! i-a șoptit el, în clipa în care au intrat pe Aleea Bradului.

Trecem pe lîngă ea, așa, ușurel, s-o mîngîiem doar cu ochii — a continuat Grig — și-apoi, la treabă ! Ne „lansăm" pe străzile celelalte, începem „culesul". Cînd „au trecut" pe lîngă mașină, Valentin văzuse mișcarea perdelei și se liniștise și mai mult.

Liniștea a durat însă doar cîteva minute, pentru că o spaimă a sosit, pe neașteptate, să se instaleze în locul ei : „Dacă mă prinde cineva tocmai azi«operînd» ? Ar fi o nenorocire ! S-ar rata totul ! Pentru că Grig trebuie «luat» de la volanul «Fordului», «lovitura» numai așa s-ar justifica. Restul — sînt «găinării», pe care, unde mai pui, le poate așeza în spinarea mea. Parcă eu nu i-am priceput șmecheria : «Ia tu, băiețică, cu mînuța ta, că, la o adică, *vira,* eu nu te cunosc, nu te-am văzut în viața mea ; luați-l, domnilor, și învățați-l minte, așa mic și derbedeu, hoț, ia uitați-vă la el... Cine te-a învățat, mă, să furi ? Cine ? Școala ? ! Casa de copii ? Hoțule ! Hoțule !».

Cuvintele îi zvîcneau în sîngele de la tîmple. Așa și era : în aceste două zile nu fusese altceva decît hoț ; furase, furase în speranța că *totul* va fi dat înapoi păgubașilor, o dată cu prinderea adevăraților hoți.

„Dar dacă acum mă vor prinde pe mine ?" I se făcuse frică. Nu-i mai fusese frică decît la început, cînd fusese împins de Grig în cea dintîi mașină, care „oftase" la lovitura primită. Se stăpînise însă cît putuse el mai bine, ca să nu-l priceapă „amicul". Ar fi renunțat la el și s-ar fi ratat totul. I-ar fi părut rău, fiindcă își dorea atît de mult să-l pedepsească pe Grig. Îl ura din clipa în care a înțeles că acest derbedeu și hoț se hotărîse să facă din el, Valentin, tot un hoț, crezînd că va reuși.

„Să vedem cum o scoatem la capăt — își spuse băiatul ; zarurile sînt aruncate : ce zici tu, Valentine, prindem «șase-șase» ? «Trebuie» !“ îi porunci un gînd, ca o lumină tăioasă.

Au deschis prima mașină și-au înhățat un casetofon... „Operație“ reușită, iar „doctorii“... în afară de pericol. Casetofonul tăcea acum în ghiozdanul lui de „școlar cuminte“.

Au mai dat o raită și s-au oprit lîngă o altă mașină. Grig a săltat puțin de capacul din spate, de la port-bagaj. Capacul s-a desprins, de parcă ar fi fost broasca descuiată. Nu, nu era ! Încercase întîi broasca. Și, fără s-o mai lovească, printr-o simplă smucitură, „conținutul“ port-bagajului le stătu la dispoziție. Multe lucruri fără importanță, în afară de un pardesiu, nou-nouț, din păr de cămilă, de culoare bej deschis.

— Da, ăsta merge ! Într-o mașină lux, un pardesiu pe potrivă ! Nu ? Ce zici, amice ? spuse Grig. Hai, trîntește ușurel capacul. Așa ! Totul este în regulă. Și-acum, *domnul*, adică eu, mă mai plimb puțin cu pardesiul pe brat, pînă ce tu treci la a doua „operație“.

— La a treia !

— Nu, la a doua, pentru că aceasta mi-a aparținut în întregime. Tu n-ai fost decît „asistent“ ! Așa că, te rog !

— Și dacă apare stăpînul pardesiului și te vede ?

— Păi, sigur, că numai un „cîine o fi scurt de coadă“ ! Să-mi dovedească prin ceva că este al lui ! Că doar n-o fi iscălit pe el ? ! Și-apoi ăsta, dacă lasă un asemenea pardesiu în port-bagaj înseamnă că nu pune prea mult preț pe el...

— N-ai văzut ce ordine era în mașină ? Putea să-și lase și cămașa acolo și nu se murdărea !

— La urma-urmei, să fie sănătos ! Își cumpără el altul, nu-l plîng eu ! Să zică mersi că nu i-am luat și rota de rezervă. Nu se potrivea la „Fordul“ nostru, că, altfel...

— Și-ar fi fost cam incomod s-o duci pînă acolo — adăugă, cu ironie, Valentin... Tu, un *domn* așa de „bine“, cu pardesiu nou-nouț, nu se făcea !...

— Ia ascultă, *Mucea*, ți-ai luat nasul la purtare ? Vezi că acum ți-l „cîrnesc“, ca să ai o amintire de la mine toată viața ! Mai bine, treci la treabă ! Se apropie ora ! Iată, pînă la zece, mai sînt douăzeci de minute — timpul necesar pentru „operație“. Găsește pacientul și... „bisturiul“ pe el !

— Eu aș spune să ne potolim, dacă dăm peste o mașină cu „alarmă“, nu ratăm totul ? A fost mare minune că n-am întîlnit pînă acum așa ceva.

Sfatul lui Valentin nu era rău, se gîndi Grig. „Acum cu un casetofon în plus sau în minus, situația rămînea, practic, aceeași. Nu *aceeași* ar fi rămas însă, dacă s-ar fi ivit ceva și i-ar fi încurcat din planul de rezolvare a «problemei capitale»“.

— Bine, Prîsleo, catadicsi el, m-ai convins ! Trecem la „asaltul cel mare“ ! Gata cu „găinăriile“ ! Ține aproape ! mai spuse el și o porni, ca un om hotărît, care știe clar ce are de făcut, către *mașină*.

Inima lui Valentin ajunsese undeva pe-aproape de gît... Parcă voia să se-arunce în stradă !

„Dacă n-or fi venit ? se întrebă, speriat, băiatul. Dacă mișcarea aceea a perdelei a fost întîmplătoare ? !... Bine, dar *tipul* care «ne-a ținut trena» ce face ? El trebuie să fie pe undeva, pe-aproape...“

Ajunseseră lîngă „pasărea“ gri-argintie.

— Valentine, spuse Grig, zarurile sînt aruncate !

— De-ar cădea „șase-șase“ !

— Trebuie ! Nu te teme, ești cu mine, *bătrîne* !

— Și-acum : „Sesam !“ Și ușa s-a deschis.

Grig s-a așezat la volan și-a introdus cheia în contact.

— Valentine, ține-te bine, pornim !

Dar, cînd a zis : „pornim“ ! în fața mașinii au apărut, ca din pămînt, doi polițiști, un ofițer și un sergent-major. Al treilea, tot ofițer, i-a deschis portiera, l-a salutat politicos, cerîndu-i :

— Actele dumneavoastră !

— Ce acte, domnule, ce acte ? Ce-am făcut ? Că nici n-am apucat să plec ? De cînd se pot face și greșeli de circulație stînd cu mașina pe loc ? Poftim ? S-aud !

— Văd că ai curaj, curajul disperatului și al impertinentului ! îi spuse ofițerul. Ia ieși dumneata de-acolo ! Hai, repede, repede !

— Domnu', domnu' căpitan, pe mine să nu mă luați așa, că nu ține, să știți !... încerca Grig să...

În timpul acesta, din curtea vilei alăturate a ieșit și Vlad, împreună cu un bărbat, proprietarul mașinii...

Valentin, deschizînd portiera din partea lui, spuse, bucuros :

— Ai venit și tu, Vlad ? În sfîrșit ! Ai cam întîrziat ! De trei zile „te-aștept“. Observînd mirarea acestuia, adăugă : Lasă, că-ți explic eu !

Grig se înverzise la față.

— A, care va să zică, tu ai aranjat „capcana“, nenorocitule ! Și încercă să se smulgă din mîna ofițerului, spre a se repezi la băiat.

— Dar ce-ți închipui, „amice“ ? Nu mi-ai spus chiar tu că sînt *deștept* ? N-am vrut să te dezamăgesc !...

— Dacă scap — și o să scap eu, n-ai teamă — te caut și-am să „te crestez“. O să te „gîdil“ prin burtă cu oțelul și-am să te arunc la cîini, auzi ? La cîini ...

Ascultîndu-l, Valentin se întunecă la față : apoi, repezindu-se spre hoț, căruia ofițerul îi prinsese mîinile în cătușe, îi trase un șut, cu toată puterea, în glezna piciorului drept...

Grig sări, urlînd de durere...

— Asta, zise băiatul, pentru că ai îndrăznit să crezi că pot fi ticălos ca și tine, ca „nen'tău Jan“ și ca „unchiul Milică“... Apropo — se întoarse el către reprezentanții poliției — să vă spun și despre ăsta din urmă, despre multe am să vă spun... Cît privește promisiunea cu „crestatul“... sper să-ți „plătească“ dînșii după cum meriți ! Și-acum, adăugă Valentin, lăsînd mașina domnului (arătă către proprietar) în pace, să luăm din ea pardesiul, care aparține altcuiva și „ghiozdănelul“ meu de școală, în care se află un casetofon „împrumutat“, de asemenea, de la altă mașină și să le ducem la loc.

Plecă împreună cu Vlad și cu unul dintre ofițeri.

— Ia spune, prietene, i se adresă el lui Vlad : Ce mai face Roxana ? Transmite-i, cînd o vezi, multe salutări de la mine !

— Hm ! zîmbi Roxana. Valentin — „hoțul-polițist“ ! A făcut treabă bună băiatul ! Bravo lui ! Îi mulțumesc pentru salutări ! Să-i spui, cînd îl întîlnești ! Să nu uiți !

— Cînd ieși de-aici, adică în curînd, o să ne întîlnim amîndoi cu el... E foarte trist !... Vrei ? Vrei să ne întîlnim ?

— Sigur că da ! spuse Roxana, părăsind niște gînduri care tot roiau în jurul ei. Abia aștept să-l văd pe Valentin... Știi ceva ? Invită-l mîine, de ziua mea, și pe el. Să vină pînă aici, la spital ! E mai sigur așa !

Vlad se bucură.

— Îl invit, îl caut astă-seară și mîine îl aduc ! Ai dreptate, în felul acesta îl vezi mai repede...

Se țineau de mînă și își zîmbeau... Deodată începură să alerge pe malul mării...

Era în penultima zi de tabără. Aici se cunoscuseră ei, de fapt, bine.

Făcuseră, de mai multe ori, drumul pînă la „împărăția păsărilor“ și înapoi. Uneori, vorbeau, vorbeau — vrute și nevrute. Voiau parcă să se audă vorbind. Se temeau de tăcere... Alteori, se priveau și tăceau ; își zîmbeau și tăceau ; iar din cînd în cînd rîdeau, rîdeau din toată inima, absolut fără nici

un motiv, revărsînd, în acorduri cristaline, sincere, toată bucuria din vorbele ce înmugureau în ființele lor.

Ultima oară, cînd au ajuns lîngă acea „împărăție", s-au oprit, s-au așezat, în apropiere, pe nisipul fierbinte și luminos, și au privit îndelung la „viața" ce se desfășura sub ochii lor: muncă obișnuită pentru căutarea hranei ; duioșii de mamă, în preajma puilor ; exerciții de zbor cu noile generații, care abia pășeau în ciclul existenței ; „vorbe" și „gesturi" obișnuite între parteneri de viață ; „declarații de dragoste" spectaculoase sau, dimpotrivă, tandre, discrete ; luptă între concurenți pentru un loc mai bun în viața obștii, ori pentru cucerirea iubitei...

— Totdeauna, cînd sînt cu tine — i-a spus atunci Vlad — simt cum viața mea reîncepe de fiecare dată !...

Peste amintirea acestor vorbe s-a auzit întrebarea tinerei asistente, care, deschizînd ușa, a spus :

— Ei, cum merge.? !

Roxana i-a zîmbit... și atîta tot !

20

Veniseră cu toții : și bunica, și tatăl fetei, inginerul, și Matei, și membrii „echipajului", ca și ceilalți colegi din clasă. N-a lipsit nici Nenea Mihai. Roxana a fost foarte emoționată cînd i-a văzut. Vlad l-a adus și pe Valentin, „eroul" atîtor întîmplări.

Au venit cu toții și i-au dăruit flori, o grădină de flori, și prăjituri, și cadouri. I-au cîntat „La mulți ani !". I-au cîntat și melodia compusă de Vlad, iar „Mosquitoe" n-a uitat caseta cu înregistrările de astă-vară. Așa că, la sfîrșit, au ascultat-o cu toții pe ea cîntînd, pentru sine, pentru colegi, pentru viață !

Din ziua ei de naștere, făcuseră, așadar, o mare sărbătoare ! Ziua a trecut însă și, iată, ei au plecat, cu toții, pe rînd. Ultimul a fost Vlad.

Roxana a rămas cu luminile din ochii lui verzi, ca speranța, în cele două oglinzi albastre și fierbinți, de sub frunte... Acum privește la ele, privește și nu poate să înțeleagă... de ce se întunecă în jur, de ce ea alunecă, alunecă...

— Vlad, Vlăduț ! șoptește fata speriată. Ajută-mă, dă-mi mîna, nu mă lăsa, ajută-mă, a-ju-tă-mă !

— Nu te neliniști ! se adresă doctorul Duca tinerei asistente, care se grăbea să așeze masca de oxigen pe chipul fetei. E numai un moment de criză. A fost o zi grea pentru „prințesa" noastră. Bucuriile au istovit-o ! Ea trăiește totul la cele mai înalte temperaturi. Rezultatele ultimelor analize sînt însă clare : după un ocol, ce ne-a pus multe semne de întrebare, ne aflăm, din nou, pe drumul cel bun. Sper să cîștigîm bătălia ! „Căpitanul Rox" trebuie să fie învingător !...

Sfîrșit

ISBN 973-9127-23-1

Lei 70